

LA PRIMAVERA VINENT ES PODRÀ VISITAR A LA SANTA SEU LA MOSTRA «GAUDÍ I LA SAGRADA FAMÍLIA DE BARCELONA»

El Vaticà «descobreix» la Sagrada Família

No hi ha dubte que les relacions entre l'Església catalana i el Vaticà passen per un moment dolç, tal com vam poder comprovar en la recent visita del papa Benet XVI a Barcelona. Un dels fruits concrets d'aquesta sintonia el viurem la primavera vinent amb el desembarcament català a la Ciutat del Vaticà. De l'1 d'abril al 15 de maig del 2011 el Braccio di Carlo Magno albergarà sota la columnata de Bernini l'exposició *Gaudí i la Sagrada Família de Barcelona. Art, ciència i espiritualitat*. La mostra, comissariada per Daniel Giralt-Miracle, pretén situar històricament i artísticament la figura de Gaudí i la seva obra, especialment la Sagrada Família, de la qual s'analitzaran tant els aspectes tècnics, com artístics i el missatge religiós que conté. **P 22**

Sagrada Família

ARQUITECTES DE GAUDÍ A FACEBOOK

Ara és possible esdevenir arquitecte de la Sagrada Família i acabar el temple dissenyat per Antoni Gaudí. Gràcies al primer joc de Facebook en català d'abast mundial, creat pel Centre Edith Stein (Pastoral Universitària de l'arquebisbat de Barcelona), Ràdio Estel i *Catalunya Cristiana*, i desenvolupat per l'empresa Mirapro, és possible construir la basílica de la Sagrada Família. El 27 de novembre es va estrenar mundialment a Facebook aquest joc, disponible en català, castellà i anglès, i suposa una pedagogia del fet cristià avui, sobretot de cara al sector jove. **P 23**

Fundació Arrels, una família per a les persones sense llar

Juan Lemus

Calidesa i solidaritat. Aquests són els dos ingredients que des de fa 23 anys identifiquen la Fundació Arrels en la seva tasca d'acompanyament a les persones en situació de sense llar. Des de l'activisme, però també des de la reflexió, l'entitat s'ha compromès amb una de les realitats més crues i creixents de l'anomenat quart món barceloní. Durant els primers quinze anys d'existència, Arrels pràcticament només s'ha dedicat a atendre aquestes persones cronificades al carrer i acompanyar-les en el seu procés de normalització. En l'última dècada, però, tot i que l'assistència continua sent la seva missió principal, ha guanyat força una dimensió de l'entitat igualment important: la denúncia de les situacions d'exclusió i l'aportació de propostes per superar aquesta situació. **P 20-21**

La joia del pelegrinatge

Del 25 al 28 de novembre, Barcelona va acollir el XXXIX Congrés de les Hospitalitats de la Mare de Déu de Lourdes de tot Espanya. Més de 200 persones van assistir a les diferents activitats (exposicions, conferències, tallers, misses, visites culturals...) que es van desenvolupar en aquest congrés, organitzat per l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes de Barcelona, Sant Feliu de Llobregat i Terrassa, que enguany celebra el seu centenari. «La responsable d'aquest moviment és la Mare de Déu. Ella ens encoratja a cercar la font de l'aigua viva», va explicar Mn. Andreu Oller, consiliari d'aquesta Hospitalitat. **P 3-5**

Agustí Codinach

Sumari

P 7 Vetlla al Vaticà per la vida naixent

P 24 Barcelona: màrtirs cap als altars

P 29 Trobada internacional de SIGNIS

P 30 Descobreix «El mètode Guardiola»

P 31 Santuaris marians de les Terres de Ponent

Editorial

La democràcia

Amb motiu de les eleccions al Parlament de Catalunya del passat diumenge 28 de novembre, caldria tenir en compte alguns elements de reflexió, amb el desig i l'esperança, ara més factible, de tenir un país més normalitzat, amb polítics que acceptin de debò el resultat electoral i no visquin en la paranoia d'un món imaginari on allò més important sigui sumar escons, com va esdevenir amb el darrer tripartit, amb independència de guanyar les eleccions, autèntica perversió de la democràcia, malgrat el sistema parlamentari, i una ofensa en tota regla a molts electors.

Efectivament, els darrers temps ens han portat un ús abusiu dels pactes i acords pre o postelectorals, que desvirtuen el sentit de la democràcia pel que fa al respecte a les persones. Avui necessitem recuperar les persones i el poble per la democràcia, de manera que aquesta no sigui només una paraula bonica. Els pactes postelectorals a Catalunya contra l'opció que ha guanyat les eleccions pot ofendre moltes persones. Quan un partit descobreix que no cal guanyar les eleccions per tal d'arribar al poder i perd la vergonya de sumar entre perdedors, és lògic que provoqui desafecció entre els ciutadans. Aquests es pregunten per què han d'anar a votar, per què s'ha de participar, si després uns quants professionals de la política, de les estratègies, o del màrqueting polític, decideixen per ells.

Cal recordar també que Catalunya encara no té una llei pròpia per a les eleccions al Parlament de Catalunya, tot aplicant-se disposicions transitòries de l'Estatut d'Autonomia del 1979. D'altra banda, de la situació actual en destacarem aspectes com ara la llei d'Hondt que afavoreix els partits més votats, la po-

blació concentrada en grans zones urbanes, o la barrera mínima del 3% a cada circumscripció, les quals condicionen els resultats electorals, perquè com es diu sovint les lleis electorals no són neutres. D'altres aspectes són realment millores com el manteniment després de trenta anys de les llistes tancades i bloquejades, que provoquen excessos i abusos, com pot ser un alt grau de partitocràcia i de sectarisme, amb el consegüent descrèdit o «desafecció» entre qui no és de la mateixa corda que aquell que pren les decisions perquè està pensant més en els seus interessos a curt termini com a grup o col·lectiu que no pas en el país i en les persones. Avui cal construir la democràcia des de les persones i amb les persones, perquè no és tan sols una forma de govern sinó una forma de vida, en la qual no tot és possible. La democràcia necessita vincular-se més amb el «demos», amb el poble. En un altre cas, es donarà la paradoxa que la democràcia farà referència a una forma de gestionar afers públics però on no sabem on és aquest poble. La participació és, per tant, una condició *sine qua non* per al bon funcionament de la democràcia, fins al punt que ens podríem preguntar si té sentit un sistema democràtic sense participació —sense ciutadania activa— i sense persones demòcrates —persones que visquin i es creuin els principis democràtics.

La democràcia, per tant, necessita com l'aigua, recuperar el sentit originari de l'expressió, vinculant-se a una comunitat, i en conseqüència deixar de ser quelcom tècnic, o del món de les superestructures electorals i representatives, per a ésser més humana. Desitgem que l'etapa que ara comença s'orienti més decisivament envers aquesta direcció.

*CatalunyaCristiana

Director: Mn. Jaume Aymar i Ragolta

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Samuel Gutiérrez, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Mònica García, BARCELONA; Guillem Farré, CASTELLÓ; Víctor Gay, GIRONA; Jordi Curcó, LLEIDA; Cristina Sánchez, MALLORCA; Marta Nin, ROMA; Júlia Ayala, SOLSONA; Joan Boronà, TARRAGONA; Víctor M. Cardona, TORTOSA; Patricia Navas, URGELL; Xavier Bisbal i Jordi Castellet, VIC

Col·laboradors d'aquesta setmana: Pilarín Bayés, Jordi Castellet, Giorgio Chevallard, Agustí Codinach, M. Dolores Díaz de Miranda, Ignasi Farreres, Núria Ferret, Enric Frigola, Rafael García, Joan Guiteras, Justo Lacunza, Dani Majà, Joan A. Mateo, Joan Minguella, Victòria Molins, Glòria Monés, Francesc Nicolau, Sergi Rodríguez, Anna M. Sales, Peio Sánchez, Lluís Serra, Pere Tena, Joan Vernet, Joan Viñas, P-J Ynaraja.

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA

Tel. 934 092 810, Fax 934 092 775

a/e: redaccio@catalunyacristiana.cat (Redacció)

a/e: administracio@catalunyacristiana.cat (Administració i subscripcions)

a/e: publicitat@catalunyacristiana.cat (Publicitat)

Pàgina web: www.catalunyacristiana.cat

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Publicitat: Josep Harris

Promoció: Alfons Miralles

Administració: Isabel Giralt (comptabilitat), Janet Duatis (subscripcions)

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la UCIP

International Catholic Union of Press

Membre de l'APPEC

Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol i Andorra: 117 €

Gibraltar i Portugal: 117 €

Resta d'Europa: 192 €

Amèrica i Àfrica: 230 €

Àsia i Oceania: 308 €

El setmanari rep l'ajut del Departament de Cultura i Mitjans de Comunicació de la Generalitat de Catalunya

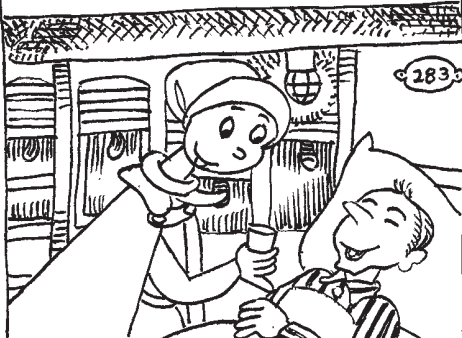
LA TIRA DEL PRIMER PLA

Per Pilarín

100 ANYS AMB ELS MALALTS AMUNT I AVALL.

100 ANYS CUIDANT-LOS TAN BÉ COM SABEM...

PERQUÈ SIGUI UN BÉ FÍSIC I ESPIRITUAL PER A ELLS.

ENCARA QUE TINGUEM 100 ANYS, NO ESTEM GENS CANSATS, SINÓ AMB MARXA PER ALS 100 ANYS PROPER!

Barcelona acull el XXXIX Congrés d'Hospitalitats

Es fa coincidir amb els cent anys de l'Hospitalitat barcelonina

Eduard Brufau

L'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes de Barcelona, Sant Feliu i Terrassa celebra aquest 2010 els cent anys d'existència. La millor manera de commemorar-ho, a més de pelegrinar com cada any fins al santuari on la Immaculada es va aparèixer a santa Bernadeta, ha estat acollir i organitzar el XXXIX Congrés d'Hospitalitats d'Espanya, entre el 25 i el 28 de novembre.

Els participants, uns 200 hospitalaris de gairebé totes les diòcesis de l'Estat, van assistir a les diferents conferències, reunions i tallers en un cèntric hotel de la Ciutat Comtal, on van poder compartir i intercanviar experiències i reptes. Pel que fa als tallers es van tractar temes com ara la joventut, els processos de dol o l'ús de vocabulari adequat a l'hora de parlar de disminucions i minusvalideses. Cada sessió va començar amb el rès de laudes de manera comunitària amb tots els assistents. Al llarg del congrés també es van celebrar tres eucaristies, una de benvinguda a la parròquia Sant Àngel Custodi, una altra a la catedral de Sant Feliu de Llobregat, presidida per Mons. Agustí Cortés, i la darrera a la catedral de Barcelona, presidida pel cardenal arquebisbe Lluís Martínez Sistach.

Però potser els elements més diferencials d'aquest congrés han estat la visita cultural a la basílica de la Sagrada Família, encara amb el record fresc de la visita del Sant Pare, i l'exposició commemorativa del centenari de l'Hospitalitat. A l'exposició es van reunir fotografies, publicacions, objectes litúrgics, indumentària, guardons, imatges religioses i molts altres records que han estat part activa d'aquests cent anys de vida hospitalària.

En la inauguració del congrés, que va anar a càrrec del cardenal arquebisbe de Barcelona, Lluís Martínez Sistach, el president de l'Hospitalitat, Rafael Ribalta, va esbossar breument la situació actual de l'entitat i els trets que la caracteritzen. Després d'informar que la Fundació de l'Hospitalitat té avui 780 socis i uns 4.000 simpatitzants, Ribalta va assenyalar el paper de l'Hospitalitat en el món contemporani: «L'Hospitalitat porta a la pràctica uns valors cristians d'amor cap als necessitats que van a contrarecorrent en la societat actual. És important, doncs, que la nostra tasca continuï amb les noves generacions.»

El cardenal Lluís Martínez Sistach, després de recordar que Barcelona és una ciutat acollidora, especialment de malalts, es va centrar en la dimensió de l'amor cristià en l'ajut als necessitats. Apartant-se de les visions més pessimistes i nihilistes sobre l'ésser humà, l'arquebisbe de Barcelona va afirmar que «els humans som sociables per naturalesa, perquè som imatge de Déu, imatge de Trinitat, d'aquest misteri de la unitat en la multiplicitat divina». L'arquebisbe de Barcelona va

continuar tot convidant els assistents a creure en l'amor, directament vinculat a aquesta sociabilitat, com el motor i el sentit de l'home, perquè només l'amor és capaç de realitzar les persones com a tal. Per aquesta raó, va assegurar, la tasca de l'Hospitalitat encaixa de ple en la realització total de l'ésser humà com a criatura divina.

El purpurat barceloní va acabar la conferència referint-se al recent viatge del papa Benet XVI a Barcelona, tot recordant la importància de la visita que va fer al centre Nen Déu: «Va ser una oportunitat perquè el món veiés el Sant Pare no només com un teòleg sinó com un pare entranyable, sensible i proper als més necessitats. Al mateix temps aquells nens i joves representaven el millor exemple de les famílies que aposten per l'amor i per la vida, malgrat les dificultats i les discapacitats dels fills.»

A continuació va prendre la paraula Mn. Salvador Pié-Ninot, professor de teologia de la Facultat de Teologia de Catalunya i de la Universitat Gregoriana de Roma, que va dissertar sobre el do de l'hospitalitat i l'amor com a valors evangèlics. Va posar el passatge de la guarició del paralític i la paràbola del bon samarità com a exemples modèlics en els quals els hospitalaris es poden emmirallar.

Lluny de ser uns conceptes difusos, els ideals evangèlics d'hospitalitat i amor, es fan ben reals a través de la tasca ingent dels milers d'hospitalaris que estan al costat d'aquells que ho necessiten.

Un segle al costat dels malalts

Les aparicions de la Immaculada a santa Bernadeta a la gruta de Massabielle l'any 1858 van convertir en pocs anys el fins llavors desconegut poble de Lourdes en un dels centres de pelegrinatge més importants de tot el món catòlic. El santuari, la cova i les aigües començaven a atraure milers de fidels i especialment malalts, cosa que a la llarga va obligar les diferents Esglésies locals de l'Europa occidental a fomentar d'una manera organitzada els pelegrinatges. Va ser així com, sovint per iniciativa dels mateixos laics i amb el suport dels bisbats, van anar sorgint associacions especialitzades en els pelegrinatges a Lourdes i l'atenció als malalts: les Hospitalitats.

En el cas de Barcelona el 7 d'abril del 1910 un grup de laics encapçalats per Mariano Montobbio va rebre l'aprovació del bisbe Juan José Laguarda per crear l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes, la primera de tot l'Estat. De seguida es van organitzar els primers pelegrinatges, només interromputs per les dues guerres mundials i la guerra civil espanyola. A partir dels anys vint l'Hospitalitat havia crescut prou per obrir delegacions a altres ciutats de Catalunya, com ara Lleida, Solsona, Vic i Girona, que amb el pas dels temps es convertirien en hospitalitats autònomes. A part dels pelegrinatges a Lourdes l'Hospitalitat de Barcelona va anar incorporant altres tasques i activitats que avui continuen formant part del cor de la vida hospitalària, com ara el seguiment individualitzat dels malalts al llarg de l'any, fent-los companyia, tenint cura de la seva salut i ajudant-los en

el que calgui. També s'ha convertit en una activitat molt participada el pelegrinatge que es fa cada any a Montserrat, on malalts, famílies i hospitalaris assisteixen a la missa conventual i són rebuts per la comunitat benedictina.

L'any 2002 es va fer un pas important amb la creació de la Fundació Privada Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes, que centralitza l'atenció assistencial als malalts que participen als pelegrinatges. La fundació gestiona el Centre de Dia Bernadette per a discapacitats profunds, el centre de nit Llar-residència Montjuïc per a joves tutelats i sis pisos d'acollida per a les famílies d'arreu del món que porten els fills a tractar-se als hospitals de Barcelona.

L'Hospitalitat —que l'any 2004 va passar a denominar-se oficialment Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes de Barcelona, Sant Feliu i Terrassa, per la creació d'aquests dos nous bisbats— ha rebut diversos guardons al llarg d'aquests cent anys de vida: la Medalla de Plata de la ciutat de Barcelona, la Creu de Sant Jordi de la Generalitat de Catalunya i, enguany, coincidint amb el centenari, la Medalla d'Or al mèrit cívic de l'ajuntament de Barcelona.

Avui l'Hospitalitat arriba als cent anys amb plena energia vital. Cada any organitza dos pelegrinatges al santuari de Lourdes, als quals assisteixen fins a 3.000 persones, entre malalts, hospitalaris, familiars i pelegrins. Aquest centenari es clourà l'any que ve amb la celebració de 150è pelegrinatge a Lourdes, que es preveu que sigui especialment multitudinari.

Cent anys vivint l'esperit de Lourdes

Mn. Andreu Oller va impartir una conferència sobre aquesta efemèride

Miquel Àngel Codina
Barcelona

El divendres 26 de novembre, a les sis de la tarda, la sala d'actes de l'Hotel Catalonia Barcelona Plaza es va tornar a omplir a vessar de gent per sentir la conferència que va impartir Mn. Andreu Oller, consiliari de l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes de Barcelona, Sant Feliu de Llobregat i Terrassa.

Mn. Andreu Oller, consiliari des del 2006, va reflexionar sobre el centenari de l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes de Barcelona, Sant Feliu de Llobregat i Terrassa. En la seva ponència, ajudat per un *power point*, va destacar «les deu constants que ens identifiquen i sobre les quals hem anat avançant en aquests deu anys».

- Els pelegrinatges a Lourdes. Se'n fan dos d' anuals: al juny i al setembre. «La primera peregrinació a Lourdes va tenir lloc el juny de 1910. Els pelegrinatges constitueixen l'eix vertebrador de la nostra associació. Són la motivació, la força i l'alegria d'aquests cent anys. Només la guerra i la postguerra van interrompre les peregrinacions», va explicar Mn. Oller. I va afegir: «Una manera magnífica de celebrar el nostre centenari serà la peregrinació número 150 que farem el pròxim mes de juny.»
- La força i el compromís dels hospitalaris i les hospitalàries. «Amb el seu tracte generós i gratuït cap als malalts i les persones amb discapacitat, fan realment possible els pelegrinatges. Una vocació que, amb el pas del temps, s'ha anat diversificant i especialitzant. Són servidors del proïsme necessitat. El seu compromís es reflecteix no només en els pelegrinatges sinó al llarg de tot l'any», va comentar el conferenciant. Antigament se'ls coneixia com a *brancadiers* i infermeres.

Agustí Codinach

- La confiança i la fe dels malalts i de les persones amb discapacitat. «Els són —va afirmar Mn. Andreu Oller— els autèntics protagonistes de les peregrinacions. Intentem que es trobin el més ben atesos possible. Ells cerquen la curació, l'amor, la pau... i donar sentit al patiment. En qualsevol cas, tots som malalts en cos i esperit, tots som dependents, tots necessitem curació. Necessitem reconciliar-nos amb Déu.»
- Esperit eclesial i diocesà. «L'Hospitalitat és la representació viva de l'Església. Sempre comptem amb la participació dels bisbes, que són grans impulsors dels pelegrinatges. Preveres, diaques i consiliaris ofereixen atenció pastoral i espiritual. En aquest ambient de devoció i fraternitat, també és significativa la col·laboració de religiosos, religioses, laics, matrimonis, joves, etc. Tots cerquen oferir un servei amb el fi de crear un món millor», va assenyalar el consiliari.

- El treball desinteressat de les juntes i d'altres responsables de l'Hospitalitat. «Assumir càrrecs de responsabilitat comporta un gran treball i dedicació. Pares i mares de família han invertit molt de temps, diners, recursos... perquè l'Hospitalitat continuï endavant. Són el motor d'arrencada i de tracció de tota la vida hospitalària. Han liderat l'Hospitalitat al llarg de tot aquest centenari.»
- La participació dels pelegrins. Segons Mn. Oller, «es tracta d'un grup nombros i divers. Els pelegrins acostumen a formar part de moviments i parròquies. Tothom hi és acceptat. Desenvolupen la seva tasca a tres nivells: aportació de recursos, participació activa en el pelegrinatge (misses, pregàries, conferències...) i col·laboració solidària i espiritual».
- L'assistència incondicional de les religioses Darderes. «Les Franciscanes Missioneres de la Nativitat de Nostra Senyora, conegudes popularment com a Darderes, són un dels secrets

d'aquest centenari. Han participat en totes les nostres peregrinacions. Sempre atentes amb el seu somriure i bon humor, es caracteritzen pel seu lliurament i ànim de servei. Recentment han renovat el seu compromís amb l'Hospitalitat», va dir el conferenciant.

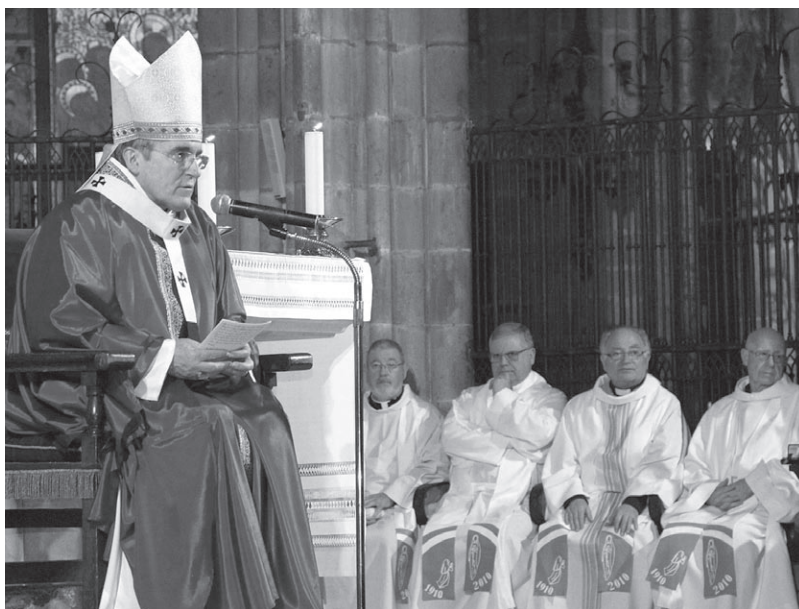
- Els favors i els miracles. «En aquests cent anys —va assegurar Mn. Oller— s'han donat multitud de favors i miracles, tant del cos com de l'ànima. Alguns (pocs) han estat espectaculars i la majoria, discrets. En els primers vint anys es van produir vuit curacions registrades. Avui dia ja no es parla tant de "miracles" com de "petites curacions". No hi ha cap pelegrí que no pensi que la Mare Déu li ha concedit algun favor especial.»
 - El Tridu a la catedral. «És una de les constants que s'ha mantingut des del principi. Un dels grans moments del Tridu és la veneració de les relíquies de santa Bernadeta. Són tres dies de celebració, pregària i recolliment», va manifestar el consiliari.
 - La continuïtat de l'obra de l'Hospitalitat al llarg de l'any. Es concreta en els punts següents: els visitadors, que estan atents a les necessitats dels malalts per pal·liar-ne les mancances; el butlletí *Lourdes*, que recull testimoni escrit i gràfic de la vida hospitalària; les peregrinacions a Montserrat, que van néixer el 1943 davant de la impossibilitat d'anar en aquella època a Lourdes; les delegacions; les diverses activitats que duen a terme, com ara la jornada de Germanor Hospitalària, la Castanyada o el dinar de Nadal; la secció de joves; el grup de voluntaris escolars i la Fundació Privada Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes.
- Mn. Andreu Oller va acabar la seva conferència amb aquestes paraules: «La responsable d'aquest moviment és la Mare de Déu. Ella ens anima a cercar la font de l'aigua viva.»

El cardenal Lluís Martínez Sistach fa una defensa del dret a la vida

Redacció / Barcelona

El cardenal Lluís Martínez Sistach, en la missa que va celebrar el 27 de novembre a la catedral de Barcelona per als participants al Congrés de les Hospitalitats de la Mare de Déu de Lourdes d'Espanya, va fer una defensa del dret a la vida, amb una referència especial als éssers concebuts i encara no nascuts. Va convidar tots els presents en la celebració a unir-se a les intencions del Sant Pare que a Roma va promoure aquell mateix dia una vetlla de pregària per la defensa de la vida naixent. Va subratllar que era un deure de tots respectar el dret a la vida, el primer de tots els drets humans: «Hem de demanar a Déu que la vida humana sigui respectada des de la seva concepció fins a la fi natural.»

L'arquebisbe de Barcelona va citar el text de l'Evangeli que recull aquestes paraules de Jesús: «Tot allò que feieu a un d'aquests germans meus més petits, a mi m'ho feieu», i va afegir que «aquests éssers concebuts amb discapacitats són també els més febles i innocents de la societat i han de ser protegits per les lleis, que així demostrin la veritable dimensió humana d'una societat». «L'Església —va dir el cardenal— ha de ser defensora del dret a la vida en tot moment. De

Agustí Codinach

manera especial, l'Església ha de fer tot el que estigui a la seva mà per ajudar les dones embarassades perquè no siguin obligades per circumstàncies adverses a l'avortament.»

També va recordar la visita recent del Sant Pare a l'Obra diocesana del Nen Déu, especialitzada en l'educació i promoció de persones amb síndrome de Down i altres discapacitats. Va citar aquestes paraules de Benet XVI pronunciades allà: «En la cura dels més febles, han contribuït molt els formidables avenços de la sanitat en els últims decennis, que han anat acompanyats per la convicció creixent de la importància d'un tracte humà acurat per al bon resultat del procés terapèutic. Per això, és imprescindible que els nous desenvolupaments tecnològics en el camp mèdic mai no vagin en detriment del respecte a la vida i la dignitat humana, de manera que els qui pateixen malalties o minusvalideses psíquiques o físiques puguin rebre sempre aquell amor i atencions que els facin sentir valorats com a persones en les seves necessitats concretes.»

«Volem que la societat accepti que hi ha persones malaltes i discapacitades»

Rafael Ribalta és el president de l'Hospitalitat de Barcelona, Sant Feliu i Terrassa

MAC / EB / Fotos: Agustí Codinach

Com a president de l'Hospitalitat de Barcelona Rafael Ribalta té molt clar que la tasca dels hospitalaris és un servei als malalts i a les famílies, però també a tota la societat en general, amb l'objectiu de conscienciar-la. L'atenció quotidiana a les persones amb alguna mena de discapacitat i sobretot els pelegrinatges que es fan amb elles al santuari de la Mare de Déu de Lourdes treuen la malaltia de l'àmbit privat i la posen a la llum pública. Per a Ribalta l'Hospitalitat ajuda a no amagar la malaltia, sinó a acceptar-la com una realitat més de la vida.

Com valora el congrés d'Hospitalitats d'aquest cap de setmana i quines conclusions en destacaria?

Fem una valoració molt positiva d'aquest congrés, on hi han participat gairebé un 70% de les Hospitalitats de l'Estat espanyol. El debat obert sobre els nostres reptes de futur, com ara la joventut, els valors dels voluntaris de l'Hospitalitat en ple segle XXI, el valor que donem a les paraules, i com acompanyem el dolor, han estat àmpliament seguits pels congressistes i ho han valorat moltíssim, com a eina innovadora. Creiem que no es pot amagar la malaltia i la discapacitat sota un em-

«No es pot amagar la malaltia sota un embolcall de bones paraules i subvencions»

bolcall de bones paraules i subvencions. També creiem que és un tema actual i que hem d'aconseguir tractar-lo amb normalitat, i que en aquest congrés alguna cosa hem aconseguit.

Quin balanç fa dels 100 anys de l'Hospitalitat de Lourdes de Barcelona, Sant Feliu de Llobregat i Terrassa?

Que una institució d'Església que es dedica a acompanyar malalts, persones amb diferents capacitats i sense recursos arribi al seu centenari en plena forma —i no només realitzant aquesta tasca, sinó fent-ho amb el ressò necessari per involucrar-hi la societat que l'envolta—, crec que dona un resultat molt positiu a cent anys de servei.

Quins reptes de futur es planteja l'Hospitalitat per al segle XXI?

Continuar endavant fent que la societat accepti que hi ha persones malaltes i sobretot discapacitades. Que volem i podem viure amb normalitat la seva vida, i que moltíssimes persones ho volem fer des de la fe, i per això, juntament amb la nostra Fundació, volem continuar fent possible viure el miracle de Lourdes aquí a casa nostra, i continuar fent tasques per donar-nos a conèixer a qui encara no ens conegui. El repte més immediat és celebrar la 150a Peregrinació aquest proper mes de juny.

AMPARO BELTRÁN

Hospitalària de la diòcesi de Sogorb-Castelló

«L'Hospitalitat forma part de l'eix central de la meua existència. Per als hospitalaris, és un punt al voltant del qual gira la nostra vida com a cristians. És una gran experiència de vida que canvia a mesura que canvia la teua edat. L'Hospitalitat promou valors com la solidaritat, el lliurament i el compromís envers el proïsme més necessitat i et proporciona una pau i una serenitat interior que t'ajuda a desenvolupar aquest servei. El Congrés de les Hospitalitats és una convivència, una manera d'intercanviar experiències per poder-les aplicar posteriorment.»

RAMON PINYOL

Hospitalari de la diòcesi de Lleida

«Pertànyer a l'Hospitalitat de Lourdes és una gran satisfacció perquè és un lloc on sempre m'he sentit acollit i respectat i on he rebut més del que puc oferir. S'hi viuen molts valors cristians. Ajudem la gent que pateix algun tipus de malaltia o de disfunció, tant física com espiritual. A Lourdes fem aquest procés d'acompanyament, però també el duem a terme en el dia a dia, durant tot l'any. Els fem costat, com ho faria un amic. El Congrés ens serveix per compartir punts de vista. Coordinar accions per a totes les diferents Hospitalitats és molt positiu. És com una catequesi.»

AMPARO LLOBET

Presidenta Hospitalitat Sogorb-Castelló

«Ja fa 45 anys que sóc hospitalària, i aquesta sempre ha estat la meua manera de viure la fe. Per a nosaltres aquest congrés és un moment de trobada, de poder compartir amb les altres hospitalitats de l'Estat experiències i projectes, i també és una oportunitat de retrobar-nos amb persones que ens hem anat coneixent en els pelegrinatges a Lourdes. Personalment he de dir que els congressos de les Hospitalitats són una experiència molt positiva i necessària que em dona forces per continuar.»

PABLO GARAMENDI I BEGOÑA OLÁBARRI

President i vicepresidenta Hospitalitat de Bilbao

«Aquests congressos, a part d'assistir als diferents tallers i activitats que s'hi duen a terme, són sobretot una bona oportunitat per conèixe'ns amb els membres i presidents de totes les altres hospitalitats espanyoles. Aquest contacte amb els altres és molt profitós: d'una banda ens permet aprendre de l'experiència dels que fa més anys que són hospitalaris i han pelegrinat nombroses vegades a Lourdes; al seu torn també ens serveix per poder oferir consells i la nostra pròpia experiència a aquells que ho necessitin o acabin d'entrar al món hospitalari.»

Programació 2011

Club[★]amics

Associació d'Amics de Catalunya Cristiana

Pelegrinatges

Organització tècnica *Ruth Travel* GC 1478

Pelegrinatges a Terra Santa

Del 8 al 17 de març
(especial per a gent gran)

Del 22 al 29 d'agost

Del 4 a l'11 de desembre

RUTA DE LA MAGNA CATALONIA

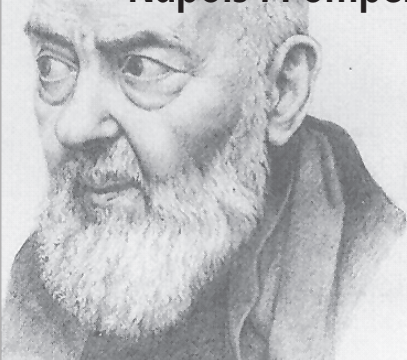
Sicília i Malta

14 al 23 de març

RUTA DEL PARE PIUS

Roma i audiència Papal,
Sant Giovanni Rotondo,
Nàpols i Pompeia

13 al 21 de juny

SANTUARIS DEL BÀLTIC

Estònia, Letònia i Lituània

4 a l'11 de juliol

RUTA DE LA SEDA

Samarkanda i els tresors d'Uzbekistan

18 al 26 d'octubre

Petits Pelegrinatges

Organització tècnica **relitur** viatges GC 1045 D

Fàtima en avió

2 al 8 de maig

Lourdes

**13 al 15
de maig**

**14 al 16
d'octubre**

Ruta de Sant Ignasi

**12 al 18 de
setembre**

Places limitades

Club+amics
Comtes de Bell-lloc 67-69
08014 Barcelona

Tel: 93 409 27 00
info@clubmes.cat
www.clubmes.cat

Vetlla per la vida naixent a la basílica de Sant Pere

El Papa demana que l'home no sigui tractat com un objecte

Zenit
Ciutat del Vaticà

L'home, fins i tot abans de néixer, té una dignitat altíssima i per això té dret a no ser tractat com un objecte en benefici d'altres. Així ho va afirmar el Papa en la seva homilia de la vetlla per la vida naixent, celebrada a la basílica de Sant Pere del Vaticà el 27 de novembre. En aquesta vetlla, convocada com a novetat aquest any, el Pontífex va voler reafirmar el «valor altíssim» de la vida humana, així com advertir contra les «tendències culturals que intenten anestesiar les consciències amb pretextos». «En aquesta línia es col·loca la sol·licitud de l'Església per la vida naixent, la més fràgil, la més amenaçada per l'egoisme dels adults i per l'enfosquiment de les consciències.»

La ciència, va afirmar, palesa l'autonomia de l'embrió, la seva capacitat d'interacció amb la mare, la coordinació dels seus processos biològics, la continuïtat del desenvolupament, la creixent complexitat de l'organisme. «No es tracta d'un cúmul de material biològic, sinó d'un nou ésser viu, dinàmic i meravellosament ordenat,

un nou individu de l'espècie humana», va dir el Papa. Per això, va afegir, l'Església contínuament referma el que va declarar el Concili Vaticà II contra l'avortament i tota violació de la vida naixent: «La vida, un cop concebuda, ha de ser protegida amb la màxima cura.» «No hi ha cap raó per no considerar-lo persona des de la concepció», va assegurar.

L'home, va continuar el Bisbe de Roma, «presenta una originalitat inconfusible respecte a tots els altres éssers vius que poblen la terra. Es presenta com a subjecte únic i singular, dotat d'intel·ligència i voluntat lliure, a més d'estar compost de realitat material». «Som, per tant, esperit, ànima i cos. Som part d'aquest món, lligats a les possibilitats i als límits de la condició material; al mateix temps estem oberts a un horitzó infinit, capaços de dialogar amb Déu i d'acollir-lo en nosaltres.»

L'ésser humà, va afegir, exigeix «ser reconegut com a valor en ell mateix» i

«mereix ser acollit sempre amb respecte i amor». Cada home «té dret a no ser tractat com un objecte a posseir o com una cosa que es pugui manipular

a voluntat, a no ser reduït a pur instrument». Malauradament, va prosseguir, «també després del naixement, la vida dels infants continua estant exposada a l'abandonament, a la fam, a la misèria, a la malaltia, als abusos, a la violència, a l'explosió». El Papa va recordar la crida al respecte de la vida humana de Joan Pau II a l'*Evangelium vitae*, i va exhortar «als protagonistes de la política, de l'economia i de la comunicació social a promoure una cultura sempre respectuosa de la vida humana, per procurar condicions favorables i xarxes de suport a l'acollida i al seu desenvolupament».

Aquest temps d'Advent, va explicar, «ens fa viure novament l'espera de Déu que es fa carn en el si de Maria, de Déu que es fa petit, esdevé infant». Aquest procés de creixement embrionari «ho va ser també per a Jesús en el si de Maria; així ho ha estat per a cadascun de nosaltres, en el si de la mare». Per això, «el misteri de l'encarnació del Senyor i l'inici de la vida humana estan íntimament i harmònicament connectats entre ells en l'únic disseny salvífic de Déu, Senyor de la vida de tots i cadascú». «L'encarnació ens revela amb llum intensa i de manera sorprenent que tota vida humana té una dignitat altíssima, incomparable.» Creure en Jesucrist, va afegir Benet XVI, «comporta també tenir una mirada nova sobre l'home, una mirada de confiança, d'esperança». La persona «és un bé en ella mateixa i cal cercar-ne sempre el desenvolupament integral», va concloure.

Missatge papal a Bartomeu I per la festa de Sant Andreu

Zenit / Ciutat del Vaticà

Benet XVI ha expressat al patriarca ecumènic de Constantinoble, Bartomeu I, la necessitat de continuar progressant cap a la plena comunió per aconseguir presentar Crist ressuscitat com la resposta als homes d'avui. Ho ha fet en un missatge per la festa de Sant Andreu, que li va fer arribar a Istanbul a través del president del Consell Pontifici per a la Unitat dels Cristians, el cardenal Kurt Koch. Segons el Pontífex, la plena comunió és una necessitat «per poder tenir èxit en aquesta gran tasca» de proclamar amb renovada convicció la veritat de l'Evangeli i presentar al Senyor ressuscitat com la resposta a les preguntes i aspiracions espirituals més pregones dels homes i de les dones d'avui. Per a Benet XVI, la festa de l'apòstol sant Andreu «representa, per a tots aquells que per la gràcia de Déu i el do del baptisme van acceptar el missatge de salvació, una forta invitació a renovar la pròpia fidelitat a l'ensenyament dels apòstols i a convertir-se en anunciadors incansables de la fe en Crist, amb la paraula i el testimoni de la vida». «Aquesta invitació és més urgent que mai i interpel·la tots els cristians» en aquest temps i «en un món marcat per una creixent interdependència i solidaritat». En el missatge, autògraf, el Papa li explica al patriarca ecumènic que està «seguint amb atenció els seus savis esforços per al bé de l'ortodòxia i per a la promoció dels valors cristians en molts contextos internacionals».

Pregàries per l'Església a la Xina

Zenit / Ciutat del Vaticà

El Papa ha llançat una crida als catòlics d'arreu del món perquè preguin per l'Església a la Xina, en concloure l'audiència general del dimecres 1 de desembre. L'Església xinesa viu moments especialment difícils amb l'ordenació il·lícita del pare Joseph Guo Jincal com a bisbe de Chendge, celebrada el 20 de novembre sense manament apostòlic i malgrat l'oposició explícita del Vaticà. Després d'aquest desafiament, el Vaticà va comunicar que s'està estudiant la possible excomunió del pare Guo Jincal i dels bisbes implicats a l'acte de consagració, i que es reserva valorar la possible invalidesa de l'ordenació episcopal. El Papa no ha amagat la seva «profunda amargor» davant de la decisió de les autoritats xineses de tirar endavant aquesta ordenació, que considera que contradiu «l'atmosfera de respecte, fatigosament creada amb la Santa Seu i amb l'Església catòlica a través de les recents ordenacions episcopals». El Vaticà ha declarat que l'ordenació «representa una ferida dolorosa a la comunió eclesial i una violació greu de la disciplina catòlica». A més, el fet que diversos bisbes hagin estat sotmesos a «pressions i a restriccions de la seva pròpia llibertat de moviment, per tal de forçar-los a participar i a conferir l'ordenació episcopal» constitueix, segons el Vaticà, «una violació greu de la llibertat de religió i de consciència».

El Papa afirma que l'esperança dóna vida

Zenit / Ciutat del Vaticà

«Esperar» és «una dimensió que travessa tota l'existència personal, familiar i social» de l'home, i aquesta esperança «és la vida» de la persona, va afirmar Benet XVI, durant el rés de l'Àngelus del primer diumenge d'Advent. Amb el nou any litúrgic, l'Església emprèn «un nou camí de fe que, d'una banda, fa memòria de l'esdeveniment de Jesucrist, i de l'altra, s'obre al seu compliment final». «És precisament des d'aquesta doble perspectiva d'on viu el temps d'Advent, mirant tant la primera vinguda del Fill de Déu, quan va néixer de Maria, com el retorn gloriós, quan vindrà a jutjar vius i morts».

El Papa va centrar la seva reflexió en el «suggeridor tema de l'espera», una actitud, va subratllar, profundament humana, «en què la fe esdevé, per dir-ho d'alguna manera, en un tot amb la nostra carn i el nostre cor». Esperar és una cosa que pertany a l'existència humana, va explicar el

Pontífex, i que «està present en mil situacions, des de les més petites i banals fins a les més importants, que ens impliquen totalment i en el fons». «Es podria dir que l'home està viu mentre espera, mentre en el seu cor està viva l'esperança.»

Una altra de les implicacions de l'espera, va apuntar el Papa, és que «dóna a conèixer» la persona: «La nostra "alçada" moral i espiritual es pot mesurar pel que esperem, per allò en què esperem.» Per això, va convidar els fidels a preguntar-se: «Jo, què espero? a què, en aquest moment de la meua vida, està adreçat el meu cor? I aquesta mateixa pregunta es pot plantejar a escala familiar, de comunitat, de nació.» Per això, es va acomiadar dels presents tot exhortant-los a aprendre de la Mare de Déu, «dona de l'Advent, a gestionar els gestos quotidians amb un esperit nou, amb el sentiment d'una espera profunda, que només la vinguda de Déu pot satisfer».

LLAR D'ANCIANS PRUDENCI MIRALLES
per a grans persones grans

Places disponibles i preu assequible

NIF: G-08862781 - Els donatius desgraven un 20% del total de l'IRPF (Llei 30/94)
www.residenciapmiralles.org e-mail: residenciapmiralles@telefonica.net
Trafalgar, 39, 5è - 08010 Barcelona Tel. 932 681 867 - Fax 932 684 356

Madrid

L'Església alerta sobre l'augment del tràfic de persones

Cinc institucions catòliques publiquen un document sobre aquest problema

Redacció
Madrid

Amb el triple objectiu d'exposar i denunciar la realitat del tràfic amb finalitats d'explotació sexual, de difondre i compartir la visió i l'acció de l'Església en la lluita contra aquest fenomen, i d'aportar unes propostes concretes d'acció social i pastoral, Confer, Càritas, Justícia i Pau, i els Secretariats de les Comissions de Migracions i Pastoral Social de la Conferència Episcopal Espanyola acaben de publicar el document *Trata de personas con fines de explotación sexual. Propuestas de acción social y pastoral*.

Aquest treball es el resultat d'un procés de reflexió col·lectiva d'aquestes institucions i de ferm compromís de lluita contra un problema que, com s'assenyala a la introducció, revela les dimensions creixents

del tràfic, la seva estreta relació amb el fenomen migratori, les seves característiques de situació d'esclavitud present a la nostra societat i de violació greu de la dignitat i dels drets humans, la seva complexitat i les seves vinculacions internacionals.

L'Església ve abordant aquesta realitat a través de la reflexió i l'acció social directa amb les víctimes des de fa molts anys. Tant la seva inquietud com les seves respostes a aquest fenomen s'han ampliat i adequat a la realitat, de manera especial durant les dues últimes dècades, mitjançant l'observació, de primera mà, del canvi ocorregut i l'augment d'aquestes situacions. Per aquest motiu, Confer, Càritas, Justícia i Pau, i els Secretariats de les Comissions Episcopals de Migracions i Pastoral Social han vist la necessitat de manifestar de forma conjunta un posicionament clar i una crida a la comunitat cristiana i a tota la so-

cietat per lluitar amb eficàcia i decididament contra el tràfic d'éssers humans amb finalitats d'explotació sexual.

En aquests moments de greu crisi econòmica mundial, la preocupació de les entitats d'Església es fa encara més forta per les conseqüències que està tenint i tindrà sobre els sectors més vulnerables de la població que, per manca d'oportunitats, es tornen, cada cop més, potencials

víctimes de les xarxes de tràfic. Tal com s'explica al començament de l'informe, «conscients encara de l'existència i gravetat d'altres finalitats del tràfic, com ara l'explotació laboral, la servitud, la mendicitat, el matrimoni forçat i el tràfic d'òrgans, es va decidir focalitzar l'atenció i l'acció envers el tràfic amb finalitats d'explotació sexual, perquè el tipus més freqüent d'explotació, segons la percepció derivada de l'experiència directa de treball en aquest àmbit i que prové de la tasca realitzada en molts llocs d'Espanya amb les dones en context de prostitució, que revela com la vinculació entre aquests dos fenòmens és més que evident».

Aquest informe se centra en el problema del tràfic, sense entrar en els debats propis relacionats amb la prostitució, des de la defensa del respecte a la dignitat humana per damunt de tot. Dirigít a la societat espanyola en general i a la comunitat cristiana de manera especial, amb aquesta publicació se cerca afavorir un ampli debat i una presa de consciència personal i col·lectiva sobre aquest problema, a més de difondre un missatge d'alerta i de donar a conèixer una realitat moltes vegades invisible per generar un compromís efectiu amb les seves víctimes.

El document s'estructura en quatre parts. Després d'una breu introducció on s'aborda un aclariment bàsic dels termes utilitzats, a la primera part s'ofereix una visió global del fenomen del tràfic on es mostren les dades existents tant a nivell mundial com nacional. En la segona part s'exposen les iniciatives nacionals i internacionals desenvolupades en el camp jurídic i institucional dins de la lluita contra

Esclavatge i violació de la dignitat van unides al tràfic de persones.

el tràfic, mentre que a la tercera s'aporta la visió teòrica i pràctica de l'Església en aquest àmbit pastoral, plasmada en els seus documents oficials i a la seva acció social. A l'última part, com a conclusió de l'anàlisi realitzada, es manifesten els nostres posicionaments conjunts davant la qüestió i s'estableixen els compromisos futurs d'acció.

Amb aquest informe, les institucions i organitzacions d'Església volen «reafirmar el nostre compromís de contribuir a l'eradicació d'aquest fenomen i la nostra esperança en la transformació social vers un món més respectuós amb la dignitat inviolable de les persones».

El document aporta dades d'interès sobre l'abast mundial d'aquesta xacra que, respecte del nombre de víctimes del tràfic i d'acord a la informació aconseguida a 111 països de tot el món, afecta 21.400 persones, de les quals el 66% són dones i el 13% nenes. S'ha de tenir en compte que, per regla general, només s'aconsegueix identificar una de cada 20 víctimes del tràfic. A Europa occidental i central es van identificar 7.300 víctimes. El 60% procedeixen dels Balcans, Europa central i l'antiga Unió Soviètica; un 13%, d'Amèrica Llatina; al voltant del 5% d'Àfrica, i un 3% d'Àsia. Amb relació a Espanya, el nostre país se situa entre les deu destinacions de més gran incidència del tràfic de persones. Les víctimes procedeixen, principalment, del Brasil, Bulgària, Colòmbia, Equador, Nigèria, Ucraïna, Rússia o Romania; i la seva edat oscil·la entre 18 i 25 anys. A més, Espanya constitueix un lloc de trànsit vers altres països de la Unió Europea, els Estats Units o Canadà.

Subscriu
un missioner

Regala una subscripció de CatalunyaCristiana perquè també els missioners rebin notícies de casa (podeu mantenir-hi correspondència).

Nom

Cognoms

Adreça

Població

DP

Tel.

NIF

Marqueu la vostra preferència (preu d'una subscripció missionera)

☐ Amèrica i Àfrica: 230€	☐ Missioner	☐ Edició en català
☐ Àsia i Oceania: 308€	☐ Missionera	☐ Edició en castellà
☐ Adjunto xec nominatiu	☐ Domiciliació bancària	

Senyors, els prego que carreguin al meu compte el rebut que els presentarà Fundació Catalunya Cristiana per la meva donació Subscripció Missionera.

Titular

Entitat	Oficina	DC	Compte	Data (dd/mm/aa)

Signatura del titular

Envieu aquesta butlleta a:
CatalunyaCristiana
Comtes de Bell-lloc, 67-69
08014 Barcelona

Conforme al que disposa l'article 6 de la llei orgànica 15/1999 de 13 de desembre, de Protecció de Dades de Caràcter Personal, autoritzo CatalunyaCristiana a incloure les meves dades personals al fitxer informàtic d'aquesta entitat així com a tractar-les, per tal de rebre informació periòdica de les seves activitats. En qualsevol moment el titular podrà exercir els drets d'accés, rectificació i cancel·lació, així com oposar-se al tractament de les seves dades adreçant-se a CatalunyaCristiana amb domicili al carrer Comtes de Bell-lloc 67-69, 08014 Barcelona.

Església a Espanya

GESMOR
DES DE 1950

Servei permanent
24 hores
Ens desplaçem a domicili

TRAMITACIÓ
D'ENTERRAMENTS

En cas de defunció,
què s'ha de fer?
Truqueu al 902 11 65 93

Descomptes especials per a subscriptors,
parròquies i comunitats religioses

106.6 Barcelona
93.7 Catalunya Central
100.6 Tarragona
90.1 Tortosa
96.8 Garraf
91.3 Vic
103.4 Girona
91.5 Lleida
104.4 La Cerdanya
105.0 La Seu d'Urgell
107.5 Andorra

 RàdioEstel

Fes que RàdioEstel sigui més escoltada!

RàdioEstel és a punt de renovar els equips emissors per tal d'aconseguir una cobertura més gran arreu del territori català. Els nous equips costen 80.000 euros i per fer front a aquesta despesa necessitem l'ajuda dels nostres oients i de tots els que simpatitzen amb l'emissora.

Podeu fer els vostres donatius per a la renovació dels equips emissors de RàdioEstel al compte de "la Caixa" 2100 3013 25 2200406287 indicant el vostre nom i cognoms i el concepte «Donatiu RàdioEstel»

«Les comunitats eclesials han incorporat des de fa temps els mitjans de comunicació com a instruments ordinaris d'expressió i de contacte amb el propi territori, tot instaurant sovint formes de diàleg encara de major abast»

Missatge del papa Benet XVI amb motiu de la XLIV Jornada Mundial de les Comunicacions Socials.

Madrid

XCVI Asamblea Plenària de la Conferència Episcopal Espanyola

Els bisbes augmenten la col·laboració econòmica per a Càritas

Rosa María Jané Chueca
Madrid

Del 22 al 26 de novembre va tenir lloc la XCVI Asamblea Plenària de la Conferència Episcopal Espanyola (CEE), en la qual participava per primera vegada el bisbe auxiliar de Terrassa, Mons. Salvador Cristau.

Un dels temes de l'ordre del dia va ser el nomenament del vicesecretari per a Afers Econòmics, càrrec per al qual va ser reelegit Fernando Giménez Barriocanal, vinculat a la CEE des de l'any 1992. Giménez Barriocanal va ser l'encarregat de presentar en roda de premsa els pressupostos del fons comú interdiocesà per a l'any 2011. En primer lloc, el vicesecretari va assenyalar que «des de l'entrada en vigor del nou sistema d'Assignació Tributària el

2007, l'Església percep per al seu sosteniment únicament l'import resultant de l'assignació dels contribuents a l'Impost de la Renda de les Persones Físiques. Van desaparèixer el caràcter mínim dels pagaments a compte, així com el compromís de percebre una quantitat equivalent a l'any anterior».

Giménez Barriocanal va explicar que els pressupostos per al fons comú interdiocesà per al 2011 es nodreixen de dues fonts: el pagament a compte de l'Assignació Tributària del 2011, «que ha quedat congelat en la mateixa quantitat que l'any anterior», i la liquidació de l'Assignació Tributària del 2009 (campanya de la renda de primavera del 2010), tot i que a data d'avui no es disposa de les dades relatives a la liquidació provisional.

La liquidació de l'Assignació Tributària del 2009 dependrà de dos factors, va continuar dient el vicesecretari per a Afers Econòmics: de la variació de la quota íntegra de l'impost i de la variació en el nombre i composició dels assignants a favor de l'Església catòlica. «A nosaltres ens resulta molt complex saber exactament quina ha estat l'evolució de les caselles a favor de l'Església catòlica que nosaltres sempre esperem i apel·lem a la generositat dels contribuents.» Per aquests motius, «s'ha proposat a l'Assemblea Plenària, després de dialogar sobre els criteris de repartiment del Fons Comú, deixar pendent la quantitat a consignar en els pressupostos per al 2011, mantenint, de

Ángel M. Villar i Vicente del Bosque van portar la Copa del Món a la Conferència Episcopal.

manera provisional, la mateixa quantitat que l'any 2010».

Per la seva banda, el portaveu i secretari general de la CEE, Mons. Juan Antonio Martínez Camino, va comunicar als periodistes que la Conferència Episcopal «ha decidit augmentar la col·laboració econòmica que ofereix en els darrers anys a Càritas. Davant de les grans necessitats que es plantegen en aquest moment, no deixa de ser un signe que vol ser encoratjador per a la generositat dels catòlics i de les comunitats eclesials que ja vénen manifestant

en aquests últims anys. El donatiu serà ara de 4 milions d'euros, en lloc dels 2,9 lliurats l'any passat». Mons. Martínez Camino aprofitava l'ocasió per «fer una crida a la solidaritat, a la col·laboració de tothom, en l'ajuda a les persones i famílies que més pateixen la crisi».

Visita papal

En el seu discurs inaugural el president de la CEE, el cardenal Antonio M. Rouco, va agrair la visita del Papa a Santiago i Barcelona, i va apuntar algunes reflexions sobre els ensenyaments de Benet XVI en aquells dies: «El Papa ha vingut a parlar-nos de Déu», va destacar el purpurat, i va recordar les paraules del Pontífex en les quals convidava «que Déu torni a ressonar joiosament sota els cels d'Europa». El cardenal Rouco també va agrair que Benet XVI subratllés l'aportació d'Espanya a l'evangelització del món. Igualment, es va referir a la tensió entre la fe i la modernitat, i va indicar que «les tensions, que l'Església

no busca, però històricament presents a Espanya i a Europa, han d'estimular-nos en la tasca de la nova evangelització, l'objectiu de la qual és l'encontre, mai el desacord».

El nunci apostòlic a Espanya, Mons. Renzo Fratini, també va rememorar el viatge papal i va assegurar que «el Papa del diàleg entre fe i raó; entre fe i art, ha vist positivament en la cultura espanyola un punt central també per a l'encontre entre fe i laïcitat» i que «la societat no pot prescindir de la fe, si vol construir aquest món en la veritat, la bondat, la bellesa i l'amor».

D'altra banda, la CEE va rebre una visita molt especial: la Copa del Món de futbol. El 24 de novembre el president de la Federació Espanyola de Futbol, Ángel M. Villar, i el seleccionador, Vicente del Bosque, van visitar la seu de la Conferència Episcopal amb la Copa del Món que va guanyar la selecció espanyola el mes de juliol passat a Sud-àfrica. El cardenal Rouco va destacar l'«esperit d'equip» i «l'exemple de cooperació de la selecció espanyola». Igualment va posar en relleu les «virtuts humanes i cristianes» que s'han donat en els seus components per aconseguir el campionat.

Polèmica sobre el llibre del Papa

Els periodistes van aprofitar la roda de premsa per preguntar a Mons. Martínez Camino sobre el llibre *Llum del món*, en què el periodista Peter Seewald entrevista Benet XVI. Concretament, la qüestió plantejada va tractar sobre la debatuda qüestió del preservatiu. Abans que res, el portaveu de la CEE va subratllar que «és un llibre preciós, de fet és el tercer llibre d'entrevistes i els tres, en conjunt, són una introducció excel·lent a la teologia i a la vida de l'Església en forma periodística. Són una introducció excel·lent al que significa ser cristià avui. Mostren la bellesa de la fe cristiana, la capacitat d'esperança que suscita en l'ésser humà i la seva perfecta compatibilitat amb el bo i millor de la cultura moderna. La perfecta compatibilitat de la fe cristiana amb l'aspecte il·luminós i positiu de la modernitat, que també el té». Segons Mons. Juan Antonio Martínez Camino, aquest llibre té «de particular que ens revela molt de prop el cor i la ment del Papa per interpretar bé les seves accions i les seves decisions». Pel que fa al tema del preservatiu, va indicar que «no hi ha cap legitimació de la prostitució ni del preservatiu en les afirmacions del Papa. No hi ha cap motiu d'alarma. És la doctrina de sempre de l'Església catòlica, no suposa una novetat en la doctrina moral de l'Església. El preservatiu mai no es pot aconsellar. L'ús del preservatiu sempre té lloc en un context d'immoralitat».

Disminueix la llibertat religiosa al món

Redacció / Madrid

«M'agradaria ser optimista, però la situació ha empitjorat en aquests dos darrers anys.» Així va començar el director d'Ajuda a l'Església Necessitada a Espanya, Javier Menéndez Ros, la seva intervenció en la roda de premsa en què es va presentar l'Informe sobre Llibertat Religiosa (ILR) al món 2010, elaborat per aquesta institució catòlica. Bangla Desh, la Xina, Egipte, Eritrea, Indonèsia, el Pakistan, el Sudan, Uzbekistan o l'Iraq són alguns

dels països en què es produeixen més episodis d'intolerància social o legal contra la llibertat religiosa.

L'informe constata que els països on s'experimenta una hostilitat més gran en la pràctica de la religió en llibertat són aquells en els quals creix amb més gran rapidesa i virulència l'extremisme religiós, especialment l'islàmic. La novetat és que la *cristianofòbia* es percep en els països desenvolupats.

L'ILR és un projecte internacional d'Ajuda a l'Església Necessitada que

s'edita amb caràcter biennal i suposa una eina de documentació exhaustiva sobre la situació real dels drets humans, en general, i el dret a la llibertat religiosa, en particular, com un dels drets irrenunciabls de l'ésser humà. L'informe tracta temes com la llibertat per canviar de religió, per professar i practicar les pròpies creences religioses, tant en públic com en privat, o la difusió dels valors del credo personal, analitzant la presència o prohibició de la llibertat religiosa i aportant dades que, en molts casos, són alarmants.

Corea

Els bisbes sud-coreans afirmen que la guerra només porta misèria

Zenit / Seül

Els bisbes de Corea del Sud han convidat les dues Corees a no entrar en una espiral de violència. «Preguem perquè la situació no empitjori i no es converteixi en un conflicte obert. Demanem al Senyor que concedeixi a tots els dirigents i a tots nosaltres la força i la llum per superar aquesta crisi», ha declarat el president dels bisbes sud-coreans en una entrevista publicada per l'agència Fides. El president de la Conferència Episcopal de Corea del Sud, i bisbe de Cheju, Peter Kang U-il, ha informat que viuen una «gran confusió» i també «por». Els prelatos sud-coreans han fet «una crida als governs del Sud i del Nord perquè es reunixin i busquin vies de diàleg». El bisbe ha assenyalat que el Govern del Sud encara no coneix bé les raons d'aquest atac, que ha elevat la

tensió a la península coreana, i l'ha atribuït a «raons de tàctica política». Segons el que va poder saber, «és una manera de desviar l'atenció dels dramàtics problemes interns». «De l'escassa informació que tenim sobre el Nord —ha explicat—, sabem que la situació econòmica és molt difícil, i que pateix fam i misèria.» «Però estic segur que els líders del Nord —ha afegit— saben que la guerra no porta enlloc, que només és una catàstrofe que fa patir els civils. És una possibilitat que hem de procurar evitar per tots els mitjans.»

Opinió

Les dues Corees: guerra entre germans

Justo Lacunza Balda
Pare blanc,
arabista-islamòleg

La divisió de la península de Corea, fronterera amb la Xina (1.416 km) i amb Rússia (19 km), data del 1945. Era el final de la Segona Guerra Mundial. Va ser llavors quan el territori va ser dividit en les dues Corees actuals. Corea del Nord (República Democràtica Popular de Corea) manté estrets vincles ideològics, sobretot amb la Xina, però també amb Rússia. El règim comunista ha apostat per la indústria bèl·lica i la producció d'armament. Avui disposa d'un arsenal militar colossal i d'un potencial nuclear sense precedents. La primera bomba nuclear va ser detonada l'octubre del 2006 i de nou l'abril del 2009. La factura de la bogeria tòxica nord-coreana la paguen els 22 milions d'habitants que té el país. Un poble atemorit, paupèrrim i esclavitzat. L'enriquiment desorbitat de l'urani ha dut a l'humiliant empobriment de la població. Corea del Sud (República de Corea), des del començament, s'ha assegurat la protecció militar dels EUA, avui amb 20.000 soldats americans, i ha buscat el suport constant dels aliats occidentals. El 1953 l'ONU havia establert la frontera marítima al mar Groc. Tots dos països encara continuen amb els míssils esmolats i alçats. La zona desmilitaritzada

de 238 km fa de cremallera atapeïda, infranquejable fins i tot per als més intrèpids. La història de les dues Corees està sembrada d'escaramusses navals, assajos balístics i artilleria fronterera. Continua l'abismal exhibició química i nuclear amb l'entumida saga dinàstica dels Kim Jong. Hermètics i inamovibles com tàpies granítiques. Encarcarats en el llegendari hie-ratisme totalitari i en el rapte passional de la ideologia marxista. Aquesta vegada Pyongyang ha llançat obusos que han incendiat edificis civils i militars de l'illa de Yeongpyeong. Seül sap que els líders nord-coreans estan disposats a jugar-se de nou el futur en el perillós rodeo de la diplomàcia atòmica. A canvi d'ajuda alimentària i concessions econòmiques. L'últim descendent del clan Kim Jong, Kim Jong-un, educat a Berna (Suïssa) i acabat d'estrenar en el poder, ha aollit complaent la gomosa herència paterna. Va ser presentat oficialment l'octubre com el successor al tron sublim i defensor sempitern del poble coreà. Potser, quan el temporal del nord bufa fort, s'oblida que les dues Corees comparteixen llinatge i llengua, tradicions i cultura, família i parentiu. A més, tot i l'evident enemistat política Corea del Sud és el principal donant d'ajuda humanitària a Corea del Nord. Una delirant guerra entre germans, esperant que no els dugui de nou a l'abisme d'un conflicte bèl·lic demencial. Al món no li cal una nova tòrrida «guerra freda», ara que s'atansa l'inajornable rigor de l'hivern.

CAMPANYA DEL ROSARI

Més de 300 milions de cristians pateixen per la seva fe, molts pateixen violència i fins i tot assassinat.

AEN treballa incansablement per ajudar milions de cristians arreu del món que són perseguits per la seva fe.

Quina millor manera d'ajudar-los que resant el Rosari.

Per cada donatiu de **8€** que ens envieu, rebreu un rosari beneït pel Sant Pare Benet XVI amb el seu llibre de meditacions i AEN enviarà en nom vostre material religiós a algun dels països on ajudem.

També en castellà

Informació i donatius: **93 237 37 63**
La Caixa 2100 1344 63 0200111817

Ayuda a la Iglesia Necesitada
¡Tú eres su esperanza!

☐ Desitjo unir-me a la campanya amb ... Rosaris ☐ Hi col·laboro amb ... € Per: ☐ Gir ☐ Transferència ☐ Xec

Nom i Cognoms Telèfon

Carrer C.P. Població

Província E-mail

Ayuda a l'Església Necessitada

C. Lluís Antúnez 24, 2^a 2^a – 08006 Barcelona. Tel: 93 237 37 63. www.ain-es.org

Punt de vista

Ignasi Farreres
President del CEES

La victòria de CiU, i ara què?

Les eleccions han confirmat que a Catalunya s'ha produït el tsunami del canvi. CiU té majoria suficientment còmoda per governar amb 62 escons; se'n necessiten només 6 més per tenir la majoria. S'ha produït l'enfonsament del PSC, d'ERC i d'ICV. Augmenta la presència del PPC; Ciutadans confirma 3 diputats i Solidaritat Catalana accedeix al Parlament.

CiU ha recollit els fruits de 7 anys de coratjosa i dura travessia del desert, en la qual se la volgué buidar de tot poder. El tripartit ha pagat per un conjunt de circumstàncies negatives: les dissensions internes, la crisi econòmica, el procés posterior a l'aprovació de l'Estatut i la sentència del Tribunal Constitucional, etc. Aquestes forces hauran de fer una autocrítica de les causes de la seva derrota.

No pretenc en aquest article aprofundir en les causes que han portat al desastre els components del tripartit. Més aviat intentaré esbrinar com podrà actuar el proper Govern. Aquest hereta una situació econòmica, financera i social molt crítica. No es poden esperar miracles a curt termini. La solució dels temes econòmics no està en bona part en mans del Govern català; és un tema de decisions fonamentalment espanyoles. Però el Govern català hi pot ajudar. Ho haurà de fer, inspirant confiança, especialment al teixit productiu i empresarial, als milers d'autònoms i petites i mitjanes empreses que són els que tenen més potencial de creació de llocs de treball. I com es pot inspirar confiança quan sabem que les disponibilitats financeres de la Generalitat són molt precàries?

La resposta seria: amb coherència, humilitat i sentit de responsabilitat. *Coherència* perquè CiU

serà internament una coalició compacta i sense fissures, no com dissortadament succeí amb el tripartit. *Coherència* també de portes enfora, perquè farà la mateixa política al Parlament català que al Congrés de Diputats. *Humilitat*, tal com ha promès públicament, ja que s'ha manifestat oberta a escoltar tothom, fent explícita declaració de saber-se dipositària del vot de moltes persones amb sensibilitats diferents que l'han votat perquè estaven fastiguejades del desori del tripartit i que sobretot esperen un full de ruta seriós que ens faci sortir del túnel en què estem ficats. Finalment, el sentit de responsabilitat per sortir de la crisi, juntament amb el fet de no disposar de majoria absoluta, l'ha portada a invitar tots els altres partits a unir esforços. Això farà que s'estigui molt oberta a tancar acords amb els diferents partits de l'arc parlamentari, sense establir cap aliança permanent amb cap d'ells, de manera que es compleixi aquell desig manifestat en la campanya de poder governar sense haver-se sotmetre a hipoteques que desvirtuïn els perfils bàsics i les esperances que els electors han dipositat en CiU.

A més, fins i tot sense disponibilitats pressupostàries, un govern pot ajudar a la recuperació, produint una legislació incentivadora de l'activitat econòmica i eliminant requisits i traves administratives que dissuadeixen la inversió.

Cal fer constar que els altres partits han manifestat la seva disposició a col·laborar en la recerca de solucions als problemes dels catalans. O sigui, manifesten el propòsit de fer una oposició lleial i col·laboradora en els temes cabdals. Cal agrair-ho. Esperem que no sigui una posició retòrica, sinó un signe de responsabilitat política.

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova
Degà del Capítol Catedral
de Barcelona

La caritat «invisible»

Hi ha, sortosament, persones que pregunten per mi. Ho aprecio molt. I he arribat a la conclusió que la pregària pels altres és un signe d'amistat. M'agrada també pregar pels amics i, encara que em costi, encomano també a Déu els enemics.

Un gran coneixedor de l'espiritualitat cristiana tracta de les diverses formes de l'amor al proïsme. Recomana que les sapiguem valorar. En efecte, es refereix a la caritat «invisible», a la caritat «intel·lectual» i a la caritat «col·lectiva». Ens referirem a la primera, això és, a la caritat «invisible».

La caritat «invisible» com s'exerceix? A través de

l'oració, de la mortificació, dels sofriments oferts al Senyor, del silenci que també du patiment. «Generalment, els cristians aprecien, en la seva justa mesura, els mitjans que ajuden espiritualment els semblants.» L'evangeli recomana l'oració i la penitència com a elements indeclinables de la vida cristiana. El gran exemple el donà Jesús a la creu, on demanava perdó pels seus botxins. Nosaltres necessitem lucidesa evangèlica per pregar per les necessitats del proïsme. Serà un signe de la nostra estimació.

La Glòria, una bona cristiana, m'explica que ha fet un invent espiritual. Una part de la seva pregària és la súplica pels altres. Repassa els noms dels parents, dels amics i dels enemics i demana, fent una mena de lletania, al sant patró de cadascun a fi que intercedeixi. «Així ha après a valorar molt més la pregària d'intercessió.»

A propòsit de...

P-J Ynaraja

Capellà del Montanyà
(ynaraja@ynaraja.e.telefonica.net)

La «Verbum Domini»

Al poble on vaig néixer, Pozaldez (Valladolid), estimaven molt els meus pares. Com qualsevol ferroviari d'aquell temps, si volia progressar, s'havia d'anar traslladant successivament. Hi van viure només tres anys, però fins fa poc algunes persones encara es recordaven de nosaltres i altres s'han fet amics. I d'aquella petita població van ser els meus padrins, que recordo que en van exercir almenys fins que vaig complir 16 anys. Paral·lelament, els meus pares també en van ser d'una nena, amb qui encara ens relacionem. Quan van marxar d'allà, el rector va regalar al meu pare el que des de petit vaig sentir anomenar una Bíblia. En realitat, era un Nou Testament. L'hi va dedicar anomenant-lo amic. Conservo aquest exemplar en un lloc distingit, entre els prop de 600 que tinc en diferents llengües i presentacions. Jo crec que aquesta «Bíblia» i la dedicatòria han marcat la meua vida i han estat l'amistat i la Paraula de Déu, objecte molt especial de les meves il·lusions.

He explicat tot això perquè entengueu l'alegria que vaig tenir quan em vaig assabentar que el papa Benet XVI va dedicar un Sínode al Text Sagrat. Vaig llegir moltes coses que es van publicar abans de la reunió i quan un d'aquests dies va sortir l'exhortació apostòlica corresponent, la vaig devorar de seguida, llegint-la per sobre, es tractava del text d'internet. A continuació n'he comprat un exemplar més manejable i amb paciència en llegeixo un fragment cada dia amb el rotulador corresponent, per subratllar el que m'interessa més. Ho faig amb la intenció ferma d'acceptar l'ensenyament que prové d'aquesta assemblea i de l'aprovació papal, però constato, amb gran satisfacció, que la doctrina continguda en el document és la que des de fa anys he divulgat en les tasques sacerdotals. En algun cas, es tracta de frases exactament iguals a les que tinc publicades fa temps. Compreneu el meu goig. Perquè, no es tracta de l'ignasià «pensar amb l'Església» sinó del més modern «pensar l'Església, en l'Església».

Cal dir que és un text dens. El Papa ha volgut recollir les conclusions del Sínode i lliurar-les brodades al canemàs del pròleg de l'evangeli de sant Joan. I, per acabar-ho d'adobar, cal afegir que, tot i ser molt Pastor de l'Església catòlica, no se li ha esborrat de la ment la quadrícula germànica, que no abandona mai. Als llatins o mediterranis això ens costa d'entendre i jo m'ho he de repetir a mi mateix moltes vegades si els vull entendre i incorporar-los al meu arxiu mental. El text recorda moltes vegades la constitució dogmàtica *Dei Verbum* del Concili Vaticà II, que va tractar aquesta mateixa matèria, però, evidentment, les seves reflexions són més actuals. Penso que se'n poden extreure conclusions concretes de les quals parlaré un altre dia. I si n'endarrereixo el comentari és perquè primer la vull llegir tota i repensar-la serenament. Observo que no s'han sentit comentaris adversos per part de periodistes, tan inclinats a atacar qualsevol paraula o acció del Papa.

No vull acabar sense fer algun comentari senzill. El primer que se m'acut dir és que la Bíblia, per a qui l'accepti com els cristians creiem que és, s'assembla a un Sagrari tancat, mereix respecte, i cal obrir-lo per alimentar-nos espiritualment. De la mateixa manera que per rebre l'Eucaristia ens l'ha d'oferir un ministre, perquè la Sagrada Escripura sigui de profit, cal la invocació i l'ajuda conseqüent de l'Esperit Sant. Ara penso, perdó per la comparació, que és com tantes pegues que no són útils si no se'ls afegeix un enduridor.

Finestra a la vida

Victòria Molins, s.t.j.
viqui70@yahoo.es

Compassió o empatia?

Fa uns dies vaig sentir una entrevista que en Flavià li feia al pare Manel. Els que coneixem la personalitat d'aquest home que viu només pels altres i sobretot pels més desfavorits, no ens vam estranyar de tot el que va dir. Però vull fer referència a una paraula que ell va delimitar molt bé, deixant de banda els diccionaris, ni que sigui d'en Pompeu Fabra; i val a dir que aquest lingüista l'encerta molt bé quan diu que és un «sentiment amb què hom pren part en el sofriment d'altri». Això és precisament el que va matisar el P. Manel quan li van preguntar si sentia compassió. I és que a ningú li agrada «fer pena», però sí ser comprès i sentir una mà amiga al seu costat.

Això pot semblar, a primera vista, tan infructuós com ho és mirar imatges de les desgràcies alienes que ens presenta la televisió o un fotograma de cinema emotiu i sentir un nus a la gola per la commoció que ens produeix. I dic a primera vista perquè la vida m'ha ensenyat que no és així. Una imatge de la televisió afecta però no produeix un canvi més enllà de la persona que es commou. Però una altra cosa és el sentiment de compassió al costat d'una persona que comparteix amb tu la seva situació o els seus sentiments. Això és el que visc cada vegada que m'assec a la presó amb un noi darrere d'un altre compartint situacions que jo no he viscut mai però que puc entendre cada vegada més fàcilment al seu costat. És veritat que a vegades em costa d'entendre el sentit d'algunes de les seves expressions, però mai dels seus sentiments.

Aquesta setmana, per exemple, estic donant voltes des de la meua última visita a Quatre Camins a una frase que em va dir un amic meu amb qui fa temps comparteixo els seus sentiments, sovint amb una gran impotència per no poder fer res per alleugerir-lo del patiment. Em parlava del desig de ser ell mateix, perquè en el clima que es viu entre els interns diu que moltes vegades s'ha de manifestar d'una altra manera per pròpia defensa. Però que ell no és, en el fons, el que tothom pensa que és per la seva manera de presentar-se davant els altres. I va ser aleshores quan em va dir aquesta frase per a mi tan enigmàtica:

«Moltes vegades em neixen al cor sentiments bons, però es moren en la meua ànima i no els deixo sortir.» Què m'estava volent dir amb aquesta expressió d'allò que li produïa tant de sofriment? La meua intuïció em va portar a imaginar l'actitud defensiva de la qual sovint es penedeix sense que ningú no vegi que els bons sentiments del seu cor han mort abans de néixer. La seva història personal des d'una infantesa plena de crits i d'abandó, la seva vida de jove desemparat, addicte i delinqüent, els gairebé 20 anys de presó han fet d'aquest home un especialista en bons sentiments avortats. I jo, al seu costat, l'únic que puc fer és compadir-lo, patir amb ell.

Zoom

Eduard Brufau

Agustí Codinach

El 30 de novembre és el dia contra la pena de mort, en què la Comunitat de Sant'Egidio convoca manifestacions i diversos actes arreu del món per denunciar aquesta pràctica inhumana. En aquesta ocasió Barcelona, que forma part de la xarxa de Ciutats per la Vida creada per Sant'Egidio, va organitzar una taula rodona i una concentració final a la plaça del Rei per recordar totes les víctimes de la pena de mort.

Signes d'avui

Lluís Serra Llansana
llserrall@gmail.com

Ironia catalana

El document *Arrels cristianes de Catalunya*, carta pastoral dels bisbes redactada fa 25 anys, recorda la distinció que feia Carles Cardó entre tradició bona i dolenta. Els redactors en posen uns quants exemples, entre ells el següent: «La ironia, que de vegades facilita el realisme, la desmitificació i fins un estil planer, pot esdevenir autodestructiva en erosionar aspectes fonamentals de la vida col·lectiva, i pot limitar l'horitzó espiritual en degenerar en burla d'allò que hom no comprèn.»

L'humor català, sovint, és ple d'ironia i es diferencia per aquesta característica d'altres estils humorístics, propis d'altres pobles. L'humor anglès ens resulta ben proper. No obstant això, com recorda el document, la ironia és, com moltes realitats de la vida, una arma de doble tall. Serveix per desmitificar alhora que es pot convertir en autodestructiva. N'hi ha prou amb un petit pas per passar de la subtilitat i la finesa a la burla que posa en ridícul. Els programes de *Polònia* i *Crackòvia* es basen en la sàtira política i esportiva. Fa gairebé un parell d'anys, vaig dedicar un article al primer. El segon, de la mateixa factoria, segueix criteris semblants. El fet que els sis candidats a president de la Generalitat desfilassin pel programa abans de les eleccions es pot interpretar com a obertura i sentit de l'humor. A mi em va sonar més a submissió i por de quedar malament si es negaven a aparèixer a la petita pantalla. No obstant això, partint de la base que l'objectiu de la sàtira és el poder i aquells que el posseeixen, el tractament que fan de la germana Teresa Forcades amb les seves al·lusions a les farmacèutiques em resulta tremendament reaccionari, tot i que pot resultar divertit. L'humor de Toni Soler i el seu equip desactiva uns arguments ben elaborats i una denúncia lúcida que, gairebé en solitari, va realitzar la monja benedictina i que el temps li ha donat la raó. Ningú no s'ha ficat amb l'Administració per la compra abusiva de vacunes que no han servit de res. Aquí és quan la ironia desemboca en destrucció. *Polònia* ha convertit en paranoia la denúncia clarivident de la monja contra el sistema econòmic i els interessos de les companyies farmacèutiques. Tal com diu el document, es degenera en burla del que no es comprèn.

Tant en aquest programa com en intervencions de tertulians, comentaristes i articulistes de ràdio, televisió i premsa, s'hi poden observar situacions en les quals la bona tradició de la ironia catalana es converteix en una mala tradició. Actualment, el camp privilegiat per observar aquestes tendències es produeix en els temes religiosos, especialment en els que es refereixen a l'Església. No hi ha només ironia i desmitificació sinó burla i erosió. Antoni Puigverd afirma: «En l'àmbit de la cultura i de les idees, domina la burla de la fe i el menyspreu del llegat cultural de la religió.» El seu diagnòstic encara és més radical: «Ens hem prohibit la dimensió espiritual.» La visita del Papa va permetre aflorar aquesta mala tradició. Hi ha sectors amplis de cristians que pateixen pacientment aquest maltractament. El seu silenci no dona la raó als agressors. Moltes vegades s'ha criticat els púlpits de les esglésies però els púlpits laics, amb un poder extraordinari per la seva projecció mediàtica, potser haurien de repensar la seva tasca.

Els bisbes ens insten a *Arrels cristianes de Catalunya*: «Ara més que mai ens cal tenir els ulls oberts per tal de saber destriar el blat del joll, la bona de la mala tradició.» Un text de fa 25 anys que gaudeix de gran actualitat!

Fundació Pro Vida de Catalunya
Bonaplata 42, 1r 08034 Barcelona
Telèfon 932 047 111

**Acollim i ajudem
les futures mares
amb problemes**

Fundació Pro Vida
de Catalunya

Nom: _____

Cognoms: _____

Adreça: _____

Núm.: _____ Pis: _____ Porta: _____

Codi Postal: _____

Població: _____

Província: _____

E-mail: _____

La informació que ens faciliteu serà recollida en el nostre fitxer automatitzat i confidencial. Tens el dret d'accedir-hi i rectificar-la o cancel·lar-la si ho desitges.

Des del monestir

Advent

Estem ja al bell mig de l'Advent, temps litúrgic que ens prepara per celebrar el Nadal del Senyor. Generalment el ritme de vida, que potser ha pogut endormiscar-se després de l'estiu, rep ara una nova alenada amb la il·lusió d'unes festes que s'apropen i que són realment festes grans.

Ara bé, actualment aquests dies entranyables es poden enfocar des de molts angles: des de considerar-les superficialment com unes simples vacances d'hivern, fins a intentar aprofundir tant com es pugui en el misteri que celebrem.

Els textos del profeta Isaïes, que anem desgranant en la litúrgia d'aquestes setmanes d'Advent, les antífones que acompanyen els salms en la celebració de la Litúrgia de les Hores, els himnes, el record dels *anawim*, els pobres de Yahveh, que mantenien el caliu de l'esperança de la vinguda del Messies,

ens van preparant per comprendre millor aquest gran esdeveniment que ha capgirat la història de la humanitat i ens ha fet fills en el Fill. Com diu bellament un himne de Nadal, «fills en el Fill, cohereus de la glòria, / tots som germans retrobats a Betlem; en néixer Crist recomença la història, / i tots nosaltres amb ell renaixem».

D'ençà de la vinguda del Senyor precedida per l'expectació de segles i generacions, la nostra història veritablement ha recomençat, i és bo que, parafrasejant les paraules de sant Pau (Ef 3,18) «siguem capaços de comprendre l'amplada i la llargada, l'alçada i la profunditat de la Redempció», en la qual «el Verb excels, engendrat pel Pare abans de tots els temps, s'ha abaixat i s'ha fet home per nosaltres» (cf. antífona 3 II Vespres de Nadal) Realment davant d'aquest fet inabastable, per

part nostra només hi cap una actitud d'adoració i gratitud profunda i també d'una alegria immensa que traspua en les nostres celebracions. També en els carmels i per voluntat de Teresa de Jesús, la celebració del Nadal es tradueix en un gran esclat d'alegria: pessebres a desdir, nadeses davant l'Infant de Betlem, detalls nadalencs per tota la casa, etc. No manca res del que pugui ser un mitjà per expressar exteriorment una alegria tan gran, mentre cor endins anem rememorant aquests fets cabdals de la història de salvació i preguem perquè, com també llegim a Isaïes 2,4, arribi el dia en què «forjaran relles de les seves espases i falçs de les seves llances. Cap nació no empunyarà l'espasa contra un altre, ni s'entrenaran mai més a fer la guerra» i, podem afegir: cap persona estarà mancada d'allò que necessita per a poder viure amb dignitat.

Anna M. Sales
Carmel de Terrassa

La sal de la terra

Necessitat de refrescar la transmissió de l'Evangelí

Totes les persones som creients en moltes coses o no podríem viure, confiem i tenim fe. Ara bé, és en les religions i en les manifestacions d'aquesta fe on discrepem. Hi ha a Catalunya —i a Espanya— moltes persones batejades que semblen «vacunades contra l'Església» i que es mouen en contra seu. Així és com interpreto les paraules de l'anticlericalisme agressiu similar als anys 30 que el papa Benet XVI va dir a Santiago i que tant d'enrenou ha ocasionat.

Demuestra que els que l'han informat sobre l'estat de la fe a casa nostra estan ofesos i enfadats per

aquests contraris agressius. Per acabar-ho d'adobar, durant la dedicació de la basílica de la Sagrada Família han escandalitzat les imatges de les monges netejant l'altar ressaltant així el paper tan secundari que tenen a l'Església, uns pocs minuts d'una celebració d'hores.

Què podem fer els catòlics perquè aquests fets no reafirmen les posicions anticlericals? Hauríem de demanar insistentment un canvi en l'eclesiologia, una sortida del règim feudal i un *aggiornamento* com deia l'estimat papa beat Joan XXIII, una aproximació al món tan canviant d'avui sense por.

A més tenim la tasca evangelitzadora pròpia a casa, a la feina, als ambients socials en què ens movem. Sense por ni vergonya, amb humilitat però amb convicció que el regal que gaudim de la nostra fe és vàlid per als nostres familiars, amics i societat. Solament presentant Jesús amb el seu missatge original de senzillesa, d'estimació, de sanació-salvació, deslligat dels poders i de l'ostentació, i fer-ho avalat per una vida coherent amb els principis i valors que anunciem de paraula podem arribar a les persones que cerquen una vida amb sentit i que pateixen davant el sofriment humà.

Joan Viñas
Rector de la Universitat de Lleida

Mirada al món

El carisma del papa Benet

Després de tants anys de viure a Terra Santa, m'és fàcil comparar els esdeveniments de l'Església actual amb els fets de l'Església primitiva de Jerusalem. Hi ha un paral·lelisme ben estret. Per exemple, els viatges del Sant Pare són la continuació dels viatges de l'apòstol Pere, vicari de Crist. També sant Pere visitava les comunitats cristianes primitives a les ciutats de Lida, Jafa, Samària, Cesarea, Antioquia... Més tard també, pel que sembla, Corint, Àsia, Bitínia, Capadòcia, Galàcia, Pont... duent a terme així el que Jesús li havia confiat: «Confirma en la fe els teus germans.»

Benet XVI va visitar, fa només poques setmanes, Barcelona amb la mateixa missió. També ell confirmà en la fe la nostra ciutat i el nostre país d'arrels profundament cristianes.

Benet XVI té un carisma: sap desarmar. Benet XVI desarma per la seva senzillesa, per la seva humilitat i profunditat. El viatge a Turquia el va fer enmig d'una tempesta del món musulmà poc després del discurs que va pronunciar a Regensburg, Alemanya. Hi havia amenaces explícites de mort i de venjança contra ell. I Benet XVI, desafiant tot perill, va anar a Turquia. Tot el país i tot el món musulmà estaven pendents d'aquell viatge. Però el van veure humil i senzill, el van veure pregar. La visita a la Mesquita Blava ho va canviar tot: el món musulmà va caure del cavall. Des d'aleshores es va acabar tota aquella animositat i bel·ligerància contra ell.

Igual ha passat en el viatge a Anglaterra: també allí hi havia hostilitat, amenaces de mort, crítiques, manifestacions en contra, propaganda furibunda. I aquest ancià de 83 anys ha sabut desarmar aquelles ires, aquella animadversió, deixant a l'Església anglicana i a la catòlica el magnífic regal de la beatificació del cardenal Newman. El lema del viatge era: «El cor parla al cor.» Però l'èxit del Papa ha estat que ell «ha parlat des del cor».

El mateix ha passat a Barcelona. La visita ha estat un èxit per a la ciutat i especialment per als catòlics, que s'han sentit confortats, enfortits i molt contents. Els contraris, en nombre irrisori, han apaivagat la seva animositat, molts han canviat de parer i han admirat Benet XVI per la seva simplicitat, bonhomia i cordialitat amb els fidels i amb Catalunya. El seu carisma ha prevalgut. Tothom ho ha vist. Estem encara enlluernats, meravellats, feliços per la visita del Sant Pare a Barcelona del diumenge 7 de novembre. La cerimònia de la missa i consagració de la Sagrada Família va ésser quelcom d'extraordinari que romandrà com un dels dies de màxima glòria en la història de la ciutat.

El Papa ha conquerit la ciutat per la seva senzillesa, afabilitat, humilitat i encert. Les paraules que ha dit a la Sagrada Família són un exemple de la saviesa, de la profunditat i de la teologia d'aquest home providencial que ens ha visitat.

Benet XVI, totalment corprès per l'esplendor llumi-

nós del temple, ha parlat de la Sagrada Família com d'una obra «d'una bellesa encantadora, un miracle arquitectònic, síntesi harmoniosa entre tècnica, art i fe», i de Gaudí ha dit que era «l'home creient, arquitecte genial, que havia sabut crear un extraordinari espai de bellesa, de fe i d'esperança». Felicitem-nos d'aquest esdeveniment històric: poques visites papals han tingut un marc tan meravellós com la Sagrada Família, i una resposta tan excel·lent en tot sentit com la que ha donat Barcelona. Tal com la ciutat va fer per a les Olimpíades del 1992, ho ha fet també ara: ha sabut donar el millor de si mateixa, unint passat, present i futur, ha donat una resposta digna del nostre temps, de la nostra cultura, de la nostra fe i de la nostra modernitat. Barcelona ha sabut copsar la personalitat rellevant de Benet XVI, ja gran, amb el pes dels anys que no li deu ser gens lleuger, però amb un esperit evangèlic viu i comunicatiu, tot paternal i senzill: al matí beneïa una meravella arquitectònica del món modern, i a la tarda s'apropava als més desvalguts de la ciutat en les persones de nens i joves desvalguts.

Barcelona ha rebut molt dignament una gran personalitat. I tots dos, el papa Benet i la Ciutat Comtal, han tingut un feliç encontre d'entesa, d'amistat, d'admiració i de comprensió mútua, encontre que ha tingut molt d'encert i d'encant en el present i que tindrà un immens abast per al futur.

Joan Vernet
Salesià des de Jerusalem

Paraula i vida

Una visita entranyable

El passat 7 de novembre va ser un dia memorable per al temple de la Sagrada Família, però també ho fou per a l'Obra Benèfic Social del Nen Déu, la seu central de la qual visità el Sant Pare aquella mateixa tarda. Aquesta institució de l'arquebisbat de Barcelona és una obra més que centenària, ja que va ser fundada l'any 1892. Es dedica especialment a atendre persones amb discapacitats de totes les edats. Des del primer moment, quan es va fer el programa de la visita, el Sant Pare desitjava que la dedicació del temple de la Sagrada Família es completés amb la visita a una obra al servei de les famílies. La seva presència allí volia ser un reconeixement tant a aquesta com a totes les altres institucions que fan un servei semblant a les famílies, a la vida, als malalts, als pobres i marginats. La superiora de la comunitat de religioses Franciscanes dels Sagrats Cors, congregació que té cura d'aquesta obra des de la seva fundació, amb les seves paraules, va arribar al cor del Sant Pare i de tots els presents, sobretot quan va dir: «Els nens són el tresor més gran, gràcies a les seves famílies que han dit sí a la vida. Gràcies, Sant Pare, per venir a casa nostra i per fer-nos sentir que la nostra feina de cada dia val la pena.» Després foren els nens i les nenes de l'Obra els qui

es varen dirigir al Papa. En primer lloc fou la Maria del Mar, que va dir: «Encara que som diferents, el nostre cor estima com tots els cors i volem ser estimats. Gràcies als nostres pares pel do de la vida i gràcies als qui ens cuiden cada dia». A continuació el Toni va demanar al Papa: «Pregui per nosaltres, perquè sapiguem ser amics de Jesús, que estimava els nens i els malalts. I volem demanar-vos que ens porteu sempre en el vostre cor de pare. Ara els meus companys us cantaran una cançó. A veure si us agrada.» Fou una cançó religiosa d'Alemanya, que el Papa va seguir atentament amb una mirada plena de tendresa.

«Vull destacar —va dir després el Sant Pare— que amb l'esforç d'aquesta i d'altres institucions anàlogues es posa de manifest que, per al cristià, tot home és un veritable santuari de Déu, que ha de ser tractat amb respecte i amor màxims, sobretot quan es troba en necessitat.» I per això animava tots els presents «a continuar socorrent els més petits i necessitats, donant el millor de vosaltres mateixos». També va voler aprofitar l'ocasió per recordar que «és imprescindible que els nous desenvolupaments tecnològics en el camp mèdic no vagin mai en detriment del respecte a la vida i a la dignitat humana, de manera que els qui pateixen malalties

o discapacitats psíquiques o físiques puguin rebre sempre aquell amor i atencions que els facin sentir-se valorats com a persones en les seves necessitats concretes».

Durant aquest acte, vàrem veure un Benet XVI somrient que s'atansava als infants i joves i els acarona un per un, els donava la mà, els beneïa. Tres dies després, ja a Roma, el Sant Pare va dedicar una bona part de la seva *catequesi* de l'audiència general del dimecres 10 de novembre a explicar la seva visita a l'Obra del Nen Déu. I va fer als pelegrins aquesta confidència: «Mentre era a Barcelona, vaig pregar intensament per les famílies, cèl·lules vitals i esperança de la societat i de l'Església. I vaig recordar també els qui sofreixen, especialment en aquests moments de serioses dificultats econòmiques.»

La nostra diòcesi té previst unir-se a aquestes intencions i a aquesta pregària del Sant Pare en l'eucaristia que, ajudant Déu, presidirà a la basílica de la Sagrada Família el proper dissabte 18 de desembre, per donar gràcies a Déu per la visita del Papa i per pregar per totes les persones que treballen al servei de la família i de la vida. Us invito a tots a participar-hi. Així ens prepararem també per a la propera celebració de la Nativitat del Senyor.

Lluís Martínez Sistach
Cardenal, arquebisbe de Barcelona

Als quatre vents

Podem parlar amb Déu!

El redactor principal de la quarta part del Catecisme de l'Església catòlica, dedicada a «La pregària cristiana», va ser el teòleg libanès Jean Corbon, membre de la Comissió Teològica Internacional. En presentar l'original a la comissió romana encarregada d'elaborar el text, s'hi advertia una doble escriptura a màquina: una de bona, com de màquina elèctrica, i una altra de realitzada amb una màquina vella, amb algunes lletres ja desgastades. En preguntar-li sobre aquesta diferència va dir senzillament: el meu país, el Líban, estava en guerra en aquests moments, i quan sonaven les sirenes baixava al refugi antibombes, i allà, gairebé sense llum, prosseguia la meua feina amb aquesta màquina, molt antiga. «Aquest manuscrit» —va comentar un bisbe— «és una relíquia i s'ha de conservar com a tal». He pensat que podia introduir amb aquesta bonica anècdota el tema d'avui, que és la pregària, aquest diàleg amb Déu al qual Jesucrist ens va convidar a dirigir-nos com a un pare. Per cert, us convido a

rellegir aquest capítol del Catecisme, perquè és especialment adequat per als nostres dies. A Déu, ha dit un autor espiritual, se'l pot contemplar en la creació, se'l pot adorar en l'eucaristia i en el nostre cor. Són maneres diverses de pregària: la contemplació de la natura i el recolliment, però podria fer-se una divisió introduint la manera de fer-la, vocal o mental; el tema, d'acció de gràcies o de petició, etc. De fet, però, no es tracta de fer una anàlisi, perquè de la pregària es podria dir el mateix que diu el Kempis del penediment: «Més val tenir compunció que no pas saber-ne la definició.» La manera millor d'aprendre a fer pregària és fent-la; en això podríem dir que s'assembla a la natació: no es pot aprendre des de la vora de la piscina, cal tirar-se a l'aigua. Es tracta, doncs, d'iniciar una conversa amb Déu explicant-li les nostres coses, potser les inquietuds que ens assetgen, i disposant-nos a escoltar amb els sentits de l'ànima, la seva resposta. Crist, a part d'ensenyar a resar quan va pronunciar

el pàrenostre, ens diu, a vegades amb paràboles, com ha de ser la nostra pregària: humil, plena de fe, perseverant, senzilla... i no hi ha millor mestre que ell i els seus sants, ja que han tingut experiència de proximitat amb Déu. El beat Pere Tarrés va respondre una vegada en una entrevista a preguntes sobre el sacerdocí. Feia diferents recomanacions, entre elles una que també podem aplicar-nos a nosaltres: «Oració. És el més fonamental [...]. Jesucrist durant l'oració treballa les ànimes, encara que no li diguem res i estiguem davant d'ell com un pal, com el cirurgià treballa sobre el cos adormit del pacient.» Podem parlar amb Déu! No és una presumpció, sinó una realitat gràcies al fet que ell es va abaixar tant que s'ha posat a la nostra alçada, precisament perquè nosaltres puguem elevar-nos per damunt del que seria la nostra naturalesa desproveïda de la gràcia. Podem parlar i escoltar i fer-ho una estona cada dia. No serà un temps perdut, sinó que donarà sentit a tota la resta de coses.

Jaume Pujol Balcells
Arquebisbe de Tarragona i Primate

La Bona Notícia també a internet

www.catalunyacristiana.cat

I ARA ENTRA A LA NOVA PÀGINA WEB DE CATALUNYA CRISTIANA I CONSULTA LA NOSTRA HEMEROTECA. HI TROBARÀS TRENTA ANYS DE PREMSA RELIGIOSA.

Catalunya Cristiana col·labora amb
www.flama.info

FLAMA
AGÈNCIA CRISTIANA DE NOTÍCIES

Sanctus, sanctus, sanctus

Sagrada Familia catalana, basílica bautizada santificada, universal. Templo cristiano abierto, a conspicuos, reyes y papas, a humildes ciudadanos, a feligreses de allende y forasteros, a laicos y al orbe cristiano. Y sigue piedra sobre piedra, la talla, el cincelado, el ornado, en la dura piedra reposada al arte espiritual gaudiniano sabiamente modelado. Y al cielo se escalan torres y bellos ojos policromos respiran claridades místicas, diáfanas, incrustados en los guardianes y pétreos muros. Sagrada Familia, templo sagrado, de bíblicos recuerdos, de pétrea flora y fauna estática, de santos, del nacimiento del Mesías, del calvario, pasión y muerte, del Cristo, del Jesús crucificado. Sagrada Familia, piedra sobre piedra, símbolo de cristiandad con raíces gaudinianas.

JESÚS MUÑOZ GIL
Barcelona

Museu de Lleida

«La veritat us farà lliures» és una expressió que em ve a la memòria quan sento a parlar de les obres d'art de la Franja de Ponent, que són al Museu Diocesà de Lleida. Quina és la veritat?

Esbrinant l'origen del museu, trobo el seu fundador el bisbe Messeguer. Josep Messeguer i Costa, un home il·lustrat, clarivent i honest, valorava l'art antic en una època en que poca gent comprenia el seu valor i volia que servís per a la formació dels futurs sacerdots. Per això el va instal·lar al Seminari, i amb una rectitud moral escrupolosa pagant cada peça d'art als rectors de les parròquies que se les venien perquè les tenien arraconades o fora de culte. Així obtingué legítimament la propietat d'aquests objectes d'interès històric i artístic al mateix temps que els protegia d'anar a parar a mans de negociants d'art privats que els dispersessin per qui sap on, o bé destruïts per ignorància o per la disbaixa d'una guerra.

Comparem el procediment impecable de la constitució del Museu Diocesà de Lleida i l'adquisició de les seves peces amb d'altres Museus d'Europa com els Museus Vaticans o els Britànics, o altres d'arreu del món. Els obeliscs egipcis que trobem a Roma o els fragments de l'Acròpolis grega a Londres, poden ser indicatius d'una manera de fer les coses ben diferent de la correcció del bisbe Messeguer. Un bisbe ignorat amb una obra exemplar per a l'Església catòlica. No entenc que alts dirigents religiosos i polítics discuteixin la unitat de la col·lecció d'art del Museu de Lleida i, en canvi, acceptin tranquil·lament la unitat de col·lecció dels altres museus, tant si són diocesans com si no ho són.

Em decep molt que s'atii la confrontació entre dues diòcesis

Desapareix el llibre de família

Les mesures legislatives actuals han afavorit un increment de divorcis, l'avortament de les menors d'esquenes al consentiment patern i la distorsió del matrimoni, obrint-lo als homosexuals, i, qui sap?, a la poligàmia. Però ara s'ha donat la darrera estocada en eliminar d'una revolada el llibre de família.

La família desapareix de la llei i el pare com a cap, en menystenir l'ordre dels cognoms dels fills, que en cas de desacord dels progenitors podrà ser decidit pel funcionari de torn. Així el ciutadà obtindrà en substitució un «codi personal de ciutadania», en què la desvinculació de les seves arrels queda promulgada.

Si el nostre president és incapaç d'afavorir econòmicament el país, no és menys cert que la seva vessant ideològica es consumeix en els plaços previstos i respon a un pla establert que fa prevaler l'individualisme sobre els llaços de sang, la submissió a l'Estat sobre la disposició bàsica familiar. Els infants i els joves són adoctrinats convenientment per acceptar les normes «ètiques», de vegades immorals, que dicten els nous i malsans educadors. Una societat de famílies desestructurades passa factura generant més frustració, pobresa i delinqüència i amb grans despeses monetàries.

Els socialistes han aconseguit igualar l'hecatombe financera del país amb el desarmament i la desprotecció moral dels seus ciutadans. Qui ha de protegir la família sinó l'autoritat executora del bé comú?

ISABEL PLANAS
València

veïnes de dues comunitats de l'antiga Corona d'Aragó, amb llarga història en comú, per treure'n rèdit els interessats a uniformar tots els pobles i les terres d'Espanya en una sola identitat cultural nacional, i un pensament únic, anorreant i destruint sense contemplacions qualsevol diversitat natural i cultural, bona i enriquidora.

Com deia el meu pare: «Que santa Llúcia ens conservi la vista i la claredat.»

RAMON CLOTET VILALTA
Exvocal de la Junta del Museu Diocesà i Comarcal de Solsona
Solsona

La Sagrada Família en quarantena

Llegeixo en un diari: «La basílica de la Sagrada Família de Barcelona acollirà el 18 de desembre, a les 17 hores, una Eucaristia en acció de gràcies per la visita del Papa a la Ciutat Comtal en un acte que serà el primer que, en l'àmbit diocesà, se celebri en el temple recentment consagrat.» Ja era hora, més ben dit dia, per celebrar aquesta Eucaristia. Vaig consultar la meua agenda i vaig veure que eren molts dies des del 7 de novembre al 18 de desembre; vaig comptar i recomptar; 40 dies exactament. Una quarantena des de la primera Eucaristia presidida pel Papa fins a la segona. Una quarantena des de la primera Eucaristia presidida pel Papa fins a la segona. Quaranta dies!

Desconec si hi ha cap raó teològica, canònica, litúrgica o d'indole humana. Doctors té l'Església. Però si tota obra humana concebuda per a la lloança i glorificació de Déu no té temps límit per a la seva conclusió —paraula de Gaudí—, no entengui la raó que una vegada sagrada l'obra, és a dir consagrada, se li imposi la quarantena. Falta potser la llicència municipal d'obra nova?

La celebració litúrgica de dedica-

ció del temple i de consagració de l'altar va ser espectacular i emotiva davant de la meravellosa obra de l'arquitecte de Déu i dels seus deixebles. Certament, Déu continua fent meravelles. La joia de Gaudí va ser infinit veient-lo des de l'eternitat juntament amb la Trinitat divina i la Trinitat terrena, i també percebent-lo des de la cripta. Gràcies, Antoni Gaudí, per la teva virtuosa vida de conversió i fe, i per la teva obra, que sabies que era voluntat de Déu.

Davant d'aquesta quarantena eucarística a la basílica de la Sagrada Família només les ànimes que viuen en la teva devoció privada, Antoni Gaudí, i en la devoció a Jesús, Maria i Josep, poden interpretar-ne el significat. Són quaranta dies d'expiació eucarística que ens ha imposat per purificar la basílica de tant pecat no confessat, però present en ella aquell dia.

Una altra asseveració és la sense raó de no considerar miracle aquesta meravellosa obra evangèlica de pedres vives, no imaginable ni concebible humanament sense la intervenció divina. Potser Déu Pare faci el miracle del seu servent Antoni Gaudí aquest dia, 18 de desembre, festivitat de la Mare de Déu de l'Esperança. Cal recordar que el 18 de desembre es fa també memòria de l'anunci de l'àngel del Senyor a Josep.

ANTONIO OLIVA SALA
Barcelona

Catalunya Cristiana agraeix les cartes dels seus lectors i demana que no superin les *vint línies* mecanografiades. Les cartes han d'anar firmades amb nom i cognoms i ha de constar-hi l'adreça i el telèfon. Catalunya Cristiana es reserva el dret de publicar les que consideri oportunes i no s'identifica amb l'opinió dels lectors. No es mantindrà correspondència ni s'atendran visites o trucades respecte dels originals no publicats.

El Consultori

PREGUNTES I RESPOSTES
SOBRE DOCTRINA I MORAL
pel Dr. Joan Antoni Mateo

Al final dels temps

He llegit Sobre el alma. Más allá de mente y cerebro, d'un conegut teòleg italià. L'autor afirma que es discuteix ja entre els teòlegs que l'encontre personal amb Crist Jesús té lloc immediatament després de la mort i no necessàriament fins al final dels temps. Jo penso, humilment, que el final dels temps per a cadascú té lloc amb la mort, precisament quan l'ésser, és a dir, l'ànima, deixa d'estar subjecte al temps i entra en aquesta condició en què ja res no succeeix. Doctor Mateo García, podria aclarir-ho a aquesta pobra ànima que busca respostes a les seves inquietuds existencials?

De moment li diré que no és vostè simplement una «pobra ànima». És vostè un ésser humà complet en cos i ànima. Evidentment, en el moment de la mort es trenca aquesta íntima unitat de cos i ànima i la persona continua subsint només en la seva dimensió espiritual. Ens costa molt representar-nos aquest nou mode d'existència perquè ens imaginem difícilment sense la nostra corporeïtat. Sobre aquest encontre personal amb el Senyor, efectivament té lloc amb la mort. No és cap novetat. Ja el papa Bonifaci VIII a la seva butlla *Benedictus Deus* afirmava que immediatament després de la mort té lloc el judici i la retribució corresponent. Amb tot, no es pot reduir simplement el final dels temps a la mort individual de cada persona. Precisament estem en el camí d'Advent, que és fonamentalment preparació per a la vinguda del Senyor d'acord amb la seva promesa, quan tornarà en glòria i majestat per instaurar definitivament el seu Regne. Els primers cristians vivien joiosos en aquesta expectació que no era simplement espera de la pròpia mort. És una mirada molt més àmplia al conjunt de la història, de la humanitat i de la creació sencera que anhela el seu definitiu perfeccionament. També cal dir que per a l'esperit creat la temporalitat mai desapareix del tot. Només en Déu, ésser increat, existeix l'etern present. Com hem dit, la persona humana, després de la mort, subsisteix només en l'ànima i rep immediatament la seva retribució. Però queda encara per complir-se la «resurrecció de la carn». Per a les ànimes salvades s'esdevindrà, al final dels temps, la resurrecció corporal a imatge i semblança de la gloriosa resurrecció de Crist.

- Si voleu enviar les vostres consultes al Dr. Mateo, podeu adreçar-vos a: elconsultori@hotmail.com www.balmesiana.org apartat de correus 121 25620 Tremp (Lleida). Cal indicar sempre «Consultori».

Terral, un impuls a la motivació de nenes i dones del Raval

Elena del Valle García
Periodista

Terral organitza activitats, totes elles dirigides a nenes i adultes del barri barceloní del Raval que vulguin participar i formar-se. Al centre es pal·la un ambient de feina, convivència i diàleg que afavoreix l'autonomia i el creixement personal de totes les participants.

Cada tarda, de dilluns a divendres, a Terral es respira un ambient favorable d'estudi entre les nenes. Totes hi van després del col·legi per fer els deures amb l'ajuda de les voluntàries, en el marc del programa 1@1, que consisteix en un seguiment personalitzat que estableix la voluntària amb la nena, orientat al reforç escolar de Primària, ESO i Batxillerat. M. Teresa, una de les voluntàries, ens explica que totes somien anar a la universitat i s'esforcen cada dia per aconseguir les millors notes en els estudis. Ens posa l'exemple de Lindsay, una nena filipina del barri, que una tarda va arribar molt contenta per la nota excel·lent en matemàtiques després

d'una tarda d'estudi intens.

Les noies que es dediquen al voluntariat de les nenes acostumen a ser joves universitàries, que no només s'esforcen a marcar uns hàbits en l'estudi i motivació, sinó que també aposten per l'alegria i el sentit de l'humor creant un ambient distès on tothom s'hi troba a gust. Alejandra,

estudiant de tercer de Dret, explica la importància de la motivació i la transmissió dels valors amb alegria: «Com a universitària, em sento motivada i tinc la necessitat de transmetre-ho a altres persones.»

Però no tot és estudi per a les nenes; també s'organitzen activitats lúdiques i esportives, com ara bàs-

quet, excursions, classes de ball... que promouen la convivència, la feina en equip i el desenvolupament de les habilitats com la capacitat artística o musical.

Per a les adultes hi ha una sèrie d'activitats (idiomes, informàtica o taller de moda), a partir de les quals poden adquirir una formació base que els atorga les eines necessàries per treballar-se un futur prometedor per a elles i la seva família.

Terral, obra corporativa de l'Opus Dei, és una iniciativa social situada al cor del Raval amb l'objectiu de promoure el voluntariat per evitar l'exclusió social de nenes i dones a la zona. Des de la seva fundació, fa gairebé deu anys, la peça clau ha estat l'ajuda incondicional de les voluntàries que dediquen part del seu temps lliure a col·laborar en les activitats que s'organitzen.

Victoria Guinduláin, directora de Terral, comenta: «Tot això és possible gràcies a la generositat i el suport de moltes persones, que ofereixen el seu temps i feina sense buscar cap recompensa.»

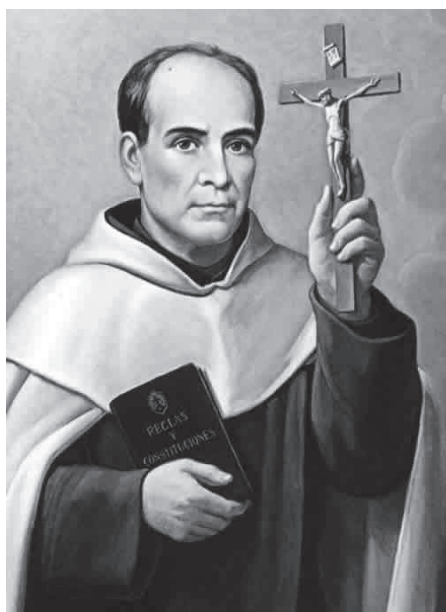
El P. Palau, forçat a la intempèrie

Ester Díaz
Carmelita missionera

No ho va tenir fàcil. Les dificultats que va viure van ser nombroses i significatives. Es va veure forçat a afrontar-les en solitari. No va poder comptar amb el consell i el suport de germans de camí. Perquè de jove es va veure privat del tipus de vida que havia triat. Després de temps d'incertesa, li van arrabassar el mateix grup humà. Sí, la seva comunitat, amb qui tenia molt bona relació i fins i tot una amistat excel·lent. Després de romandre a la presó va buscar refugi en la seva família.

Delicte pel qual va merèixer la trampa? Només el fet de ser religiós. La situació sociopolítica estava tan enrareda que es va fer insuportable. Com que no es respectava la seva vocació, es va haver d'exiliar. Tenia 29 anys i va fugir a França. Al camp de concentració s'ordien intents de conspiració continuïts contra el govern d'Espanya, raó per la qual va decidir distanciar-se'n. No per això es va allunyar dels que el necessitaven ni del magisteri eclesial. Tampoc del seu poble. Fou expert en relació i comunicació.

Aviat es va trobar envoltat de joves a qui atrau el seu estil de vida. En la mateixa proporció els cou als representants de l'església local. Origen d'una campanya, contra ell, marcada per la desconfiança i la difamació. Palau es brinda al diàleg. Com que la situació, en comptes d'arreglar-se, es complica,

decideix tornar al seu país.

A Barcelona, on recal·la, hi prepara projectes i té èxits impensables. Ha configurat la seva catequesi d'adults: l'Escola de la Virtut. De nou és difamat i perseguit per la premsa anticlerical, la qual semblant sospites i calúmnies enverina les autoritats del moment. Conclusió? El confinen a Eivissa, presó de l'Estat. Allà roman durant molts anys. Al final, el declaren innocent. De retorn a la península es dedica al ministeri de la paraula i il·lumina el seu carmel missioner. Ho fa per inspiració pròpia, sense cap altra ajuda. Una circumstància que li va provocar nom-

brores lluites, incomprendiments i desvetllaments. Com tots els grans, va dedicar el darrer període de la seva vida als indigents. Els va atendre i acompanyar. Fins i tot els va cedir part de casa seva. Per tot això va tornar a la presó. Poc abans de morir la justícia reconeix, novament, la innocència de Palau. I el darrer servei que fa consisteix a acompanyar les filles en l'atenció als empestats d'una epidèmia mortífera. El més probable és que aquella fos la causa de la mort.

Forçat a viure a la intempèrie, Palau resisteix. És fort i en la lluita s'enforteix per continuar caminant. La vida que rep, després de la dificultat, compensa l'esforç realitzat. Camina sa, a pesar de perdre tantes persones, projectes i alegries. I és que la intempèrie —viscuda amb tarannà evangèlic— treu qualsevol destorb i aproxima a Déu.

Testimoni de vida a Barcelona

Marcos Vera Pérez
President de Jóvenes de San José

Hem de tornar als orígens de l'Evangeli i a viure la fe amb la intensitat de les primeres comunitats cristianes, que puguin dir de nosaltres, com es deia d'ells: «Mireu com s'estimen.» Sortim a predicar l'Evangeli de la vida, sortim al carrer a donar testimoni del Nen que ha de néixer, de Crist, el Senyor, i no ens quedem per a nosaltres el preuat do de la fe. Hem de secundar les paraules i l'exemple apostòlic de Crist; hem de viure fidels al nostre baptisme, i això no ho aconseguirem totalment si no ens fem apòstols del nostre temps.

Els Jóvenes de San José i l'Asociación Cruz de San Andrés volem convocar nois i noies, homes i dones, matrimonis, famílies, sacerdots i religioses, joves i gent gran a lluitar per la vida. Ens concentrarem durant tot el dia 28 de desembre a les portes de diferents clíniques abortives per repartir informació sobre el crim terrible de l'avortament i perquè les mares sàpiguen on poden anar per rebre ajuda. Serem llum per a molta gent amb el nostre exemple i amb la nostra vida donarem un gran sí a la vida.

Eduardo Verastegui —conegut per tot-hom, especialment després de la seva pel·lícula *Bella*, un càntic a la vida naixent— des de fa temps realitza aquesta tasca i és molt efectiva. S'han salvat moltes vides per aquest mitjà. Qui vulgui donar testimoni a favor de la vida, pot contactar amb nosaltres: info@jovenesdesanjose.es

Calendari de la setmana

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions

(CICLE LITÚRGIC A; FERIAI I)

TEMPS D'ADVENT

(SALTERI: SETMANA 3)

DESEMBRE

12. DIUMENGE

Diumenge III d'Advent, Morat. Lectures: Isaïes 35,1-6a.10 / Salm 145 / Jaume 5,7-10 / Mateu 11,2-11

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Sinesi, mr.; beat Jaume de Viterbo, b.; beat Joan Marinonio, prev.; Santes, Joan-Francesca de Chantal, rel. i fund.

13. DILLUNS

Santa Llúcia (MO), Vermell. Lectures: Nombres 24,2-7.15-17a / Salm 24 / Mateu 21,23-27

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Aubert, b.; Santes, Otilia, rel.

14. DIMARTS

Sant Joan de la Creu (MO), Blanc. Lectures: Sofonies 3,1-2.9-13 / Salm 33 / Mateu 21,28-32

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Just i Abundi, mr.; Diòscor, mr.; Nicasi, b. i mr.

15. DIMECRES

Fèria, Morat. Lectures: Isaïes 45,6b-8.18,21b-25 / Salm 84 / Lluc 7,18b-23.

Terrassa: aniversari ordenació episcopal bisbe Josep Àngel Saiz.

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Valerià, b.; Urber, prev.; beat Bonaventura de Pistoia, prev.; Santes, Cristiana, mr.; Sílvia, vg.

16. DIJOUS

Fèria, Morat. Lectures: Isaïes 54,1-10 / Salm 29 / Lluc 7,24-30. O bé: *Sant Josep Manyanet* (MLI), Blanc.

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Ananies, Azaries i Misael; Santes, Albina, vg. i mr.; Adelaida de Borgonya; beata Maria dels Àngels, rel.

17. DIVENDRES

Fèria, Morat. Lectures: Gènesi 49,2.8-10 / Salm 71 / Mateu 1,1-17

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Joan de Mata, prev. i cofund.; Llätzer; Esturmí, ab.; Franc de Sena.

18. DISSABTE

Fèria, Morat. Lectures: Jeremies 23,5-8 / Salm 71 / Mateu 1,18-24

ALTRES CELEBRACIONS: *Mare de Déu de l'Esperança*. Sants, Gracià, b.; Adjutori, mr.

Comentari de la Paraula

Dr. Joan Minguella Solà
Doctor en Medicina

Dues personalitats diferents: Jesús i Joan

El que Joan sent a dir de Jesús, des de la presó, no s'adiu amb el que ell havia anunciat: la destrucció que talla l'arbre, el foc que crema la palla (Mt 3,10-12). Tampoc es comporta com un profeta, perquè menja i beu amb tothom; això desconcerta els que esperaven un Messies, i justifica que Joan fes preguntar a Jesús si era ell o calia esperar-ne un altre. Jesús respon als deixebles de Joan amb paraules manllevades del profeta Isaïes (Is 35,5-6 i següents), que resumeixen la seva manera de fer del Messies. El missatge que proposa és la salvació per a tothom, es manifesta preocupat pels que pateixen, i són sobretot els pobres els qui reben l'anunci de la Bona Nova... i feliços aquells que no rebutjaren aquest messianisme de la misericòrdia i la justícia, que porta la vida als més febles. Després Jesús proclama la grandesa de Joan, és l'Elies de la nova aliança (Mt,11,14) qui succeeix el darrer profeta, Malaquies, i actualitza la seva darrera predicació: «Abans que arribi el dia del Senyor... us enviaré el profeta Elies» (Mt 3,23). Joan serà l'últim dels profetes, qui aporta el missatge decisiu: la promesa de Déu s'acompleix. Llavors, ve una frase sorprenent: «El més petit al Regne és més gran que ell.» Però ben entesa, no malmet pas la grandesa de Joan; es refereix a la vinguda dels temps nous, que Joan ja no podrà viure. Joan ha estat el portador d'un missatge, però les conseqüències d'aquest missatge ja no estaran al seu abast, cosa que el més petit dels deixebles de Jesús podrà descobrir: «El Verb s'ha fet carn i habita entre nosaltres.» Els cristians hem de mirar de no equivocar-nos de Jesús, que no és pas el del poder i manifestacions espectaculars, com esperaven els deixebles, o el mateix Joan, sinó el Jesús que s'acosta a tothom i serveix els pobres.

Lectures bíbliques

Diumenge III d'Advent

Lectura primera

Is 35,1-6a.10

Déu mateix us ve a salvar

Lectura del llibre d'Isaïes:

La terra eixuta i el desert estan de festa, d'alegria l'estepa floreix. La seva florida s'esbadella com l'iris, s'engalana i crida de goig. Li han estat donades la glòria del Líban, les gales del Carmel i de Saron. Són ells els qui veuran la glòria del Senyor, la majestat del nostre Déu. Enrobustiu les mans que es deixen caure, afermeu els genolls que no s'aguanten. Digueu als cors alarmats: Sigueu valents, no tingueu por! Aquí teniu el vostre Déu que ve per fer justícia; la paga de Déu és aquí, és ell mateix qui us ve a salvar. Llavors es desclouran els ulls dels cecs i les orelles dels sords s'obriran; llavors el coix saltarà com un cervol i la llengua del mut cridarà de goig. Tornaran els qui el Senyor ha rescatat, entraran a Sió cridant de goig i una alegria eterna coronarà els seus caps. Hi haurà festes i alegria, i fugiran les penes i els gemecs.

Salm responsorial

145

El Senyor fa justícia als oprimits,
dóna pa als qui tenen fam.
El Senyor deslliura els presos.

R. Senyor, veniu a salvar-nos.

El Senyor dona la vista als cecs,
el Senyor redreça els vençuts.
El Senyor estima els justos;
el Senyor guarda els forasters. **R.**

El Senyor manté les viudes i els orfes,
i capgira els camins dels injustos.

Glòria Monés

El Senyor regna per sempre,
és el teu Déu, Sió, per tots els segles. **R.**

Lectura segona

Jm 5,7-10

*Mantingueu fermes els vostres cors,
que la vinguda del Senyor és a prop.*

Lectura de la carta de sant Jaume:

Tingueu paciència, germans, fins que vingui el Senyor. Mireu com el pagès espera els fruits preciosos de la terra, prenent paciència fins que les pluges pri-

merenques i tardanes l'hauran assaonada. Igualment vosaltres tingueu paciència, refermeu els vostres cors, que la vinguda del Senyor és a prop. Germans, no us queixeu els uns dels altres, perquè no hàgiu de ser jutjats; penseu que el jutge ja és a les portes. Voleu, germans, un exemple de paciència en els mals tractes? Preneu el que us donen els profetes que van parlar en nom del Senyor.

Al·leluia

Is 61,1

*L'Esperit del Senyor reposa sobre meu,
m'ha enviat a portar la Bona Nova als desvalguts.*

Evangeli

Mt 11,2-11

Sou vós el qui ha de venir o n'hem d'esperar un altre?

Lectura de l'evangeli segons sant Mateu:

En aquell temps, Joan, que era a la presó, va sentir dir el que feia Crist, i va enviar els seus deixebles per preguntar-li: «Sou vós el qui ha de venir o n'hem d'esperar un altre?» Jesús els va respondre: «Aneu a anunciar a Joan el que veieu i el que heu sentit dir: els cecs hi veuen, els invàlids caminen, els leprosos queden purs, els sords hi senten, els morts ressusciten, els desvalguts senten l'anunci de la bona nova, i feliç aquell que no quedarà decebut de mi.» Mentre ells se n'anaven, Jesús es posà a parlar a la gent de Joan: «Què heu sortit a veure al desert? Una canya sacsejada pel vent? Doncs, què hi heu sortit a veure? Un home vestit delicadament? Els qui porten vestits delicats viuen als palaus dels reis. Doncs, què hi heu sortit a veure? Un profeta? Sí, ho puc ben dir, i més que profeta: és aquell de qui diu l'Escriptura: "Jo envio davant teu el meu missatger, perquè et prepari el camí." Us ho dic amb tota veritat: Entre tots els qui les mares han portat al món no n'hi ha hagut cap de més gran que Joan Baptista; tanmateix el més petit al Regne del cel és més gran que ell.»

«Verbum Domini» (i 2)

Pere Tena

Bisbe auxiliar emèrit de Barcelona

La paraula de Déu en l'Església (2a part) i per al món (3a part)

Aquests dos títols encapçalen la segona i la tercera part de l'exhortació apostòlica postsinodal del papa Benet XVI, *Verbum Domini*, Paraula del Senyor (vegeu l'article de la setmana precedent). Els textos joànics que acompanyen el títol i orienten el contingut, són Joan 1,12 («Als qui l'han rebut, els donà poder ser fills de Déu») i Joan 1,18 («A Déu ningú no l'ha vist mai; el Fill Unigènit, el qui està en el si del Pare, és qui l'ha revelat»). La segona part de l'exhortació està dedicada a mostrar la «contemporaneïtat» de Crist en la vida de l'Església i de cada cristià. En efecte, la Paraula de Déu, Jesucrist, ens acompanya sempre amb al seva Llum, i ens porta fins a la seva acció salvífica en els sacraments. Això es verifica, en primer lloc, en la litúrgia de l'Església, en la qual la Paraula anuncia allò que el sacrament realitza. L'actor és, en realitat, sempre el mateix, Jesucrist que parla i que actua; per això es parla de la «sacramentalitat» de la Paraula, per analogia a la identitat dels sacraments. La proclamació de la Paraula en la litúrgia és també la referència per a la lectura individual de l'Escriptura, feta sempre a partir del sentit de l'Església. Parlant pròpiament, el cristià mai no llegeix l'Escriptura tot sol, perquè l'Escriptura la troba sempre en l'Església, que és qui l'hi dona. L'Escriptura no es pot considerar com una realitat que s'afegeix a la vida cristiana, sinó com la Llum de la Paraula de Déu que penetra totes

les dimensions de la vida dels cristians, de l'acció pastoral, de la catequesi, i que dona sentit específic a la diversitat de vocacions en les quals viuen els cristians. Per això cal una formació bíblica adient, i sobretot acostar-se a l'Escriptura amb esperit de pregària, segons la tradició monàstica: *lectio divina*.

La tercera part de l'exhortació de Benet XVI està centrada en la missió de l'Església. Hi ha quatre capítols. 1r, La missió de l'Església: anunciar la Paraula de Déu al món; 2n., Paraula de Déu i compromís en el món; 3r., Paraula de Déu i cultures; 4t., Paraula de Déu i diàleg interreligiós. El text està impregnat d'un profund alè missioner, amb algunes referències a la *Evangelii nuntiandi* de Pau VI, per remarcar que l'evangelització no arriba a la seva identitat plena fins que no s'anuncia la Paraula de Déu. Per remarcar, igualment, com ho fa també en la conclusió, la urgència de la nova evangelització d'aquells països de tradició cristiana, en els quals ha arribat a esvair-se la memòria de la fe.

Alguns accents de l'exhortació «Verbum Domini»

Amb aquesta presentació somera de l'exhortació apostòlica postsinodal no n'hi ha pas prou per copsar tot l'interès del text. Cal llegir-lo personalment, a poc a poc, i sobretot treure'n les conseqüències pràctiques que n'espera el Papa per al bé i progrés de la vida cristiana. Com una indi-

cació per a la comprensió de la lectura, penso que es poden donar aquestes pautes, que no es poden considerar pas exclusives:

L'exhortació insisteix que la Paraula de Déu és, primer de tot, una persona: el Verb de Déu fet carn, que ha revelat el Pare amb fets i paraules, i fins i tot amb el seu silenci. Són extraordinaris els dos paràgrafs que tracten aquest tema (n.12 i 21). La Tradició i l'Escriptura són la mediació per trobar i escoltar Jesucrist, sobretot en la litúrgia. L'Esperit Sant actua també específicament en relació amb la Paraula de Déu: l'encarnació de la Paraula ha estat obra de l'Esperit Sant, la formació de l'Escriptura s'ha fet sota la inspiració de l'Esperit Sant, la proclamació apostòlica de la Paraula es fa amb l'impuls de l'Esperit Sant, l'Esperit Sant obre els cors a l'encontre amb la Paraula de Déu.

Una tercera constatació és la dimensió mariana que té tota l'exhortació apostòlica. Sigui en la realitat de l'encarnació de la Paraula, sigui en la fidelitat en l'escolta i obediència a la Paraula, sigui en l'alegria que ve d'haver cregut la Paraula, Maria és presentada com la icona perfecta del creient que respon a Déu que li parla. El Papa no estalvia títols a Maria: Maria «Mare de la Paraula de Déu», «Mare de la fe», «Mare de la Paraula i Mare de l'alegria». Al costat d'això, una recomanació als teòlegs perquè aprofundeixin la relació entre Maria i la teologia de la Paraula, i a tots els fidels perquè valorin les pregàries marianes d'Orient i d'Occident: Àngelus, Rosari, Akàthistos.

El sant de la setmana

Per Eduard Brufau

Santa Otília

- ✓ Nascuda cap al 660 a Oberheim, Alsàcia
- ✓ Autora de nombrosos miracles
- ✓ Fundadora d'un monestir femení i abadessa
- ✓ Va morir l'any 720

Aquesta santa era de família noble, però en néixer cega els pares no la van voler i la van donar a un monestir de monges. Quan tenia dotze anys, durant una visita que un bisbe va fer a la comunitat, el prelat la va batejar, i en el mateix moment que l'aigua la va tocar, Otília va recobrar la visió. La notícia es va escampar ràpidament, no va tardar a arribar a la seva família i van començar tot un seguit de fets tràgics. El seu germà gran hi va veure l'ocasió per planificar un casament concertat del qual ell en podria treure beneficis, i el pare de tots dos, en saber aquestes maquinacions, es va enutjar de tal manera que en un atac de ràbia va matar el fill. Segons la tradició aquí van començar els miracles de santa Otília, el primer dels quals va ser ressuscitar el seu germà. Però les peripècies tot just acabaven de començar. El seu pare insistia amb un altre matrimoni concertat que ella rebutjava de totes totes. Santa Otília no va tenir més remei que fugir per no ser casada en contra de la seva voluntat i va trobar refugi en una cova que ella mateixa va obrir a la muntanya miraculosament. Quan el seu pare la va anar a buscar ella va estar a punt de fer un segon «miracle»: fer caure unes roques gegants sobre el seu pare, però se'n va desdir a l'instant, i finalment pare i filla es van perdonar mútuament i es van reconciliar.

Lavors santa Otília es va retirar per viure entregada del tot a Déu i va fundar l'abadia de Hohenburg, on va passar la resta de la seva vida i que avui continua sent el principal centre religiós d'Alsàcia.

LA FUNDACIÓ ARRELS HA ATÈS 1.700 PERSONES D

Teixit humà per a les pe

Samuel Gutiérrez

Fotos: Juan Lemus

Calidesa i solidaritat. Aquests són els dos ingredients que des de fa 23 anys identifiquen la Fundació Arrels en la seva tasca d'acompanyament a les persones en situació de sense llar. Davant de la invisibilitat que suposa la vida al carrer, Arrels sent la crida a esdevenir una mà, o fins i tot les dues, que acompanyen aquestes persones cap a l'autonomia i la dignificació de vida. Des de l'activisme, però també des de la reflexió, la Fundació s'ha compromès amb una de les realitats més crues i creixents de l'anomenat quart món barceloní, la de les persones que no tenen llar ni sostre, especialment les que fa anys que viuen al carrer, i que entren sovint en una espiral d'exclusió que les aboca a la més pregonera marginació social.

Durant els primers quinze anys d'existència, Arrels pràcticament només s'ha dedicat a atendre les persones cronificades al carrer i acompanyar-les en el seu procés de normalització. Solidaritat i assistència eren la prioritat. En la última dècada, però, tot i que l'assistència continua sent la seva missió principal, ha guanyat força una dimensió de l'entitat igualment important: la denúncia de les situacions d'exclusió i l'aportació de propostes per superar aquesta situació. Arrels s'ha erigit sovint en la veu dels sense veu, o més encara, en el mitjà a través del qual els qui no tenen veu poden fer-se escoltar. Una de les conviccions de la Fundació és que les mateixes persones en situació de sense llar han d'esdevenir

«Sense vosaltres la paraula "esperança" no tindria sentit»

«Mai no és tard per al reciclatge d'una forma de vida negativa i caòtica, si ets valent a l'hora de reconèixer els errors passats per decisions personals dolentes que col·lateralment van esquitxar els éssers estimats sense importar-me, sense malícia, el mal que els podia ocasionar. Ara m'adono que diferent que hauria estat la meua vida i la dels altres si el sentit comú i la maduresa haguessin estat a la base de la meua formació professional i familiar de cara al futur. Potser hauria descobert el potencial humà i humil personalitat. En aquesta etapa de la meua vida em pesa amargament el que vaig sembrar al passat, però mentre recullo aquesta sembra negativa que no em duria enlloc amb lamentacions, intento convertir-la en positiva tot aprenent a demanar ajudar a persones amb una comprensió que quan m'escolten no em fan sentir més avergonyit del que jo ja em sento. Tenen una paciència humana innata i increïble de descriure, i fins i tot s'arrisquen que se'ls intenti manipular per aconseguir un fi determinat, però tant jo mateix com la resta de persones que sol·liciten la seva ajuda social, aprenem que en realitat la seva ajuda és desinteressada i se senten feliços i satisfets quan veuen que encara que sigui passet a passet, però de manera ferma, lluitem i ens esforcem en el compromís per recuperar valors que vam creure del tot perduts. Sempre et reben el seu millor somriure i afecte que s'esforcen a transmetre'ns. Són persones que mereixen el nostre respecte per la seva vocació desinteressada, i pel seu patiment quan no poden disposar dels recursos adients per arribar a tothom.

Per tot això, la meua eterna gratitud. Sense vosaltres la paraula *esperança* no tindria sentit. L'única cosa que us demano a títol personal és que tingueu paciència amb mi i amb la resta de persones que també cerquen el seu sentit de ser. Us veig treballar i gaudeixo veient l'aura que despreneu amb la vostra dedicació.

Per a totes les persones que dediquen part de la seva vida a la nostra, Gràcies.»

Carta escrita per Plácido Moreno, persona atesa per la Fundació Arrels que va morir el 21 d'octubre passat

les protagonistes del seu procés d'autonomia. «Nosaltres no som salvadors de ningú», expressen amb contundència des de la direcció. L'experiència els ha demostrat que aquest camí no és fàcil i que es troba ple d'entrebancs i recaigudes, però tenen la convicció que val la pena fer-ho. La seva ha estat sempre una aposta a llarg termini, des d'una visió integral de la persona, a la qual cal atendre no només en la seva vessant física o psíquica, sinó també vital i fins i tot espiritual. Tant és així que a Arrels no es tanca mai un expedient...

Les intuïcions d'ara fa 23 anys continuen plenament vigents. Els empeny en aquesta empresa un doble motor: l'experiència reeixida de moltes persones, amb noms i rostres ben concrets, que aconsegueixen normalitzar la seva vida; i el suport de tanta gent que any rere any els renova la confiança. «No hi ha res més il·lusionant —explica Maria Pomés, responsable de Comunicació de la Fundació Arrels— que comprovar que el que a nosaltres ens preocupa és una preocupació compartida per altres persones que ens tenen confiança i ens donen suport.»

Extensa xarxa de voluntaris

Un dels secrets de l'entitat, que amb els anys ha esdevingut referent a Barcelona en el treball amb els sense sostre, és la seva extensa xarxa de voluntaris. Ells formen el teixit humà d'una fundació que vol oferir precisament, abans que res, calidesa i proximitat, elements imprescindibles per establir vincles d'amistat amb les persones que porten molts anys de carrer, i que, per tant, es troben molt deteriorades a tots els nivells.

Arrels va néixer l'any 1987 com a resposta donada per les comunitats parroquials de Sant Pere Claver i Sant Miquel del Port a la presència cada vegada més gran de persones sense llar als carrers de Barcelona, sobretot al barri del Raval. Encapçalat pel jesuïta Josep M. Pañella, un grup de voluntaris va començar a oferir dutxa, canvi de roba i entrepans en un petit local de 60 metres quadrats al carrer Sadurní. Els inicis van ser modestos, com també ho era aleshores aquesta realitat. Amb els anys, però, la situació de les persones sense sostre ha experimentat un creixement que ha obligat a la professionalització i l'oferta de serveis de l'entitat. «Calia donar més respostes —explica Pomés— per aconseguir que aquesta gent recuperés una vida absolutament digna i una vida autònoma.» Així ha anat creixent, any rere any, una entitat que avui compta amb una cinquantena de professionals i més de 200 voluntaris. Ells continuen sent el seu gran valor afegit, tot i que ara compten amb el suport i la complementarietat d'un equip de professionals ben compromesos que permeten donar una major continuïtat i eficiència a la tasca d'acompanyament.

DURANT L'ANY 2010

persones sense llar

persones en el seu procés cap a la inclusió social, que no sempre ha d'estar associat necessàriament a una autonomia total de vida. «En molts casos, després de tants anys al carrer, i en un context tan difícil com l'actual, això és gairebé impossible», reconeix Maria Pomés. «El nostre objectiu principal —afegeix— és que recuperin les ganes de viure i la dignitat, i això comença per sentir-se algú per a algú.» En molts casos, Arrels esdevé per a la persona sense sostre el seu referent principal, la seva família. «No busquem ser la família de ningú, perquè mai no ho serem en sentit estricte —matisa Pomés—, però l'experiència que tenim és que ells ens senten com a tal, i això ens omple de satisfacció.» Només així es pot entendre el lema de l'entitat: «365 dies fent costat a les persones sense llar».

Juntament amb el centre de dia del carrer Riereta, seu de l'entitat on s'ofereixen, entre altres, acollida, dutxa, rober, consigna, aliment... la Fundació Arrels ha fet una aposta molt seriosa en els últims anys per oferir sobretot recursos d'atenció directa. El seu gran repte avui és oferir habitatge. Actualment compten amb 170 places d'allotjament de quatre tipologies diferents: pensions, habitacions de relloguer, pisos tutelats i la Llar Pere Barnés, creada recentment per l'entitat per als qui es troben en pitjor estat de salut.

Aquests quatre recursos configuren un itinerari de menys a més inclusió. «L'aspiració, però, és que algun dia les persones ateses puguin viure en un pis al seu nom, però perquè això sigui possible cal la promoció d'habitatges protegits», manifesten des de l'entitat. En aquest sentit, un dels seus reptes actuals és la reivindicació de més pisos d'aquest tipus oferts des de l'administració. «Cal avançar en la dotació de pisos protegits», asseguren. També consideren molt important generar espais on les persones en procés de normalització puguin expressar-se i participar elles mateixes de la seva inclusió. Finalment, es treballa de valent en dos camps igualment importants d'actuació: la millora del processos d'intervenció, especialment pel que fa als trastorns de conductes; i l'ampliació de recursos d'allotjament.

Malauradament, en una societat amb prou recursos però que sembla abocada a la injustícia estructural, l'existència d'Arrels continua sent imprescindible. Han esdevingut la llar, més encara, la família, de moltes persones en situació de sense sostre. Són la seva esperança, la mà que els acull i els acompanya, amb paciència i professionalitat, cap a una vida novament arrelada en la dignitat.

SALVADOR BUSQUETS, DIRECTOR DE LA FUNDACIÓ ARRELS

«El tema de l'habitatge ens preocupa moltíssim»

Com afronteu enguany, enmig de la crisi que vivim, la vostra tradicional campanya de Nadal?

Amb il·lusió, perquè malgrat les dificultats d'aquest any hi ha una solidaritat latent que es manifesta. La gent continua tenint consciència que hi ha persones que ho passen molt malament i cerca posar el seu granet de sorra. De totes maneres, dins de la reflexió que anem fent amb motiu de la crisi econòmica, ens adonem que aquesta s'emmarca dins d'una gravíssima crisi d'ètica, especialment pel que fa al tema de l'habitatge, que a nosaltres ens preocupa moltíssim. El nostre treball d'intervenció social intenta modificar hàbits, conductes i introduir canvis en la vida de les persones sense llar, amb l'objectiu últim que aquestes persones puguin viure amb autonomia i ser protagonistes del seu projecte de vida. El problema és que aquest treball que fem es troba dins d'un context sobre el qual nosaltres tenim poca incidència. Aquesta context és el que fa que aquestes persones continuïn sent unes persones sense sostre, malgrat els canvis que hagin introduït a la seva vida.

En un context així, la dignificació de la vida esdevé una tasca gairebé impossible.

L'accés a l'habitatge és fonamental per aconseguir autonomia i tal com està avui el mercat de l'habitatge això és impossible. Només una dada: alguns estudis ben contrastats afirmen que els pisos a Espanya estan sobrevalorats en un 45%. El mateix podem dir de la feina i de l'autonomia econòmica. Les rendes mínimes contributives que avui es donen estan per sota del llindar de la pobresa. Això vol dir que sempre hi haurà una pobresa estructural. En definitiva, el que veiem és que hi ha moltes persones que han introduït processos de canvi importants a la seva vida, però que no poden viure amb autonomia per factors externs que no poden controlar. Alguns d'aquests factors, com ara el tema de l'habitatge, responen a una falta total d'ètica, justícia i equitat. Hi ha alguna cosa que no estem fent bé. Hi ha molta inconsciència.

Quina importància doneu a la sensibilització, fins i tot a la denúncia d'aquestes injustícies gairebé estructurals?

Juntament amb l'augment de recursos per poder atendre millor les persones sense llar, de cara al 2011 ens agradaria avançar en aquest procés de reflexió i anar aportant alguns elements perquè, com a societat, nosaltres introduïm també alguns canvis en la nostra manera de gestionar la societat i les relacions entre les persones.

Us desencoratja aquest context tan negatiu?

Més que desencís, aquesta situació ens injecta una dosi d'indignació increïble, alhora que ens esperona a continuar treballant i denunciant la situació encara amb més força. Nosaltres hem acompanyat el procés de canvi de moltes persones i sabem tot el que els ha costat. L'única cosa que volen és poder dormir en un pis senzill i veus que sovint ni tan sols els pot oferir això. La sobrevaloració dels pisos a Espanya és insòlita, sense comptar el problema gravíssim dels desnonaments. I alhora no s'han cuidat els habitatges de lloguer i de protecció oficial. No hi ha dret! Són persones, no només elements per transvasar recursos socials... Des d'Arrels apostem per canviar les regles de joc i buscar una formulació més equitativa. Si no volem crear tota un conjunt de persones eternament dependents d'entitats hem d'anar introduint alguns petits canvis en el nostre context socioeconòmic.

En el procés de professionalització que s'ha dut a terme en el si de la Fundació Arrels s'ha apostat també per l'aconfessionalitat. «No es renuncia als orígens —aclareix la responsable de comunicació—, però, en canvi, sí que es dona preeminència a la missió sobre la identitat. L'objectiu és aglutinar el nombre més gran de gent possible en la causa de les persones sense sostre. Ens uneix la missió i uns valors comuns.» Això no obstant, la presència de voluntaris cristians continua sent molt significativa. En un dels darrers censos de voluntaris es van arribar a comptabilitzar membres de fins a 11 congregacions religioses diferents. «Aquests voluntaris acostumen a ser molt resistents al desànim... Sempre actuen des de l'esperança que dona saber-se dins d'una fe en què la Resurrecció té un pes important», reconeix Salvador Busquets, director d'Arrels i membre de la comunitat parroquial de Sant Pere Claver.

Reptes de futur

Des de la seva fundació, ara fa 23 anys, Arrels ha acompanyat més de 7.000

EL PERFIL DE LES PERSONES ATESES

87% són homes
29% són catalans
32% de la resta de l'Estat
39% són d'altres països
 La mitjana d'edat es de **51** anys

Barcelona

S'afermen els lligams entre Catalunya i el Vaticà

La primavera vinent desembarcarà a la Santa Seu la mostra «Gaudí i la Sagrada Família de Barcelona»

Carme Munté
Barcelona

No hi ha dubte que les relacions de l'Església catalana i del Vaticà passen per un moment dolç, tal com vam poder comprovar en la recent visita del papa Benet XVI a Barcelona. Milions de persones d'arreu del món van sentir el Papa parlar en català, el van veure endinsar-se emocionat en la majestuositat de la Sagrada Família, li van seguir la mirada tímida per la bellesa arquitectònica del temple i el van sentir esplaïar-se en l'homilia sobre la figura del genial arquitecte Antoni Gaudí i sobre aquesta terra catalana en què la fe cristiana ha germinat al llarg dels segles i on encara continua donant fruits.

«M'emporto un record inesborrable del que he viscut aquest matí», va manifestar el Sant Pare al cardenal Lluís Martínez Sistach durant el dinar posterior a la dedicació del temple. L'estona entranyable viscuda a la tarda amb els infants i les famílies de l'Obra Benèfica Social Nen Déu va servir per arrodonir una jornada històrica que ha deixat una grata impressió en el Sant Pare i en tots els qui l'han acollit.

Un dels fruits concrets d'aquesta sintonia el viurem la primavera vinent amb el desembarcament català a la Ciutat del Vaticà. De l'1 d'abril al 15 de maig del 2011 el Braccio di Carlo Magno albergarà sota la columnata de Bernini l'exposició *Gaudí i la Sagrada Família de Barcelona. Art, ciència i espiritualitat*. La mostra, comissariada per Daniel Giralt-Miracle, pretén situar històricament i artísticament la figura de Gaudí i la seva obra, especialment la Sagrada Família, de la qual s'analitzaran tant els aspectes tècnics, com artístics i el missatge religiós que conté. I tot això es farà a través de maquetes tant de l'època de Gaudí com contemporànies, de plànols, mobles i objectes litúrgics dissenyats per Gaudí procedents de les col·leccions del Museu de la Sagrada Família i de fotografies i audiovisuals.

L'exposició comptarà amb activitats paral·leles destacades com un diàleg entre el cardenal Gianfranco Ravasi i l'arquitecte Santiago Calatrava el dimarts 12 d'abril, així com amb un concert de cloenda a càrrec de l'Escolania de Montserrat el dia 12 de maig a l'església de Montserrat de Roma.

Atri dels gentils

Per a un Papa com Joseph Ratzinger, amant de l'art i de la Bellesa com a camí cap a Déu, era inevitable descobrir en el temple de la Sagrada Família un referent de l'atri dels gentils, d'aquest espai de trobada entre persones creients i no creients, entre persones que s'acosten a l'església mogudes per la seva fe i d'altres que ho fan per interessos culturals. Des d'aquest punt de vista també es va fixar en Antoni Gaudí, l'arquitecte que a cavall dels segles XIX i XX es va avançar a la urgència de l'evangelització en treure els retaules de la seva catedral dels pobres

al carrer, a la vista de tothom. Per al cardenal Gianfranco Ravasi, president del Consell Pontifici per a la Cultura de la Ciutat del Vaticà i bon coneixedor de la identitat cultural catalana, era també inevitable meravellar-se pel que significa la Sagrada Família per a Barcelona i per a Catalunya, i voler fer extensiva aquesta significació per al conjunt de la nostra vella Europa. En aquest segle XXI caracteritzat pel seu secularisme i en una ciutat com Barcelona és providencial que l'edifici més emblemàtic i més visitat sigui precisament una es-

glésia. I això més encara d'ençà de la seva dedicació, ja que «la Sagrada Família ha entrat en el cor de tots els catalans», tal com ha expressat el mateix cardenal Lluís Martínez Sistach.

Les relacions entre el Vaticà i Catalunya són dolces, però és que la visita del Sant Pare a Barcelona i tot l'afecte mostrat envers la seva Església diocesana ha donat i donarà molts més fruits. Ho va copsar el cardenal Lluís Martínez Sistach en el darrer consistori de cardenals celebrat al Vaticà, quan va rebre les felicitacions *de calore* de tots els presents per una visita que havia sortit rodona. «Tots havien seguit la celebració i em van dir que havia estat un esdeveniment únic, que mai no havien vist res de semblant», ha manifestat el cardenal Lluís Martínez Sistach.

El diumenge 7 de novembre, milions de persones d'arreu del món van descobrir per primera vegada la Sagrada Família i van prendre consciència que l'Església continua tenint un paper molt

important a la nostra societat en els camps social i cultural. D'aquí que les visites al temple hagin augmentat un 23% i que gairebé la meitat d'aquest increment sigui de catalans. Del 7 al 30 de novembre, 24.000 persones més van visitar el temple en relació amb el mateix període de l'any passat.

Per a la Fundació Junta Constructora del Temple de la Sagrada Família, amb la dedicació de l'església s'obre ara una nova era i, amb aquesta, un nou repte: que els visitants no es quedin només en la monumentalitat exterior sinó que s'adonin del missatge cultural i de l'esperit que contenen tots els elements arquitectònics.

El risc és que la Sagrada Família esdevingui un parc temàtic, i per això el principal objectiu és que el visitant reconegui en l'edifici que visita un espai de cultura, de diàleg amb el món però sobretot un espai de l'esperit. Per això, des del 7 de novembre la música acompanya el visitant durant tot el seu recorregut —una música que esclata amb l'*Al·leluia* de Haendel— i els bancs davant del presbiteri conviden al recolliment. Per això també la capella del Santíssim, darrere el presbiteri, és l'espai habilitat per a aquesta estona de silenci, pregària i recolliment. Segons Joan Rigol, president-delegat de la junta constructora del temple, «la Sagrada Família és un encreuament de cultura, catalanitat i transcendència», i aquest és el missatge que les seves pedres han de transmetre als visitants.

Gaudí al Vaticà

L'estiu del 2009 el Consell Pontifici de Cultura del Vaticà va proposar a la Fundació Joan Maragall i a la Junta Constructora del Temple de la Sagrada Família l'organització d'una exposició que ajudés el públic a entendre el sentit real d'aquest temple que ha estat dedicat per Benet XVI i la seva importància monumental i espiritual.

La mostra *Gaudí i la Sagrada Família de Barcelona. Art, ciència i espiritualitat* s'instal·larà entre l'1 d'abril i el 15 de maig del 2011 al Braccio di Carlo Magno, és a dir, a les sales d'exposicions ubicades a l'ala esquerra de la columnata de Bernini de la plaça de Sant Pere del Vaticà. La mostra és possible gràcies a la complicitat de la Societat Estatal per a l'Acció Cultural Exterior i el patrocini de la Fundació Endesa i de la Fundació "la Caixa", i el suport de la Generalitat de Catalunya. Els continguts es plantegen en sis capítols:

1. Gaudí i la Sagrada Família

Es donaran a conèixer els esdeveniments essencials de la vida de Gaudí, l'evolució del seu pensament i els moments més assenyalats de la seva relació amb la Sagrada Família, i l'evolució del procés constructiu del temple, des del 1882, any en què es va posar la primera pedra, fins al 2010, quan s'ha dedicat.

2. Altres edificis de Gaudí

Per oferir una visió global de l'arquitectura de Gaudí es mostraran alguns dels seus edificis més emblemàtics, els que per la seva forma, color i simbologia ajuden a entendre millor la globalitat de l'obra de Gaudí, així com una selecció de les frases de l'arquitecte que van

recollir els seus deixebles, i que acostaran la seva manera de fer i pensar al públic.

3. Ciència i tecnologia a la Sagrada Família

El Gaudí que ha adquirit més projecció internacional és el Gaudí de les formes exuberants i els colors intensos, però com que no es pot ignorar el vessant més tècnic de la seva arquitectura es presenta aquí la complexa geometria que Gaudí va desenvolupar en el projecte del temple, concretament en les columnes, les voltes, les sagristies, els pinacles i els finestrals.

4. Gaudí, dissenyador d'objectes litúrgics

Tan atractives com l'arquitectura de Gaudí són les obres de petita escala que va fer per a la Sagrada Família: els elements ornamentals, el mobiliari i els objectes litúrgics. Per aquest motiu en aquesta exposició es presentarà una selecció important d'aquestes peces: faristols, canelobres, làmpades, cadires, bancs, etc.

5. El missatge religiós de la basílica

En rebre l'encàrrec de la Sagrada Família, Gaudí es va proposar explicar, mitjançant les pedres, els elements essencials del missatge cristià, cosa que va fer a les façanes del temple, a les seves torres, a la mateixa distribució de les columnes.

6. La Sagrada Família avui

Es tancarà l'exposició amb la projecció en una gran pantalla d'imatges actuals de la construcció del temple i especialment del seu interior, després de cobrir-se les naus, així com dels moments culminants de la cerimònia de dedicació.

Barcelona

T'atreveixes a acabar la basílica de la Sagrada Família?

Un joc a Facebook permet construir el temple d'Antoni Gaudí

Rosa María Jané Chueca
Barcelona

Es calcula que cap a l'any 2026 la basílica de la Sagrada Família estarà totalment acabada. Això no obstant, per a qui no vulgui esperar fins aquella data té la possibilitat de visualitzar com serà el temple un cop edificat completament. O millor encara: convertir-se un mateix en arquitecte o arquitecta i aixecar el temple «amb les pròpies mans». Ara és possible, virtualment, gràcies al primer joc de Facebook en català d'abast mundial, creat pel Centre Edith Stein (Pastoral Universitària de l'arquebisbat de Barcelona) i Ràdio Estel i *Catalunya Cristiana*, i desenvolupat per l'empresa Mirapro.

El 27 de novembre es va estrenar mundialment a Facebook aquest joc de la Sagrada Família, disponible en català, castellà i anglès. Per poder-hi jugar, cal tenir Facebook i anar a l'enllaç següent: <http://apps.facebook.com/sfamilia/>. Precisament, l'estrena del joc es va fer el primer cap de setmana d'Advent, «perquè és un temps de renovació, de canvi», explicava Francesc Grané, director del Centre Edith Stein, en la presentació del joc als mitjans de comunicació.

«La idea del joc parteix de Jaume Aymar, director de *Catalunya Cristiana* i Ràdio Estel», comentava Grané, «amb motiu de la trobada interreligiosa per la pau organitzada per la Comunitat de Sant'Egidio i de la visita del Papa a Barcelona. La idea era crear una eina que permetés fer pedagogia del cristianisme amb una visió clara i actual del fet cristià». Així es va pensar en la Sagrada Família, com a referent de Barcelona a escala mundial, «perquè s'hi troba tota la Bíblia, els elements fonamentals del cristianisme. El punt central és fer una pedagogia del fet cristià avui, sobretot de cara al sector jove, de 18 a 30 anys, que és el perfil de l'usuari de Facebook».

Preguntes i respostes

Un cop es va tenir la idea clara, el segon pas va ser discernir quin canal fer servir per fer-lo realitat. Facebook va ser la resposta. En aquest sentit, Grané reconeixia que els organitzadors de la iniciativa «hem hagut de formar-nos en Facebook, perquè en aquest camp érem una mica analfabets... Aquest joc és un projecte nou, un banc de proves que neix amb limitacions i amb encerts».

L'objectiu del joc és construir la basílica abans que ningú i decorar-ne l'entorn de la millor manera possible, mitjançant jardins. Per poder construir el temple cal respondre unes preguntes referents a tota la simbologia de la Sagrada Família i d'altres temes de cultura general. Com assenyalava Pau Font, director de Mirapro, en la presentació del joc, «és un joc de preguntes i respostes. Les respostes correctes donen punts que serveixen per aconseguir les diferents parts de la Sagrada Família. Les respostes incorrectes no resten punts. Hi ha 50 símbols, cadascun amb la seva pregunta corresponent i que dona una sèrie de punts. Cal aconseguir tots

«El punt central és fer una pedagogia del fet cristià avui, sobretot de cara al sector jove»

els símbols de cadascuna de les parts. El jugador també hi trobarà preguntes bonus, que apareixen cada 24 hores. Quan l'usuari comença a jugar, hi ha una base sobre la qual cal començar a aixecar el temple».

Per saber com va l'edificació, un requadre mostra el percentatge de la basílica construïda i un tutorial permet guiar el jugador que vagi més «despistat».

Un atractiu del joc és que podem co-nèixer quina evolució porten els nostres

amics en la seva pròpia construcció de la basílica, gràcies a la informació que poden explicar al Mur.

Hi ha una cura especial en el grafisme del joc i els fons de les pantalles emulen el trencadís tan característic d'Antoni Gaudí, i durant tot el joc ens acompanya una música tranquil·la, amb un toc mediterrani i místic alhora.

Els tres idiomes en què ha estat dissenyat el joc li atorguen un caràcter mundial perquè des de qualsevol racó del planeta qualsevol usuari hi pugui participar. Pau Font subratllava especialment que «el joc està en català. Com que el 95% dels jocs de Facebook són en anglès, podem dir que és el primer joc en català a Facebook».

Després de 6 mesos de treball intens, el joc de la Sagrada Família s'ofereix com a eina pedagògica per fomentar la cultura bíblica i amb la intenció d'arribar a un perfil molt ampli d'usuaris, no necessàriament catòlics o creients. Facebook té més de 500 milions d'usuaris, per la qual cosa les possibilitats del joc són immenses...

I per al guanyador, un premi: una visita guiada a la Sagrada Família!

Missa gitana de difunts a la Zona Franca

Sergi Rodríguez / Barcelona

Mig centenar de persones van assistir, l'1 de novembre passat, a la Missa Gitana de Difunts organitzada pel Secretariat de Pastoral Gitana de l'arquebisbat de Barcelona, que enguany va tenir com a marc la parròquia de la Mare de Déu del Port, en plena celebració dels actes del seu centenari.

Les famílies gitanes de la diòcesi es van aplegar per agrair a Déu la vida dels seus difunts, un concepte molt arrelat a la cultura gitana. La celebració va estar presidida per Mn. Joan Muñoz i concelebrada pel rector i arxiprest, Mn. Josep Hortet, així com pel P. José Vicente López, marianista rector de la veïna parròquia de Sant Cristòfor.

Durant la seva homilia Mn. Muñoz, conegut als barris gitanos com *arajai caló* (sacerdot gitano), va recordar la presència que els difunts tenen en el dia a dia dels gitanos, gràcies al misteri de la comunió dels sants. «Són difunts, no morts, perquè el seu record —fins i tot la seva presència— és molt intensa a la nostra cultura», va dir. També va confessar que el record del seu pare, mort just abans d'ordenar-se, l'acompanya sempre en l'exercici del seu ministeri.

La celebració va estar animada per la música gitana de Rafael Reyes i Rafael Gil, en el cant, i per Juan Manuel Vargas, al toc.

Posteriorment va tenir lloc un moment convivencial.

Barcelona

Cloenda del procés diocesà per a la beatificació de 16 presumptes màrtirs

La causa aplega religiosos i laics vinculats a Sant Pere ad Víncula, caputxines de la Mare del Diví Pastor i una franciscana dels Sagrats Cors

Samuel Gutiérrez

Barcelona

Fotos: Agustí Codinach

Com a colofó a un any 2010 que el cardenal Lluís Martínez Sistach no va dubtar a qualificar d'«any de gràcia», el 26 de novembre passat es va clausurar al palau arquebisbal de Barcelona el procés diocesà per a la beatificació de 16 presumptes màrtirs pertanyents a tres congregacions religioses. Es tracta de nou religiosos de la congregació de Sant Pere ad Víncula, tres laics vinculats a aquesta mateixa congregació, una germana franciscana dels Sagrats Cors i tres caputxines de la Mare del Diví Pastor. Tots ells van morir entre el 1936 i el 1937 com a conseqüència de la persecució religiosa en el marc de la guerra civil espanyola. L'acte, al qual van assistir prop de 200 persones, va ser presidit per l'arquebisbe de Barcelona, acompanyat dels membres del tribunal que han instruït la causa durant els darrers tres anys.

Amb la cloenda del procés diocesà de canonització dels servents de Déu P. Teodoro Illera i 15 companys màrtirs, la causa es trasllada ara a Roma, on encara té un bon camí per recórrer. La presentació notarial de les actes del procés, que superen les 5.000 pàgines,

i el seu lliurament a la Congregació de les Causes dels Sants obre una nova etapa que podria encara allargar-se uns quants anys fins a la pujada als altars dels presumptes màrtirs. Els encarregats de portar les actes del procés, convenientment segellades, fins a Roma són el P. Benjamín García Paíno, postulant de la causa; i les germanes María de los Ángeles Maeso i Purificación Robledo, vicepostuladores.

L'acte de cloenda del procés va comptar, com no podia ser d'una altra manera, amb la presència dels respectius superiors generals de les congregacions implicades en el procés: el P. Benjamín García Paíno, de Sant Pere ad Víncula; la Gna. Sagrario del Campo Herrero, de les Franciscanes dels Sagrats Cors, i la Gna. Belkis Roman, de les Caputxines de la Mare del Diví Pastor. El sentiment unànime de tots ells va ser l'agraïment pel testimoni ofert per uns religiosos que van ser «fidels a la seva vocació fins al final».

«L'Església —va manifestar la Gna. Belkis Roman en una intervenció plena d'entusiasme— necessita avui més que mai aquesta mena de testimonis senzills i petits d'amor veritable!»

El cardenal Martínez Sistach, per la seva part, felicità també per la cloenda del procés diocesà del P. Illera i 15 companys màrtirs, es va mostrar molt satisfet per aquest colofó solemne a l'any de gràcia viscut a l'Església de Barcelona. «Això és l'Església —va assegurar—: uns homes i dones que per amor a Déu i als seus germans donen la vida.» I va afegir: «Aquesta causa de beatificació és primerament per donar glòria a Déu, tot i que també ens ajudarà a nosaltres a imitar les seves virtuts i comptar amb nous intercessors al cel.» El purpurat va recordar a més les beatificacions, aquest any 2010, del Dr. Josep Samsó i del P. Josep Tous, a més de la «visita històrica» de Benet XVI a Barcelona el 7 de novembre passat.

P. BENJAMÍN GARCÍA PAÍNO, POSTULADOR DEL PROCÉS DIOCESÀ DE BEATIFICACIÓ

«Van viure estimant i van morir perdonant»

Què representa la cloenda d'aquesta causa diocesana de beatificació?

És un avenç molt important en un procés iniciat ja fa gairebé quatre anys i que ara continuarà a Roma, a la Congregació per a les Causes dels Sants. Amb la cloenda del procés diocesà, l'Església local reconeix oficialment les virtuts heroiques d'aquests germans i això per a nosaltres és molt important. No volem deixar «sota una mesura» la resplendor d'unes vides, i sobretot morts, que van testimoniar en grau heroic l'amor de Déu.

Un dels trets característics d'aquest procés és el caràcter intercongregacional. Com ho valora?

El treball conjunt d'aquestes tres congregacions religioses a favor de la beatificació dels nostres presumptes màrtirs ha estat viscut en una profunda amistat, sinceritat i comunió, sempre amb esperit cristià. Ho valorem molt positivament. Unir i compartir esforços, intuïcions, treballs, mitjans i il·lusions ens ha permès fer passes certes i segures.

Des de fora de l'Església, s'acusa de vegades aquests processos de presumptes màrtirs de provocar la reobertura de ferides del passat...

La nostra única preocupació és reconèixer les virtuts heroiques dels màrtirs i la seva fidelitat a Jesucrist fins al final. Tant és així que no ens hem preocupat gens ni mica, i podríem haver-ho fet, de saber qui en van ser els botxins. Així, conscients del context històric en què s'emmarquen els fets, nosaltres només valorem la fidelitat dels nostres religiosos.

Què destacaria com a comú denominador del testimoni d'aquests màrtirs?

La síntesi del testimoni d'aquests 16 presumptes màrtirs es podria resumir de la següent manera: «Van viure estimant i van morir perdonant.» En la seva vida van intentar viure a l'estil de Jesús, el Senyor, i això va fer que a l'hora de la mort, davant de persones que no en respectaven les conviccions, morissin perdonant, com també va fer Jesús.

Bicentenari del naixement del filòsof Jaume Balmes

Redacció / Barcelona

El 18 de desembre, a partir de les 10.15 h, tindrà lloc a la Sala de la Mercè de la catedral de Barcelona un acte acadèmic en commemoració dels 200 anys del naixement de l'il·lustre filòsof i teòleg vigatà Jaume Balmes (1810-1848). La jornada, que serà presentada per l'advocat Xavier Puigdollers, ha estat convocada conjuntament pel Capítol de la Catedral de Barcelona, l'Associació d'Amics i Devots de Sant Ramon de Penyaforat, els Pares Dominics del convent de Santa Caterina i la parròquia de la Puríssima Concepció.

L'acte acadèmic dedicat a Jaume Balmes comptarà amb la intervenció de tres oradors que aprofundiran en diversos aspectes de la trajectòria del

filòsof català. Ignasi Roviró, doctor en Filosofia per la Universitat Ramon Llull, parlarà de *L'obra filosòfica de Jaume Balmes, en el seu temps i en la seva projecció en el nostre*. A càrrec de Ramón M. Rodón, advocat i llicenciat en Història, serà la segona ponència del dia, que versarà sobre *La boda d'Isabel II, un matrimoni d'Estat. El protagonisme de Jaume Balmes com a director d'«El pensament de la nació»*. Finalment el Dr. Josep M. Martí Bonet, canonge-arxiprest de la catedral de Barcelona, parlarà sobre *L'actitud de Jaume Balmes envers la doctrina magisterial de Pius IX, la seva defensa de la persona, des del pensament del Pontífex*. L'acte d'homenatge a Jaume Balmes es tancarà amb la intervenció conclusiva del Dr. Joan Guiteras, també canonge de la catedral.

Girona

Oberta la causa de declaració de martiri dels sacerdots de la diòcesi entre 1936 i 1939

Decret episcopal de creació d'una Comissió de Pèrits historiadors i d'erecció d'un tribunal «ne pereant probationes»

Víctor Gay
Girona

Les xifres de la persecució religiosa a la diòcesi de Girona reconegudes documentalment són les següents: 201 preveres diocesans, quatre seminaristes, setanta-dos religiosos i quatre religioses residents a la diòcesi, un bisbe i cinc preveres de Girona assassinats fora de la diòcesi, i setanta-vuit religiosos i quatre religioses nascuts a la diòcesi i assassinats en altres diòcesis de l'Estat.

La situació que va partir l'Església en aquell període la va definir el bisbe emèrit Jaume Camprodon amb aquests termes: «La persecució religiosa del 36, tot i que esclatà enmig d'una revolta desorganitzada, fou una persecució sistemàtica i generalitzada com mai no s'ha donat en la nostra història» (pròleg de Mons. Jaume Camprodon al

llibre *Testimoniatge de fe i de fidelitat. Els preveres de la diòcesi de Girona víctimes de la revolta del 36*, de Mn. Josep Maria Cervera i Berta. Bisbat de Girona, 1991).

Han transcorregut més de setanta anys d'ençà d'aquells terribles esdeveniments i és amb la voluntat de perdó que l'Església que és a Girona vol fer memòria dels seus servents assassinats i situar-los en la llista dels màrtirs de la fe. Cal afegir que trenta-tres d'aquelles víctimes foren beatificades el 2007 amb el quasi cinc centenars d'arreu de l'Estat.

Obertura de la causa i procés a seguir

Una vegada s'ha obert la causa de beatificació s'ha iniciat el període d'investigació diocesana per trobar i recollir les proves testimonials i els do-

cuments escrits, favorables i contraris.

Precisament el fet que hagin transcorregut més de set dècades d'ençà d'aquells fets ha obligat a un procediment previ a l'inici de la causa oficial. Per aquesta raó el bisbe de Girona ha erigit un tribunal anomenat *ne pereant probationes*, per escollir les proves testificals de persones que, per la seva avançada edat o malaltia, corren el risc de no poder fer la seva aportació important a la causa del martiri. Les persones en aquesta situació poden comunicar-ho a la Postulació de la Causa, amb seu al mateix bisbat i, si cal, el Tribunal es desplaçarà fins al domicili dels possibles testimonis per recollir les seves declaracions i testimoniatge.

A les acaballes del darrer mes de març també el bisbe Francesc va nomenar una Comissió de Pèrits historiadors per aquesta causa, que ja fa més de mig any que treballa professionalment sobre les biografies de cadascuna de les víctimes. La

Comissió esmentada ha fet una crida a totes les persones que estiguin en possessió de dades o documents que contribueixin a la certesa del martiri, a la fama de màrtir i a la fama de signes, són pregades de comunicar-ho a la Postulació: Postulació de la Causa de Canonització dels Sacerdots Màrtirs – Bisbat de Girona – Plaça del Vi, 2 – 17004 Girona – Tel. 972 412 720 – Adreça electrònica del postulant: caldesangel@yahoo.es – Tel. 972 237 423.

Aquesta fase de la causa persegueix els següents objectius: demostrar que foren realment màrtirs (dades sobre la mort, testimonis, circumstàncies, escrits, imatges...); demostrar la fama del martiri, que és més que la mort (per fe o fidelitat amb la fe); demostrar la fama de signe (gràcies i favors rebuts a través de la intercessió del servent de Déu).

Tornem a les paraules del bisbe Jaume: «És tremendament vergonyós per a un poble que es vanagloriava d'obert, de culte, de demòcrata i liberal —un "oasi", deien, dins el conjunt de l'Estat— haver arribat tan avall. Per més que es parlés de victòria, la societat no quedà dividida entre vencedors i vençuts. Tots fórem derrotats.» Uns mots escrits fa quasi vint anys, però plenament actuals.

Mn. Gaspar Mora clou el cicle de conferències «A l'entorn de l'economia, avui»

El Dr. Gaspar Mora va ser presentat per Mn. Joan Busquets, exdegà de la Facultat de Teologia de Catalunya i col·laborador de «Catalunya Cristiana».

V.G. / Girona

Mn. Gaspar Mora, exvicedegà de la Facultat de Teologia de Catalunya i professor de Teologia Moral, va cloure el cicle de conferències que, organitzat pel bisbat amb el suport de l'Obra Social de "la Caixa", s'ha celebrat a la Fontana d'Or, en la primera activitat que acull aquest centre cultural emblemàtic que, fins ara, era de Caixa Girona.

Per segon any consecutiu, el bisbat ha plantejat un cicle de conferències en relació amb una temàtica actual, amb un nivell de conferenciants important i atractiu. Enguany l'ha obert l'escriptor, poeta i articulista bisbalenc Antoni Puigverd, amb el tema *El desconcert del nostre temps*.

El seguiren l'exconseller de la Generalitat Francesc Sanuy, amb *La crisi econòmica des d'una visió liberal*; l'exministre Joan Majó, amb *La crisi econòmica des d'una visió socialdemòcrata*; Miquel Roca Junyent, exdiputat a Corts, *Perspectives de futur de la crisi econòmica*,

i la ja esmentada cloenda del Dr. Mora, *Una ètica per a l'economia*.

Una de les característiques d'aquest cicle és que el públic s'hi ha d'inscriure i abonar una matrícula gairebé simbòlica, de 6 a 12 euros, que es destina íntegrament a una activitat de Càritas diocesana, aquesta vegada al programa *Ser gran amb dignitat*. Cal dir que alguns dels conferenciants també van destinar a aquest fi l'import de la seva intervenció.

Si cal establir un resum de les diferents intervencions podem assenyalar que l'economia de l'Estat espanyol, malgrat les pressions i la globalitat del problema, no va participar en els orígens de la situació, però els efectes especialment en l'àmbit laboral, el segon nivell d'atur de la UE, són molt preocupants. Només un enfortiment de la formació que suposi una eficàcia de la productivitat és del tot urgent. I cal recuperar una ètica en la gestió econòmica que evidentment s'ha debilitat i fins i tot desaparegut en certes actuacions.

A la teva parròquia, a més del propi full de la parròquia,

DESCOBREIX:

El full diocesà

(al bisbat de Vic: **Full diocesà**; al bisbat d'Urgell: **Full dominical**; al bisbat de Tortosa: **Vida diocesana**; al bisbat de Terrassa: **Full Dominical**; a l'arquebisbat de Tarragona: **Full Parroquial**; al bisbat de Solsona: **Full Diocesà**; al bisbat de Sant Feliu: **Full Dominical**; al bisbat de Lleida: **Vida Parroquial**; al bisbat de Girona: **Full Parroquial**; a l'arquebisbat de Barcelona: **Full dominical**)

i el nostre setmanari Catalunya Cristiana

www.catalunyacristiana.cat

Solsona

Commemoració entranyable de la Companyia de Maria

Solsona va acollir els actes centrals a Catalunya dels 400 anys de la Festa de la Presentació

Ramon Estany
Solsona

Ni la pluja no va poder deslluir els actes centrals de commemoració a Solsona de la Festa de la Presentació de les escoles de la Companyia de Maria, que va aplegar el 20 de novembre unes 250 persones provinents d’arreu de Catalunya, exalumnes, mestres i religiosos i religioses de Cardedeu, la Seu d’Urgell, Calella, Tarragona, Barcelona, Manresa, Mollet i Solsona.

Els actes es van iniciar amb una solemne eucaristia a la catedral presidida pel vicari general, Mn. Antoni Quesada, i concelebrada per Mn. Lluís Grifell, Mn. Josep Torres, i un diaca que participava en la trobada, pare d’una de les exalumnes del col·legi de Lleida. L’Escolania de la Mare de Déu del Claustre, dirigida per Josep M. Tripiana, va interpretar bona

part del cants, mentre que els cants del poble van ser dirigits pel director de la Coral Catalunya Caixa, Macià Pedrosa.

D’aquesta manera, Solsona celebra-va que feia 400 anys que santa Joana de Lestonnac havia presentat a Déu els primers fruits d’una collita que avui constatem que ha estat molt abundosa. En les paraules de salutació i acollida, Mn. Antoni Quesada va remarcar la importància d’aquest dia, pel fet que molta gent de diferents procedències es trobava unida aquí per un mateix sentiment i una realitat comuna, la relació amb les escoles de la Companyia de Maria, els col·legis Lestonnac.

Mn. Quesada va subratllar que la Festa de la Presentació de la Verge ha estat i és una de les festes més arrelades en la història i la vida dels col·legis de la Companyia de Maria, perquè hi «celebrem i recordem la disponibilitat de la Verge

Nena per trobar-se amb Déu, ja petita, de sempre, que vol dir disponibilitat per fer sempre la seva voluntat tot dient constantment sí a les seves propo-tes».

En l’homilia, Mn. Quesada va expres-sar el sentiment de gratitud conjunt cap a Déu en recordar el pas per les escoles de les mon-ges, sobretot en la infantesa i adoles-cència, recordant i agraïnt la cultura adquirida a les aules i sobretot recordant els valors assimilats en l’educació rebuda, les amistats inicia-des al col·legi i que han anat continuant en la vida posterior.

Quesada va subratllar l’atenció a la dimensió religiosa i a la pràctica de la fe, «potser amb unes fórmules que actual-ment podríem considerar desfasades o que no serveixen per a les generacions que van venint, però que segurament a nosaltres i a vosaltres ens van ajudar a viure el sentit de Déu i ens han portat a valorar la seva presència en les nostres vides, tenint clar que l’amor a Déu passa necessàriament per l’amor al germà». Tot això, va dir, «ha de ser objecte del nostre record, potser de la nostra nos-tàlgia i enyorament, i també sempre objecte del nostre agraïment», tot fent-lo extensiu a tantes i tantes persones, religioses i seglars, que durant tants anys han educat i continuen educant als col·legis de la Companyia de Maria,

Es van llegir la pregària i el poema a la Verge Nena.

oferint una educació a les aules i fora de les aules, sempre amb testimoni de vida, generositat i servei.

Finalitzada la celebració litúrgica, els assistents van fer la Processó amb la Verge Nena, precedida per l’escolania del Claustre i dirigint-se tot cantant als claustres de la catedral, on van llegir un poema i una pregària. Acabat aquest acte els participants van anar al teatre comarcal de Solsona, on van visualitzar un reportatge de fotos antigues i tres persones vinculades amb la Companyia de Maria van exposar el seu testimoni vivencial. Van ser l’exalumna M. Dol-lors Codina, una professora de Lleida, Manolita Garcia, i la Gna. Montserrat Martí. Després d’aquest emotiu acte, la Cobla Juvenil Ciutat de Solsona va oferir una petita audició de quatre sardanes, al mateix Teatre Comarcal, atès que el temps insegur no garantia poder fer la ballada a la plaça.

Tarragona

Presentada la memòria de la Delegació de Missions

Joan Boronat / Tarragona

L’arquebisbe de Tarragona, Mons. Jaume Pujol, escriu a les primeres pà-gines de la Memòria’09 de la Delegació diocesana de Missions que llegir-la «és un goig perquè enmig de totes les nostres deficiències es pot afirmar que sentim l’alegria de la missió, de l’evangelització». Es fa ressò de les paraules de Benet XVI en què afirma que «la missió no és només un deure, sinó també un dret irrenunciable». D’aquí que aquesta Memòria mostra una realitat, no per guardar-la en el record, sinó per tenir-la ben present en el compromís i la cooperació.

Ho exemplifica el mateix arquebisbe Jaume quan manifesta que evangelit-zar és la gran tasca de l’Església, i tots els cristians hi estan cridats i compro-mesos, no sols els bisbes, els preveres i els religiosos: «Cadascun dels cristians té la seva part en aquesta bonica i amable comesa d’anunciar, sigui on sigui, la

bona nova de Jesús.»

La publicació recull, a bastament, totes i cadascuna de les accions progra-mades i celebrades durant el curs passat, les quals van donar suport a la labor del missioner. Una tasca que, com s’esmenta des de la delegació diocesana, «és llavor d’un món nou, just, fratern, arrelat a la Paraula de Déu, en l’evangeli del regne, en el sentit de la justícia, de servir, de compartir amb els pobres angoixes i somnis, alegries i esperances».

La Memòria ofereix una relació de les beques missioneres que hi ha obertes i que, a través de la generositat, donen suport a les necessitats dels germans, a qui «mitjançant els missioners ha arribat la fe». Així mateix consten de forma detallada les aportacions fetes per les diferents parròquies agrupades per arxiprestats, centres i institucions, dirigides a les Obres Missionals Ponti-fícies, a la campanya Tarragona Missio-nera i d’altres. En total es van recaptar 166.261 euros.

CatalunyaCristiana

Podeu optar per l'edició digital: 65€ l'any
Doneu-vos d'alta a www.catalunyacristiana.cat

Subscriviu-vos-hi
per 117€ l'any

Desitjo subscriure'm al setmanari CatalunyaCristiana
durant un any (52 números)

☐ Edició en català

☐ Edició en castellà

Nom

Cognoms

Adreça

Població

DP	Tel.	NIF
----	------	-----

Forma de pagament

☐ Únic pagament de 117€ per any

☐ Xec nominatiu que adjunto

☐ Dos pagaments semestral de 58,50€

☐ Domiciliació bancària (ompliu ordre adjunta)

Senyors, els prego que, a partir d'ara, i fins a nou avís, carreguin al meu compte els rebuts que els presentarà Fundació Catalunya Cristiana per la meva subscripció al setmanari CatalunyaCristiana.

Titular

Entitat	Oficina	DC	Compte	Data (dd/mm/aa)

Signatura del titular

Envieu aquesta butlleta a:
CatalunyaCristiana
(Departament de Subscripcions)
Comtes de Bell-lloc, 67-69
08014 Barcelona

Conforme al que disposa l'article 6 de la llei orgànica 15/1999 de 13 de desembre, de Protecció de Dades de Caràcter Personal, autoritzo CatalunyaCristiana a incloure les meves dades personals al fitxer informàtic d'aquesta entitat així com a tractar-les, per tal de rebre informació periòdica de les seves activitats. En qualsevol moment el titular podrà exercir els drets d'accés, rectificació i cancel·lació, així com oposar-se al tractament de les seves dades adreçant-se a CatalunyaCristiana amb domicili al carrer Comtes de Bell-lloc 67-69, 08014 Barcelona.

Lleida

«Als hospitalaris ens aglutina la devoció a Maria i l'acompanyament dels malalts»

Entrevista a Mn. Àngel Escales en el 25è aniversari de l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes

Jordi Curcó

L'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes de Lleida està de festa en commemorar el seu 25è aniversari. Per aquest motiu parlem amb el seu consiliari, Mn. Àngel Escales, alhora capellà de l'Hospital Universitari Arnau de Vilanova.

Per què i com va néixer l'Hospitalitat lleidatana?

Ens cal remuntar a 21 anys enrere després de l'aparició de la Verge Maria a Bernadeta l'any 1879, quan el bisbe Tomàs Costa organitza una pelegrinació de lleidatans a Lourdes, unint-se a la Confraria de Lourdes de Barcelona. L'any 1883 participen en el pelegrinatge català i el 1928 en el pelegrinatge a Lourdes i Roma, amb motiu de la beatificació de Bernadeta Soubirous. El mateix any el bisbe Huix presideix la XXVIII pelegrinació a Lourdes, organitzada per l'Hospitalitat de Barcelona. L'any 1940, l'administrador apostòlic Manuel Moll presideix la primera pelegrinació de la postguerra i, el 1955, el bisbe Aureli del Pino participa amb un nombrós grup en la pelegrinació nacional a Lourdes. Més tard, parròquies de Lleida, i especialment la de Sant Pere, inicien els pelegrinatges anuals a Lourdes. No serà fins a l'any 1985 quan el bisbe Malla crida Mn. Ramon Galceran perquè busqui un equip de gent a fi de constituir oficialment l'Hospitalitat. Així, el 22 de novembre del 1985, tal com consta al llibre d'actes, queda constituïda oficialment l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes de Lleida, que inicia les seves activitats i pelegrinacions amb la col·laboració de l'Hospitalitat d'Urgell fins a l'any 1990, quan ja pelegrina sola.

L'Hospitalitat aferma la devoció mariana de la diòcesi de Lleida?

Certament que sí! La devoció a la Verge Maria ha estat sempre present a les nostres terres, només cal repassar la nostra geografia i veure la quantitat d'esglésies dedicades a diferents advocacions marianes, així com ermites que s'han anat construint fins i tot en els nostres temps més propers. Podem citar l'ermita de Montserrat de Castellldans, la de Fàtima al Soleràs i la del Roser de Granyena de les Garrigues i, la darrera, la de la Mare de Déu de les Garrigues, també al Soleràs. Aquesta devoció s'ha manifestat comunitàriament amb les diferents pelegrinacions a Lourdes, amb malalts, acompanyats sempre del bisbe i d'un grup de sacerdots.

Què signifiquen aquests pelegrinatges per als que hi van?

Aquestes pelegrinacions han estat per a molts pelegrins i malalts motiu de renovació interior. Per als voluntaris uns dies de pregària, de servei gratuït i desinteressat als més febles, els malalts i discapacitats. I per a tots, uns dies que, com ens agrada dir als pelegrins, ens ajuden a «carregar bateries» per a tot l'any. Certament que allò que ens aglutina als hospitalaris és la devoció a

Mn. Àngel Escales és capellà de l'Hospital Universitari Arnau de Vilanova.

la Verge Maria i l'acompanyament dels malalts i discapacitats.

Quines accions destaca de l'Hospitalitat durant aquests 25 anys?

Fins al 1985 vam tenir una relació amb devots de la Mare de Déu de Lourdes de la Laguna, Tenerife, fins que es van constituir com a Hospitalitat. L'any 1993 Lleida va ser la seu del XII Congrés Nacional de les Hospitalitats i també d'un congrés català de joves de les hospitalitats catalanes. Tots els anys a l'entorn de la festa de la Mare de Déu de Lourdes, l'11 de febrer, omplim la catedral amb el Rosari de Torxes i l'Eucaristia. Durant l'any i per mantenir el caliu celebrem l'Eucaristia mensual l'11 de cada mes i commemorem el Nadal i la Pasqua, quan sortim a menjar la mona a un poble del bisbat, acompanyant els malalts i discapacitats. Aquests darrers anys hem constituït al si de l'Hospitalitat un petit cor i es fan cursos de formació bíblica i teològica.

Amb aquestes activitats, què pretén l'Hospitalitat?

Intentem promoure la devoció a la Verge Maria i viure l'acolliment als més necessitats, malalts i discapacitats, fer-los experimentar l'amor gratuït i que visquin l'experiència de Lourdes com un referent per a la seva vida espiritual. El nostre model de Pastor, Jesús, no va fer grans plans però sí que va estar sempre al costat dels pobres i marginats. Per això em sembla que aquests moviments, com la mateixa pastoral de l'acompanyament als malalts que es fa als hospitals, hauria d'estar molt més present a l'hora de fer plans pastorals.

Com celebren aquest 25è aniversari?

El dia 16 d'octubre ens vam reunir per celebrar-ho amb un dia de convivència, que va començar amb una conferència de Francesc Torralba sobre què significa ser hospitalari avui dia, un audiovisual sobre la història d'aquests 25 anys i un acte de reconeixement de les persones que han treballat a l'Hospitalitat. Vam acabar el matí amb la celebració de l'Eucaristia presidida pel bisbe i tot seguit

un dinar de germanor. A la tarda vam escoltar uns testimonis i les vivències de pelegrins sobre què ha significat anar a Lourdes, per acabar amb una representació teatral i un acte lúdic. Cal remarcar que a l'acte final es va fer present l'alcalde de Lleida, Àngel Ros, que ens va anunciar que per la Festa Major del maig l'Hospitalitat rebrà una placa de reconeixement pel seu 25è aniversari. No cal dir que vam rebre la notícia amb grans aplaudiments.

També van homenatjar un seguit de persones, oi?

Calia fer-ho per tal d'explicar que no som solament l'Hospitalitat la que els ho feia, sinó tota l'Església diocesana, encapçalada pel bisbe, i també la ciutadania, que agraeix la tasca de tots els hospitalaris. Destacaria l'homenatge al nostre consiliari emèrit, Ramon Galceran, capellà de l'Hospital Santa

Maria, durant més de 30 anys. Una vida sacerdotal que destaca per la seva gran dedicació als malalts, exercint un treball discret, sense fer soroll, però reconegut per tots els qui l'han tractat, malalts i professionals de la salut. Ell ha estat el gran impulsor i consiliari de l'Hospitalitat, des de la seva fundació fins a l'any 2009, quan per la seva manca de salut ha passat a ser el nostre consiliari emèrit. Amb el seu bon caràcter i la seva disponibilitat incondicional, ha fet possible aquests 25 anys. És cert que a la vida no hi ha ningú imprescindible, però sense el seu treball callat i moltes vegades invisible i sempre eficaç, no hauria estat possible mantenir encesa la flama de l'esperit de Lourdes en tots els hospitalaris. També destacaria l'homenatge al matrimoni Mariano Nicuesa i Maria Vilardell, per la seva entrega i fidelitat, primer com a pelegrins i després com a membres actius de l'organització. Mariano fou elegit tresorer el 1997 i en una pelegrinació, acompanyant els malalts i treballant per ells, va caure malalt. Malgrat la seva discapacitat física no ha deixat de venir a Lourdes cada any, ara com a malalt amb cadira de rodes i ella, la Maria, empenyent-la. El que acompanyava els malalts ara és acompanyat i viu amb il·lusió les nostres pelegrinacions malgrat la seva malaltia. Aquests són els autèntics miracles de Lourdes.

Quan serà el pelegrinatge d'aquest XXV aniversari?

Per als dies 25, 26, 27 i 28 de juny del 2011. Aquest any s'escau en uns dies que facilitaran molt l'assistència dels que encara no estan jubilats. Solament hi ha un dia laborable, per això invitem tothom que es vagi preparant per a aquest nou pelegrinatge jubilar de les noces d'argent de l'Hospitalitat.

Mallorca

Joan Bauzà, nou president del Capítol Catedral

Cristina Sánchez / Palma

El Capítol Catedral de Mallorca ha elegit Mn. Joan Bauzà i Bauzà nou president, a la vegada que ha nomenat Mn. Teodor Suau i Puig vicepresident del Capítol. D'acord amb els Estatuts del Capítol de la Seu de Mallorca, que preveuen la duració dels càrrecs de president i vicepresident per a un període de tres anys i havent-se esgotat aquest termini, s'ha procedit a l'elecció d'aquests càrrecs en sessió capitular ordinària tinguda el 2 d'octubre del present any.

Joan Bauzà i Bauzà va néixer a Vilafranca de Bonany el 20 de maig de 1944 i va ser ordenat prevere a Palma el 1967. És llicenciat en Filosofia i Lletres per la Universitat de València, en

Ciències Socials per la Universitat Pontifícia de Sant Tomàs d'Aquino de Roma i diplomad en Ciències i Tècniques de l'Opinió Pública per la Universitat Internacional Lliure Pro Deo de Roma. Va ser director Gerent de Ràdio Popular de Mallorca i delegat diocesà de Mitjans de Comunicació Social. En la seva faceta docent ha estat professor de Sociologia a la Facultat Pontifícia i Civil de Teologia de Lima (Perú), de Filosofia al Centre d'Estudis Teològics de Mallorca i de Periodisme al Centre Universitari Albert Giménez de Palma. Ha estat rector de les parròquies de Nostra Senyora dels Dolors de Manacor, de Sant Antoni de la Platja de Can Pastilla, de Sant Joan Maria Vianney de Lima, del Seminari Major de Mallorca i, actualment, de Sant Alonso Rodríguez de Palma.

On som les dones a l'Església?

M. Dolores Díaz de Miranda Macías
Monja benedictina
i metgessa

Quan a finals d'octubre del 1958 es reuniren en conclave els cardenals i es va encendre la fumata blanca, i va sortir al balcó de Sant Pere qui es convertiria en el papa Joan XXIII, molts analistes cristians no encertaven a saber si allò era una broma o una distracció de l'Esperit Sant —la Ruah divina—. Van sentir alleujament en considerar-lo un Papa de transició. El Papa «accidental», en tretze mesos, va fer virar la nau de Pere 180°, convocant un concili. No hi ha dubte que aquella elecció va ser una broma de l'Esperit Sant.

Fa uns dies set dones, set religioses netejant l'altar de la Sagrada Família, s'han convertit en una imatge impactant davant 400 milions de teleespectadors. Intueixo que s'ha de tractar d'una altra broma de l'Esperit Sant. Perquè aquestes imatges semblen haver aconseguit més que vint segles de lluita perquè l'Església ens doni a les dones el lloc que ens correspon.

En aquest fet providencial o atzarós, unit a l'error de TV3 i d'altres mitjans, que van identificar aquestes religioses amb nosaltres, monges de Sant Pere de les Puel·les, resultà ser una nova broma de l'Esperit Sant. Gertrudis Nin, abadesa del monestir, va desfer l'error públicament, aclarí que no som monges enclaustrades i llençà la pregunta de quin és el paper de la dona a l'Església. Ràpidament pregunta i imatges vas ser difoses.

Que la nostra abadesa es manifestés és lògic, doncs si hi ha quelcom que caracteritza la comunitat Sant Pere, des

Les set religioses preparant l'altar en la dedicació de la Sagrada Família.

de fa més de 1.200 anys a la ciutat de Barcelona, és lluitar, al llarg de la seva història, per mantenir l'autonomia i llibertat, enfront de qualsevol poder i la seva obertura a l'entorn cultural on viu, obertura que és reflex del propi tarannà de l'església i de la societat catalana.

Vull agrair a aquestes set religioses —Auxiliars Parroquials de Crist Sacerdot— que amb senzillesa i sense cap mena de vergonya pel seu treball a l'Església, acaben d'encendre un foc d'esperança. Elles ens han mostrat la força de les benaurances, la força dels nets i senzills de cor esperonant la nostra consciència, perquè ens qüestionen què farem perquè l'Església canviï. Quants homes estaran disposats a compartir les tasques de netejar l'altar, planxar els purificadors, renovar les flors...? Quants sacerdots seran capaços de fer a les seves esglésies el mateix que molts homes a casa seva?

«A la comunitat de Sant Pere he trobat una cosa present en poques comunitats monàstiques femenines: la possibilitat de desenvolupar la capacitat intel·lectual»

Quantes dones serem capaces de compartir les nostres tasques típicament femenines amb els homes de la nostra església sense sentir que perdem els nostres «dominis»?

Des de petita he somniat amb una societat i una Església on homes i dones fóssim iguals. Als set anys, se'm ficà al cap ser monja. Com a tal, he sofert en propia carn els vells estereotips que pesen sobre la nostra condició femenina. A la comunitat de Sant Pere he trobat una cosa present en poques comunitats monàstiques femenines: la possibilitat de desenvolupar la capacitat intel·lectual. Avui estic realitzant els estudis de doctorat, participo en congressos, col·laboro en projectes d'investigació, publico estudis... i formo part de l'equip de l'Escola Feminista de Teologia d'Andalusia, EFETA.

Ni el meu compromís, ni els meus somnis, ni el meu sofriment, ni la meua lluita no han aconseguit el que va fer la imatge de les set religioses netejant l'altar de la Sagrada Família. Aquestes imatges em fan reflexionar sobre les diferents formes del llenguatge. I em fan manifestar la meua gratitud a cadascuna d'elles, igual que a la meua abadesa. Unes i altra han expressat amb naturalitat i sencillesa el que viuen, unes i altra recullen en els seus gestos i en les seves paraules la diversitat de la nostra Església plural, unes i altra ens recorden que som necessàries totes. Elles, dignificant el treball que fan i fem milions de dones, i la nostra abadesa, expressant amb valentia desitjos latents i justos que allotgem al nostre cor també milions de dones. Aquesta és la pluralitat de l'Església de la qual formo part, l'Església que estimo, a la qual m'he compromès a donar la vida i davant la qual s'obre la pregunta: on som les dones a l'Església?

Goigs de la Sagrada Família

Per Rafael García Villena

Del bon cristià sou la guia
Camí de l'eternitat.
Jesús, Josep i Maria,
Guardeu la nostra ciutat.

Quan l'ambaixada divina
Capgira el decurs humà
I un nou destí l'encamina
Per la senda que esgarrià,
Vostra Paraula és la via,
Vostra lliurança, al costat.
Jesús, . . .

Josep us guarda en els ulls
Cercant resposta d'urgència.
Vós, de tendresa curulls
I d'amorosa innocència,
El mireu amb xamosia,
Puix és Déu qui l'ha provat.
Jesús, . . .

S'albira a punta d'Amor
Del Messies l'arribada,
I Josep sent l'escalfor
Banyat en claror d'Albada.
En la Nit de l'establia,
Pare i Tutor heu quedat,
Jesús, . . .

Neix la Sagrada Família
Per llumear amb l'exemple
La jornada i la vigília,
El carrer, la llar i el temple.
Festegem, doncs, aquest dia
Que un nou llinatge ha plantat.
Jesús, . . .

Herodes i els Innocents,
A l'Egipte la Fugida,
Als Doctors, les sorprenents
Respostes, la Vostra Vida
A Natzaret, la Vostra Vida
A Natzaret, bonhomia,
Jesús, . . .

Nostre Gaudí, gran poeta
De la pedra i de les formes,
Vostre humil anacoreta,
Inventor de noves normes,
Que a vostra llaor servia,
Un poema us ha ofrenat.
Jesús, . . .

Corona, joia, oració,
Que els devots alcen als cels;
Una ofrena, una cançó
Que expressa tots sos anhels;
Carreus que fan poesia,
D'esveltes torres, esclat.
Jesús, . . .

De la Terra Catalana,
D'art pessebrista senyera,
És la mostra més galana
De Naixement i preguera,
Puix l'amor esdevenia
La gran prova de pietat.
Jesús, . . .

Jesús, la Mà Redemptora;
Josep, del vaixell Patró;
Maria, Dispensadora
De la gràcia i el perdó:
Sagrada Família sia
Vostre títol consagrat.
Jesús, . . .

En presència del Sant Pare,
Una nació s'ha aplegat,
Sota el mantell de la Mare
Morena de Montserrat,
Manifestant sa alegria
Amb aquest bell goig cantat.
Jesús, . . .

Del bon cristià sou la guia
Pel camí que ens heu folgat,
Jesús, Josep i Maria,
Guardeu la nostra ciutat.

Signis presenta les seves credencials a Barcelona

L'associació catòlica mundial per a la comunicació anuncia l'extensió de la Setmana de Cinema Espiritual per Amèrica Llatina

Samuel Gutiérrez
Barcelona

La Setmana de Cinema Espiritual, instituïda a Barcelona l'any 2003 i estesa ja arreu d'Espanya i alguns països d'Europa, és a punt de travessar l'oceà atlàntic i d'arribar també a Amèrica Llatina. Així ho han anunciat els membres de l'Associació Catòlica Mundial per a la comunicació SIGNIS en una recent trobada internacional celebrada a Barcelona.

En el marc de la seva assemblea anual, i coincidint amb la celebració de la setena edició de la Setmana de Cinema Espiritual, SIGNIS Mundial va aprofitar també la seva presència a la Ciutat Comtal per presentar-se públicament i donar a conèixer les seves iniciatives a un nombrós grup de catòlics que a Catalunya es dediquen a la comunicació. La presentació va tenir lloc a l'Aula Magna del Seminari Conciliar de Barcelona i va comptar, entre d'altres, amb la presència del Dr. Armand Puig, degà de la Facultat de Teologia de Catalunya; Daniel Arasa, periodista i professor de l'Abat Oliba-CEU, i Peio Sánchez, responsable de Cinema de l'arquebisbat de Barcelona i director de la Setmana de Cinema Espiritual.

Després de la benvinguda i una petita presentació més aviat protocol·lària, va prendre la paraula Gustavo Andújar, vicepresident de SIGNIS Mundial, que va oferir una visió general de la història i la realitat actual d'aquesta xarxa de comunicadors de

«SIGNIS aposta per l'educació des del convenciment que els mitjans han d'estar sempre al servei d'una cultura de la pau»

cinema, ràdio, televisió, educació per als mitjans, internet i noves tecnologies. Es va referir al naixement oficial de l'associació l'any 2001 com a fruit de la fusió de dues organitzacions amb una llarga trajectòria de treball a favor de la comunicació: UNDA, per a la ràdio

i la televisió; i OCIC, per al cinema i els productes audiovisuals. Totes dues van néixer l'any 1928 a la llum del diàleg que des de l'Església es començava a fer amb la modernitat i les seves activitats han estat d'allò més diverses: promoció de pel·lícules i programes

de televisió, creació d'estudis de ràdio, de vídeo i de televisió, formació de professionals... Entre les novetats que ha aportat la creació l'any 2001 de SIGNIS Mundial hi ha sobretot l'aposta decisiva per l'educació, realitzada des del convenciment que els mitjans han d'estar sempre al servei de la cultura de la pau. SIGNIS compta, a més, amb estatus de membre consultiu davant de la Unesco, l'Escosoc, el Consell d'Europa i ha estat oficialment reconeguda pel Vaticà com a organització catòlica per a la Comunicació.

La presentació de SIGNIS a Barcelona, en forma de taula rodona, va permetre els assistents conèixer àmpliament les activitats i projectes que l'entitat desenvolupa en els diversos continents. Van intervenir-hi John Sinnah, representant de SIGNIS a l'Àsia, que va parlar sobre *Educomunicació*; José Mármol, president de SIGNIS-Ecuador, que va abordar el tema de *Les experiències radiofòniques a Amèrica Llatina*; Guido Convents, de SIGNIS-Bèlgica, que va explicar la presència històrica de l'entitat a més de 30 certàmens de cinema internacionals; i Luis García Orso, president de l'Organització Catòlica Llatinoamericana i Caribenya de Comunicació, que es va referir a l'emergència del cinema sud-americà.

Un dels moments més esperats de l'acte va arribar al final amb la projecció d'un avanç del documental sobre Antoni Gaudí *Les set claus: Gaudí, l'art i la fe*, del prevere i director Massimo Manservigi.

Mans Unides de Tarragona celebra el Berenar de la Fam

Joan Boronat / Tarragona

La delegació de Mans Unides a Tarragona ha publicat la Memòria de campanya corresponent a l'any 2009. La recaptació obtinguda ascendeix a 329.277 euros, quantitat que ha estat destinada a la materialització de diversos projectes a benefici de poblacions necessitades. Satur Sosa, delegada a Tarragona d'aquesta organització no governamental catòlica ha subratllat que, malgrat la crisi i les retallades pressupostàries, hi ha hagut «una bona resposta de les institucions, des de la Generalitat, l'Ajuntament de Tarragona, el Consell Comarcal del Tarragonès, els ajuntaments de Reus, Cambrils, el Vendrell, Riudoms i la Canonja», sense oblidar les aportacions d'empreses i associacions, les parròquies, socis i col·laboradors.

Amb els recursos obtinguts l'any passat s'ha pogut dur a terme projectes educatius, agropecuaris i sanitaris que beneficien, de manera directa, més de cinquanta mil persones. S'han invertit en projectes desenvolupats a l'Índia, Ghana, Haití, Perú, Uganda i Etiòpia,

des de la millora de la xarxa hídrica en zones rurals fins a programes de capacitat per a mestres o programes sanitaris que és, en definitiva, «l'objectiu que ens havíem proposat», remarca la responsable de Mans Unides a Tarragona.

A hores d'ara, Mans Unides té tres projectes en marxa que comporten una inversió global de 125.000 euros, situats a Guatemala, l'Índia i Uganda. Precisament el Berenar de la Fam que va tenir lloc el passat dia 18 d'octubre va servir per ajudar a finançar, en concret, el projecte que es proposa a Guatemala.

El Berenar de la Fam és una iniciativa sorgida el 1974 i, enguany, el menjador del Col·legi del Sagrat Cor de Tarragona va ser l'escenari d'una nova edició d'aquesta trobada, la qual, mitjançant el donatiu de 10 euros, serveix per contribuir a dur endavant els projectes proposats. L'acte comptà amb l'assistència d'unes 200 persones i, entre elles, l'arquebisbe de Tarragona, Mons. Jaume Pujol, acompanyat de la delegada de Mans Unides, Satur Sosa. Abans de la coca i la xocolata, la sots-

delegada de l'ONG a Tarragona, Teresa Feliu, amb l'ajuda d'unes diapositives va mostrar la tasca desenvolupada a Cambodja, a través de cinc projectes tant en zones urbanes com agrícoles. En el decurs de l'acte hi hagué una menció als 50 anys de Mans Unides, moment en què també es palesà la satisfacció general per haver-li estat concedit, a l'organització, el premi Príncep

d'Astúries. Mostra de la contínua activitat i reptes que es marca Mans Unides de Tarragona són els projectes que ja ha programat per a l'any vinent, localitzats a l'Índia, Moçambic i Cambodja, a més d'un taller de confecció per al centre d'assistència social que s'està construint a Kampanga (Rwanda), dirigit pel missioner diocesà de la Riera de Gaià, Mn. Josep Cabayol.

«Guardiola és un referent de vida quotidiana»

Miquel Àngel Violan ens revela el mètode Guardiola

Carme Munté

Josep Guardiola no és únicament l'entrenador que ha fet del Barça el millor equip del món, que ha permès als aficionats meravellar-se amb el joc i les filigranes de Messi, Xavi, Iniesta..., que ha proporcionat nits espectaculars de futbol com la del darrer 5 a 0 contra el Reial Madrid. Josep Guardiola és també un mètode, tal com desvetlla el periodista i professor de comunicació Miquel Àngel Violan al llibre *El mètode Guardiola* (Columna Edicions). Un mètode que recupera valors de vegades oblidats per posar-los al servei en aquest cas del triomf d'un equip de futbol, però que podríem extrapolar a les empreses, ONG, administracions públiques, entitats cíviques i esportives, i també a les escoles. Perquè, qui no voldria regalar-se en la vida i en la feina victòries espectaculars pel seu resultat, però sobretot per la manera com s'obtenen?

D'on va sortir la idea de fer aquest llibre?

Arran de la primera roda de premsa que va fer Guardiola un cop havia estat designat com a nou entrenador del Barça. Em va encantar ja aleshores com va saber comunicar la seva declaració d'intencions. D'altra banda, el meu interès també és fruit de la controvèrsia que precisament va originar el seu nomenament. La gent no en qüestionava la vàlua sinó si era el moment oportú. La majoria de la gent pensava que era massa jove i que valia més que s'esperés a tenir més experiència. A mi m'encanten els dilemes, i jo sóc dels que vaig fer un pronòstic molt optimista en relació amb el que passaria. Ara bé, no podia ni imaginar-me tants èxits... Les victòries del Barça fan augmentar el producte interior brut català però sobretot el producte interior emocional català.

En parla com si fossin amics, però es coneixen personalment?

Vaig demanar de parlar amb ell, però ja sabem que Guardiola no concedeix entrevistes. Per confeccionar el llibre vaig haver de seguir la via alternativa: parlar amb les persones del seu cercle de confiança. D'altra banda, una setmana abans de l'aparició del llibre, per cortesia li'n vaig fer arribar un exemplar.

Què significa Guardiola a la seva vida?

Significa un referent de vida quotidiana. Totes les persones necessitem referents, algú de qui puguem dir «m'agradaria ser com ell» o, si més no, «m'agradaria adaptar el meu estil al que fa ell». Modernament, trobem poques persones que siguin bons referents. En el programa que faig a Ràdio Estel i que porta el mateix títol que el llibre, *El mètode Guardiola*, vaig preguntar als oients en una ocasió: «Quina és la marca principal que tenim a Catalunya?» En el meu cas no hi ha dubte que és Josep Guardiola, però la veritat és que no hi ha gaires persones exemplars d'elevada visibilitat pública. Després d'haver se-

guit la seva trajectòria durant dos anys, he arribat a la conclusió que en el Pep s'hi pot confiar, que és una persona que fa el que estima, i que estima el que fa i que, més enllà de guanyar diners, té un sentit de l'honor i de respecte a la institució que l'honora.

L'antítesi de Guardiola és Mourinho?

Des del punt de vista de les prioritats, sí. Mourinho únicament té un nord: Mourinho. Guardiola s'estima ell mateix però estima també la institució. Entenc que Guardiola, en un moment donat, si hi hagués un conflicte entre ell i la institució faria prevaler la institució. D'altra banda, la política de provocació de Mourinho no ajuda gens ni mica al joc net que hauríem de reivindicar entre tots. Guanyar a qualsevol preu mai no m'ha interessat. No hi veig cap mèrit.

Al mateix Guardiola li pot fer certa recança sentir-se un referent per a molta gent?

Sí, sens dubte. De vegades penso que en aquests moments jo sóc un individu incòmode per a ell, i és lògic, perquè això a ell no l'ajuda. Quan et poses en el focus, tothom està pendent del més mínim defecte, perquè tanta perfecció no agrada, més aviat irrita. Fins i tot, a mi també em miren amb lupa perquè m'he atrevit a parlar de valors. Però jo no sóc el tema, el tema és el Pep Guardiola. Jo responc d'ell, crec que és un model i el que he fet és adonar-me'n abans que altres persones o, si més no,

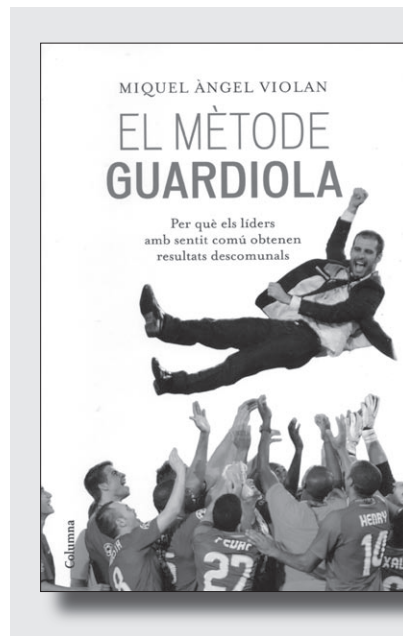

Miquel Àngel Violan dirigeix i presenta «El mètode Guardiola» a Ràdio Estel.

prendre la iniciativa de ser el primer d'escriure-ho.

En quin sentit l'entrenador del Barça és un bon líder?

És molt bon líder perquè la gent li fa cas, perquè és motivador en el sentit positiu del terme *motivació*, perquè fidelitza i la gent hi creu, el segueix, perquè és una persona que es fa estimar. També és molt exigent en el sentit que demana fidelitat a un estil de joc i una manera de fer, però no demana coses que ell no estigui disposat a fer. D'això se'n diu lideratge a través de l'exemple, que és el lideratge més efectiu i el que transcendeix perquè és el més autèntic. Pep Guardiola també és portador de valors que han quedat en desús a causa de les modes culturals i a causa

Llibre solidari

El mètode Guardiola, prologat per l'exdirectiu blaugrana Evarist Murtra i amb articles del psicòleg Antoni Bolinches, el comunicador Xarli Diego i el metge esportiu Daniel Brotons, és també un llibre solidari. Els beneficis que aquest llibre reportin al seu autor es destinaran de manera directa a la micro-ONG Associació Kanyakumari, creada a Madrid fa tres anys per l'advocat burgalès Felipe Cuesta Cuesta i la seva esposa Margaret, que promou projectes a favor de col·lectius desvalguts (discapacitats, orfes, gent gran) al sud de l'Índia. Per a més informació: www.asociacionkanyakumari.org

d'aquest individualisme que en la darra- ra dècada ens ha massacrada l'economia, les finances i, sobretot, la capacitat de viure feliços.

Quina és la llista d'aquests valors que ens mostra Guardiola?

El primer és el sentit comú. I per sentit comú entenc la capacitat de reflexionar i de pensar (sentit), tenint en compte el proïsme i la comunitat (comú). Ras i curt: saber pensar en els altres i actuar en consonància. Quan Pep Guardiola dosifica els jugadors i dona protagonisme als que no són els més bons, és perquè vol que tots se sentin implicats i perquè, el dia que els necessiti, els necessitarà físicament rodats i mentalment motivats. Com podrà mirar a la cara a un jugador que porti deu jornades sense haver jugat? Més enllà dels recursos bàsics, una organització és fonamentalment un estat d'ànim, i un líder el que ha de fer és precisament crear un bon estat d'ànim. Quan Guardiola li pregunta a Messi com pot ser que no hagi tastat mai el peix i li explica que la dietètica és clau per a un esportista d'elit, el jugador li fa cas perquè el líder en aquest cas és exemplar. Fem cas d'aquelles persones que són creïbles, que ens inspiren confiança i a mi Guardiola m'inspira confiança.

Del sentit comú deriven molts altres valors?

Sí: l'esforç, el treball en equip, la humilitat, l'entusiasme, el gust per la bellesa, la capacitat d'empatia, l'aposta pel talent local... Que nois que podrien ser els nostres nebots o els nostres germans hagin tingut l'oportunitat de triomfar al seu país honora el país. Al llibre parlo del gremi dels desaprovats, en el sentit que aquest país no respecta en general el talent de les persones; la Masia és una excepció. La nostra és una societat fonamentalment mediocre, perquè dintre de la mediocritat pot tenir protagonisme gent que d'entrada no l'hauria de tenir. Hi ha com una mena de complicitat perquè els mediocres governin la nostra societat.

Quin sector de la nostra societat veu especialment mediocre?

En primeríssim lloc la classe política, perquè no solen arribar-hi els millors, quan de fet hauria d'aglutinar els més qualificats i més ben preparats. En segon lloc, els mestres. De forma general tampoc no hi arriben els millors i, als que hi són, no els donen el màxim nombre de mitjans. Es parla molt del model finlandès, i jo em dic: doneu als professors catalans els mitjans que donen a Finlàndia, i ja veurem quin sistema educatiu tindrem...

Al llibre parla de la premsa esportiva. Així com es critica molt la premsa del cor, la premsa esportiva és vista amb indulgència?

Fins ara sí, però això haurà de canviar de mica en mica. El que més critico a la premsa esportiva és que falti a la veritat i, quan es falta a la veritat, el periodisme s'ensorra. Si bé això sempre ha passat, crec que avui dia es fa d'una manera més impúdica; en d'altres casos ja és la corrupció pura i dura perquè senzillament es tracta de diners que van d'una banda a l'altra a canvi de favors. Ja fa temps que el tema el tinc analitzat, fa anys que conec bastament el sector de la premsa esportiva, i el que puc dir és que és un càncer. Si les coses es fan sense sentit de l'ètica, quina credibilitat tenen els missatges que vénen després?

El lideratge Guardiola és extrapolable també a l'Església?

L'Església arrossegaria en la mesura que sigui exemplar i ho sàpiga comunicar. Sempre em fixo molt en les homilies dels funerals, i per a mi de cada deu n'hi ha nou que són prescindibles. Només n'hi ha una que estigui adaptada als familiars, tenint en compte els seus sentiments. Això pel que fa a la comunicació, perquè, de fet, la part essencial és fer les coses bé. Quan una institució com l'Església és exemplar, arrossega; quan ho és a mitges o no tothom ho és, vénen les crisis de confiança. Quan tu veus que l'entrenador és el primer que arriba i l'últim que se'n va, aquest és un detall que no passa desapercebut. Quan l'entrenador et posa una multa per haver arribat un minut tard, això et fa mal, però ho veus d'una altra manera quan se l'autoimposa perquè és ell el qui ha arribat tard. Pot semblar una obvietat, però no oblidem que la qualitat humana és el factor clau de tot i que ha d'estar sempre en el lloc número u. Fes feliç la gent i t'ho donaran tot i amb escreix.

Conferència sobre els santuaris marians de les Terres de Ponent

Impartida per Jordi Curcó, corresponsal de «Catalunya Cristiana» a Lleida

Redacció
Llardecans

El poble de Llardecans, situat a la comarca del Segrià i pertanyent a la diòcesi de Lleida, celebra enguany el 250è aniversari de la inauguració del santuari de la Mare de Déu de Loreto, patrona de la població, amb tot un seguit d'actes festius, religiosos i culturals.

El periodista i historiador lleidatà Jordi Curcó, corresponsal de *Catalunya Cristiana* a Lleida, va oferir recentment una conferència al mateix santuari. En la seva intervenció, va parlar de la tradició i la història dels santuaris marians a les Terres de Ponent, i concretament dels que hi ha a la diòcesi de Lleida.

Va fer un seguiment exhaustiu per la història i les llegendes de les ermites i santuaris marians de casa nostra, partint de la comarca del Segrià i en concret de la seva capital, Lleida. Ho va fer des de l'Acadèmia Mariana, seu i santuari de la Verge Blanca de l'Acadèmia, patrona de la ciutat. Va parlar també de les ermites de l'Horta de Lleida, situades a una i altra banda del riu Segre, on Butsènit i Grenyana evocuen les marededéus trobades dels lleidatans.

L'itinerari marià va prosseguir per les ermites de Carrassumada, a Torres

Jordi Curcó, durant la xerrada al santuari de la Mare de Déu de Loreto.

«Una ermita per a un poble és un punt de referència religiós, però també històric i identitari»

de Segre; de Montserrat, a Raïmat; de l'Olivar, a Almacelles, i del Merli, a Alguair; totes elles situades a la comarca del Segrià. L'historiador va continuar la ruta per l'Alta Ribagorça, amb les ermites de Riupedrós, a Vilaller, i del Remei, a Castellà de Tor, per dirigir-se a la comarca de la Noguera. L'ermita de la Mare de Déu de l'Aguilar i el santuari de la Mare de Déu de Cérvol

són a Os de Balaguer, i les ermites de la Mare de Déu de Pedra i Colobor a la Vall d'Àger.

Jordi Curcó va fer el darrer tram de la seva ruta mariana per la comarca de les Garrigues, on hi ha aquestes ermites marianes: la Mare de Déu del Roser, a Granyena de les Garrigues; la Mare de Déu de Montserrat, a la serreta dels Pins de Castellldans, i el Cor de Maria, als Esplans del Soleràs. Va completar la seva xerrada amb l'ermita de construcció més recent: la de la Mare de Déu de les Garrigues, inaugurada el 8 de setembre del 2008, al terme dels Rasos, també al poble dels Soleràs. És una ermita singular i l'única de propietat privada, aixecada per la família Casañé de Lleida.

Curcó va evocar la història del santuari de la Mare de Déu de Loreto de Llardecans, arrelada en una antiga llegenda que diu que va ser un soldat qui va portar i deixar la imatge d'aquesta Verge al poble, on fou venerada en una primera capella construïda el 1612. L'actual santuari va ser inaugurat el 15 d'agost del 1760, ara fa 250 anys.

El ponent va dir que una ermita per a un poble és un punt de referència religiós, però també històric i identitari, que aplega al seu entorn complicitats de tot tipus, agermanant sentiments i vivències personals i comunitàries.

Pel·lícula sobre la vida del beat Newman

Zenit / Roma

La vida del beat John Henry Newmann es troba ja en fase de rodatge cinematogràfic. El cardenal, que es va convertir de l'anglicanisme al catolicisme, beatificat per Benet XVI en el seu viatge al Regne Unit, té una biografia apassionant que en el cinema es dirà *The Unseen World*. Després de fer *The Gardener of God* i *Vivaldi*, Liana Marabini, historiadora, escenògrafa i directora de cinema, especialitzada en Història de l'Església, ha decidit complir el somni de donar a conèixer al gran públic una figura tan significativa com la del cardenal Newman.

Entrevistada pel diari *Il Giornale* d'Itàlia, la directora ha dit que «per a mi, Newman és el sacerdot ideal, una inspiració per als altres sacerdots. És el sant de les conversions, però el film se centra en la història d'amor absolut de Newman amb Déu que el porta a plorar de commoció i de joia per Ell, fins i tot quan li assalten els dubtes». L'actor que interpretarà Newman és Murray Abraham.

Nadala de la Fundació Lluís Carulla

Redacció / Barcelona

La nadala de la Fundació Lluís Carulla és una publicació destinada a difondre monogràficament, i en forma de miscel·lània gratuïta, temes biogràfics i commemoracions històriques d'interès cultural català. Amb aquest llibre, la Fundació Lluís Carulla felicita els nadals a les persones que ajuden a dotar els Premis Baldiri Reixac, uns guardons creats per tal d'estímular i de reconèixer l'escola catalana arreu dels països de parla catalana. Aquests premis compten amb la col·laboració tècnica d'Òmnium Cultural i amb el suport del Departament d'Educació de la Generalitat de Catalunya.

Hi col·laboren personalitats eminents del món historiogràfic i literari català. En aquest número es publiquen els articles següents: *L'Església i l'afaiçonament de la personalitat de Catalunya*, d'Armand Puig; *L'Església de Catalunya a l'època medieval*, d'Antoni Pladevall; *L'Església catalana entre els segles XVI i XVIII*, de Joan Bada; *Cristianisme i pensament en la cultura catalana contemporània*, de Pere Lluís Font; *Cristianisme i literatura catalana des de la Renaixença: aproximacions a un moment crucial*, de Ricard Torrents, i *Reptes catalans a l'Església catòlica*, de Salvador Cardús. El volum acaba amb la memòria de l'any 2010.

Més informació: Premis Baldiri Reixac, tel. 932 005 347, a/e: info@fundaciolluiscarulla.cat, web: www.fundaciolluiscarulla.cat.

«Fills estimats, us miro i veig al vostre cor mort sense esperança, inquietud i fam. No hi ha pregària ni confiança en Déu, per això l'Altíssim em permet portar-vos esperança i alegria. Obriu-vos. Obriu el vostre cor a la misericòrdia de Déu i Ell us donarà tot el que necessiteu i omplirà el vostre cor amb la pau, perquè Ell és la pau i la vostra esperança. Gràcies per haver respost a la meua crida!»

Missatge de la Reina de la Pau, 25 de novembre del 2010

Subscripció bimestral gratuïta *Eco Mª Reina de la Pau: «Amics de Medjugorje»*

C/ Sant Ignasi, 26 - 1r - 08700 IGUALADA; Edició en castellà: C/ Mare de Déu dels Àngels, 32 - 08221 Terrassa (Barcelona)

Pelegrinatges Medjugorje: Sandra Barisic Tel. i Fax 936 650 653

Comandes llibres: hijosdemedjugorjeespana@gmail.com - Tel. 629 792 849 / 676 059 594

www.mensajerosdelareinadelapaz.org

www.virgendemedjugorje.org

«Violet Sant Pere» i «Violet Sant Pau», cançons tradicionals per a la mainada

Publicacions de l'Abadia de Montserrat reedita dos reculls de cançons i melodies seleccionades i adaptades per Montserrat Busqué

Redacció
Montserrat

Publicacions de l'Abadia de Montserrat (PAMSA) acaba de reeditar dos llibrets que contenen cançons tradicionals per a la mainada, algunes de les quals ben populars. *Violet Sant Pere* i *Violet Sant Pau* recullen una selecció de cançons populars, adaptades per Montserrat Busqué, que estan especialment pensades per a nens i nenes de 2 a 5 anys.

Aquests llibrets, que contenen un CD cadascú amb totes les cançons, van ser preparats durant molts anys i són fruit d'experiències fetes amb infants d'aquestes edats. És un repertori musicalment molt simple, fàcil i de caràcter festiu, amb cançons a tall de cantarella i d'altres de més elaborades.

Els textos de les cançons de vegades expliquen una petita història i d'altres són textos que servien per ajudar a fer els moviments propis d'algun ofici. Totes les cançons, però, tenen la gràcia i l'alegria que els nens petits necessiten i, si els adults els ensenyen a cantar-les, les poden trobar delicioses.

Les melodies o cantarelles segueixen un ordre que l'experiència ha imposat. Aquest ordre té en compte especialment les dificultats de les entonacions, del

llenguatge i dels conceptes. Al final de cada volum hi ha uns índexs molt útils i l'explicació d'alguns mots difícils. Igualment, cada cançó té unes notes que estan pensades per als grans.

Aprenentatge musical

La incorporació de la cançó en els primers anys de vida és molt important. A través de la cançó, el nen va aprenent progressivament a reconèixer el petit

llibrets *Violet Sant Pere* i *Violet Sant Pau*, publicats en la col·lecció Ball de Cançons de PAMSA, tenen una escriptura musical entenedora per a la majoria de persones i amb una tonalitat que facilita la lectura. Els textos de les més tradicionals tenen un lèxic poc corrent, que a vegades no és conegut; per aquesta raó, aquestes paraules estan explicades en un glossari al final de cada llibre. Igualment, a les últimes pàgines dels dos llibrets s'hi troben els índexs: de procedència, de tipus de cançons i edat dels nens i un de general.

món que l'envolta amb un to festiu i juganer. A més, i això és molt important per al que es proposa l'Equip de Pedagogia Musical actiu a Catalunya, se l'introdueix per mitjà de les petites tonades al món de la música.

Aquests professionals afirmen que «l'infant que haurà cantat, amb bona entonació i ben rimat, durant els seus cinc primers anys tindrà molta més capacitat de recepció de tota manifestació d'art i els mitjans d'expressió li resultaran molt més fàcils». D'aquesta manera, quan es troba en el període d'ensenyança bàsica, dels sis als tretze anys, «el cant i la música seran per a ell una cosa normal, vital, i els pedagogs podran cultivar amb gust la planta sembrada en la infantesa».

Les cançons incloses en els

ESTIL ESTEL: RECOMANACIONS DISCOGRÀFIQUES

★ **Artaica, Nits cosides.** Vesc.

Tradició i modernitat

Partint de la confluència de diversos bagatges artístics i estètics, Artaica és un grup que es nodreix de les músiques tradicionals valencianes i d'altres cultures mediterrànies per crear un so genuí, d'arrel i de modernitat alhora. Està integrat per quatre músics: Mara Aranda, veu; Xavi Folch, contrabaix; Agustí Vidal, violí i clarinet, i Sergi Rajadell, piano. Tradició i contemporaneïtat es donen la mà per crear un clima d'elegància i harmonia de màxima qualitat.

★ **Miriam Fernández, Bailando bajo la lluvia.** Editorial San Pablo.

Aposta per la vida

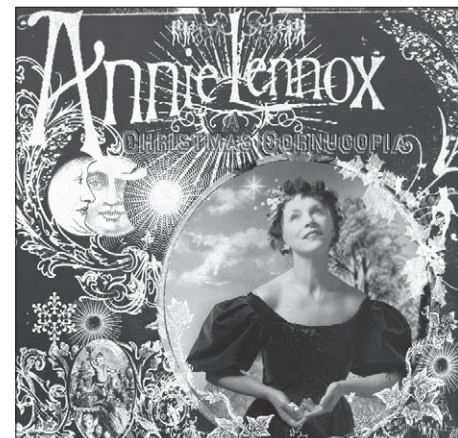
Miriam Fernández és una jove cantant amb gran talent que va saltar a la fama el 2008 quan va guanyar la segona edició del programa televisiu *Tú sí que vales*. Aquesta artista destaca per la perspectiva optimista de les seves composicions i per una aposta ferma per la vida i l'esperança. El missatge de *Bailando bajo la lluvia* està ple d'entusiasme, valor i superació dels propis límits que, lluny de ser barreres, esdevenen motius per tirar endavant.

★ **Amaia Montero, Chiquitita.** Sony Music.

Per un món millor

Amaia Montero és una de les veus femenines més importants en llengua espanyola. La cantant, juntament amb els infants de l'Escolania de Nostra Senyora del Record, interpreta la cançó *Chiquitita* per a Unicef. La recaptació obtinguda es destinarà a l'escolarització d'infants d'arreu del món. Amaia ha assegurat sentir-se «emocionada i orgullosa d'haver format part d'aquest projecte i que la música, un cop més, serveixi per lluitar per un món millor».

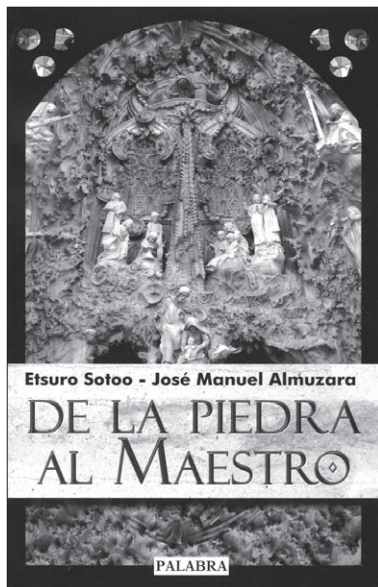

★ **Annie Lennox, A Christmas cornucopia.** Universal Music.

Ajudar el proïsme

La cantant Annie Lennox acaba de publicar un nou àlbum, *A Christmas cornucopia*, que és un recull d'onze cançons que pertanyen a les tradicions nadalenques britànica, francesa i alemanya. El disc inclou un tema nou, titulat *Universal child*. Tots els ingressos obtinguts amb aquesta peça es lliuraran a la Fundació Annie Lennox, organització benèfica que dona suport a l'educació i a la integració social de dones i infants d'Àfrica que pateixen la sida.

Llibres

Testimoni de fe

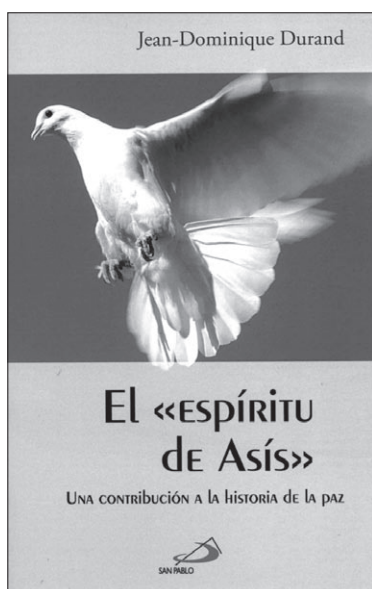
En aquestes pàgines es recull una extraordinària entrevista feta a l'escultor Etsuro Sotoo a càrrec de l'arquitecte José Manuel Almuzara, president de l'Associació pro beatificació d'Antoni Gaudí i padrí de baptisme de Sotoo. L'artista explica la història de la seva vida, els seus inicis com a escultor al Japó, la seva recerca vital i el seu vincle amb el temple de la Sagrada Família i amb Gaudí. El lector també aprofundeix en la seva conversió i la seva trobada amb Déu.

Etsuro Sotoo i José Manuel Almuzara, De la piedra al Maestro. Ediciones Palabra, Col·lecció Palabra Hoy, 2010, 128 pàg.

Treballar per la pau

El 1986 Joan Pau II va convocar la primera Trobada interreligiosa de pregària a la ciutat d'Assís. Des d'aleshores, la Comunitat de Sant'Egidio ha reprès cada any l'«esperit d'Assís» en forma de Pregàries per la Pau a les principals ciutats europees i a Jerusalem. Aquest llibre recull els missatges que Joan Pau II i, posteriorment, Benet XVI han escrit amb motiu d'aquestes trobades. Una invitació per a la pau.

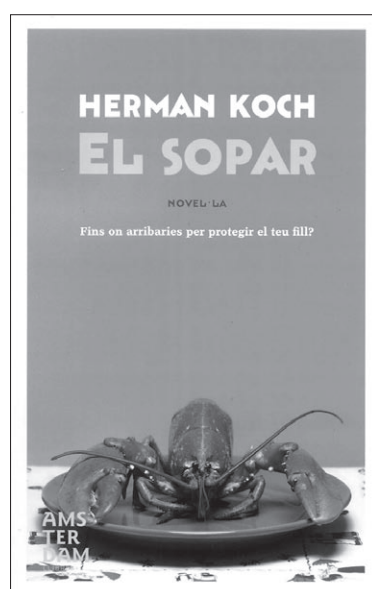
Jean-Dominique Durand, El «espíritu de Asís». Una contribución a la historia de la paz. Editorial San Pablo, Col·lecció Horizontes, 2010, 268 pàg.

Un dilema moral

Fins a on és capaç d'arribar un pare per encobrir un fill que comet un delictu injustificable? Ha de prevaldre l'instint de protecció paterna o la lleialtat a unes normes socials que garanteixen la coherència i la fortalesa de la col·lectivitat? Aquestes i altres preguntes de la mateixa importància sorgeixen com dards durant la lectura d'*El sopar*, una novel·la àcida i provocadora que apunta sense contemplacions tota una classe social benestant dels Països Baixos.

Herman Koch, El sopar. Editorial Amsterdam, 2010, 256 pàg.

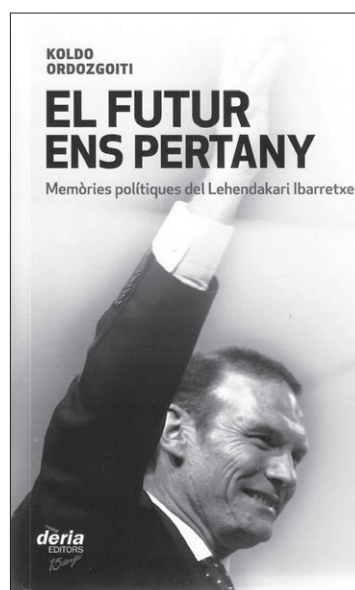

Llegat espiritual

Aquesta obra ofereix perspectives noves per a la pregària cristiana. El seu objectiu fonamental és proposar un conjunt de pregàries escrites per sants que facilitin i animin la vida de fe. Així mateix, es transmet el llegat immens d'espiritualitat dels sants. El lector hi trobarà pregàries, entre altres, de sant Maximilià Kolbe, sant Tomàs d'Aquino, santa Faustina Kowalska, santa Caterina de Siena, beata Teresa de Calcuta i Joan Pau II.

Laureano Benítez, Orar con... las oraciones de los santos. Editorial Desclee De Brouwer, Col·lecció Hablar con Jesús, 2010, 192 pàg.

Veu significativa

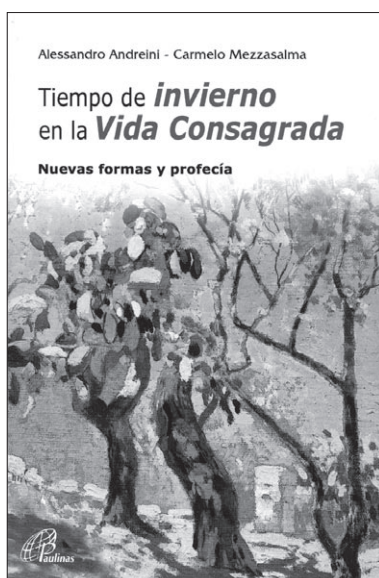
Durant els anys en els quals el lehendakari Ibarretxe va assumir la màxima responsabilitat política d'Euskadi (1999-2009), la seva veu va arribar a la ciutadania delimitada i, de vegades, manipulada. Aquest fet adquireix una rellevància especial si considerem la transcendència dels fets polítics que van passar en aquesta dècada. Amb l'ajuda del periodista Koldo Ordozgoiti, Ibarretxe exposa la seva visió sobre el seu període de govern i sobre el futur d'Euskadi.

Koldo Ordozgoiti, El futur ens pertany. Memòries polítiques del lehendakari Ibarretxe. Dèria Editors, 2010, 476 pàg.

Carismes nous

Del desig de dedicar una atenció especial al fenomen de les noves formes de vida consagrada, que és un dels aspectes indubtablement més significatius del món eclesial contemporani, neix aquest volum. Un dels seus propòsits és reconèixer que el Concili Vaticà II va ser clau per a la vida consagrada. Els seus autors afirmen al pròleg que «és llarg i complex el procés d'explicitació d'un carisma a l'interior de la mateixa família religiosa».

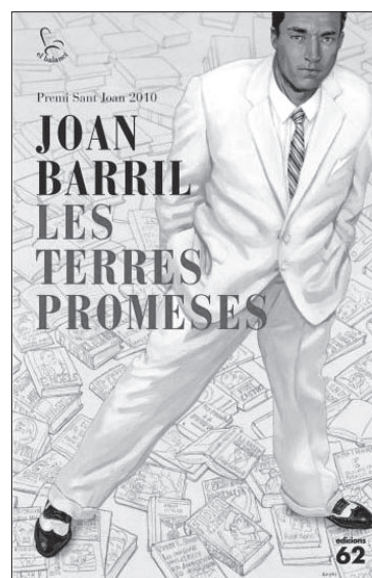
Alessandro Andreini i Carmelo Mezzasalma, Tiempo de invierno en la vida consagrada. Editorial Paulinas, Col·lecció Candil Encendido, 2010, 188 pàg.

Dret a canviar

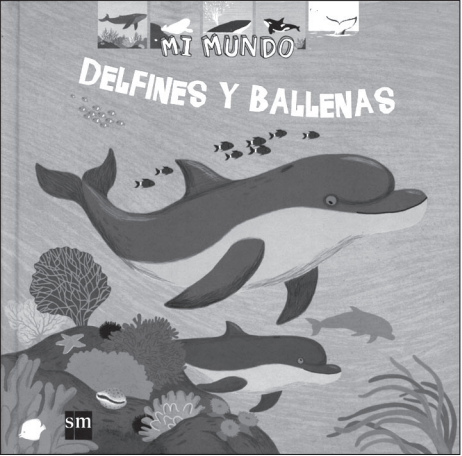
Les terres promeses és una reivindicació del dret a canviar. Una novel·la moral i humanista que ens recorda que les veritables terres promeses només es troben al territori íntim dels valors i de la història personal de cadascú. El protagonista de la història, Robert Miranda, és un barceloní que es guanya la vida blanquejant diners. El destí farà que una àvia li expliqui uns fets que van passar a Cuba el 1958.

Joan Barril, Les terres promeses. Edicions 62, Col·lecció El Balancí, 2010, 244 pàg.

Mamífers marins

Saps quina és la balena més gran del món? Quin cetaci és el millor acròbata? I el més ràpid? I el que pot descendir a una profunditat més gran? Com respiren? Tenen dents les balenes? Desplega les solapes d'aquest divertit i didàctic llibre interactiu i podràs esbrinar moltes coses sobre aquests animals marins. Així mateix, aquestes pàgines pretenen conscienciar els més petits davant del perill d'extinció d'alguns cetacis.

Sylvie Bausier (text) i Nathalie Choux i Élise Toubanc (il·lustracions), Delfines y ballenas. Ediciones SM, Col·lecció Mi Mundo, 2010, 24 pàg.

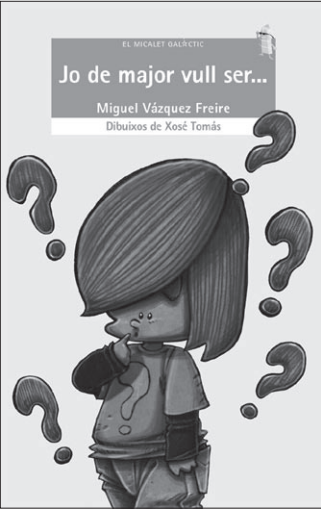
El valor de l'amor

Aquest llibre pretén fomentar el respecte envers les persones grans i ajudar els infants a veure l'envelliment i els processos de deteriorament mental com una cosa natural i, sovint, inevitable. A més d'exposar algunes accions recomanades per estimular la memòria, les autores proposen un remei infal·lible per apaivagar els processos degeneratius: amor, tendresa i molts petons. Un conte ple de sensibilitat sobre el valor de l'amor.

Ana Bergua (text) i Carme Sala (il·lustracions), La abuela necesita besitos. Editorial Proteus, Col·lecció Helena, 2010, 36 pàg.

Una sorpresa colorista

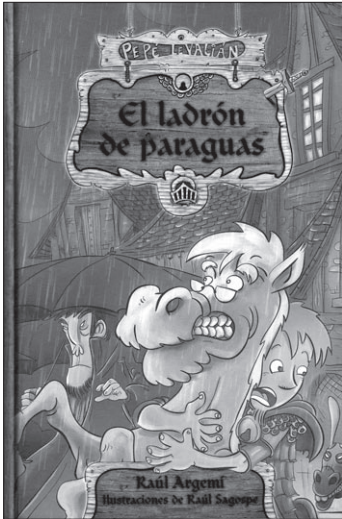

En Jordiet, el protagonista d'aquest llibre, té sis anys i és força alt i fort per la seva edat. Tothom insisteix a preguntar-li què vol ser de gran. I tothom li dóna una resposta (mariner, carnisser, ramader...) abans d'escoltar el que realment pensa el vailet. Reflexionant sobre el seu futur, un dia revelarà als seus pares la professió a què vol dedicar-se de gran. Els pares d'en Jordiet s'enduran una gran i colorista sorpresa.

Miguel Vázquez Freire (text) i Xosé Tomás (il·lustracions), Jo de major vull ser... Edicions Bromera, Col·lecció El Micalet Galàctic, 2010, 56 pàg.

Aventures fascinants

Pepé Levalián, un jove cavaller errant a la recerca d'aventures i fortuna, recorre els camins amb el seu cavall, El Lento. En aquesta ocasió, cavall i cavaller es dirigeixen al Reino Apacible, un lloc on les coses no són el que semblen i semblen el que no són. Una maledicció ha caigut sobre el regne i Pepé està disposat a arreglar la situació. Això no obstant, Albondigón Palperro, Yon Milojos, la princesa i una bruixa no li ho posaran fàcil.

Raúl Argemí (text) i Raúl Sagospe (il·lustracions), El ladrón de paraguas. Editorial Anaya, Col·lecció Pepé Levalián, 2010, 128 pàg.

Un món de jocs

A què jugaven els vikings? I els indis kiowa d'Amèrica del Nord? Quin era el joc preferit dels asteques? En aquest llibre es presenten una selecció de deu jocs de taula procedents de diverses parts del planeta. N'hi ha que tenen més de dos mil anys d'història, com el patolli de Mèxic. Inclou deu taulers, les instruccions de cada joc (el nombre de jugadors, la durada de la partida, etc.), cent fitxes i un dau.

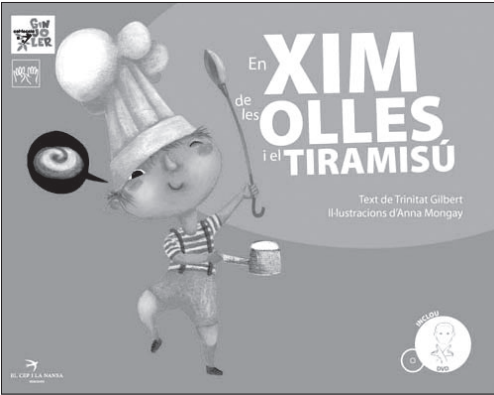

Àngels Navarro (text) i Ed Carosía (il·lustracions), Els 10 millors jocs del món. Combel Editorial, 2010, 12 pàg.

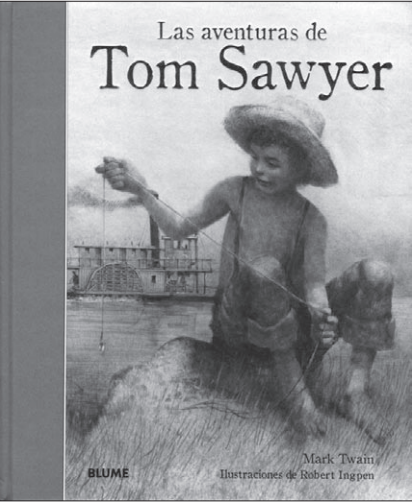
Llegir amb signes

La il·lusió d'en Xim és arribar a ser un gran cuiner quan creixi, ja que es passa el dia a la cuina i a més li encanta jugar amb les olles. La gran novetat d'aquest conte és que va adreçat a nens amb discapacitat auditiva. El text original s'acompanya d'una adaptació al vocabulari de la Llengua de Signes Catalana (LSC) amb l'estructura de la llengua oral. A més, el llibre inclou un DVD, amb la representació de la història seguint l'estructura de la LSC.

Trinitat Gilbert (text) i Anna Mongay (il·lustracions), En Xim de les olles i el tiramisú. Edicions El Cep i la Nansa, Col·lecció Ginjoler, 2010, 26 pàg.

Obra mestra

Las aventuras de Tom Sawyer és una novel·la de l'autor nord-americà Mark Twain, publicada el 1876, que actualment està considerada una obra mestra de la literatura. Relata les aventures de Tom Sawyer, un nen que viu en una ciutat petita del sud-oest dels Estats Units a la riba del riu Mississipí, i del seu amic Huckleberry Finn. Aquesta edició està dedicada «a la memòria i a l'esperit lliure de Mark Twain», amb motiu del centenari de la seva mort.

Mark Twain (text) i Robert Ingpen (il·lustracions), Las aventuras de Tom Sawyer. Editorial Blume, 2010, 240 pàg.

Grans virtuts

Les faules són breus històries d'animals, i de vegades també de persones, que tenen com a objectiu divertir i ensenyar tant petits com grans. A través del relat, els lectors s'adonaran de la importància de virtuts com la intel·ligència, la prudència, la generositat o l'enginy. La cigala i la formiga, La lletera, El corb i la guineu... van ser escrites originalment en vers per Félix María Samaniego al segle XVIII.

Rosa Navarro Durán (text) i Francesc Rovira (il·lustracions), Faules explicades als infants. Editorial Edebé, Col·lecció Clàssics Explicats als Infants, 2010, 208 pàg.

Crítica literària

Qui ens ha posat la mordassa?

Mn. Jordi Castellet i Sala
Rector de Sant Hipòlit de Voltregà

Que estem en crisi, tothom ho sap i tothom en parla: que si els bancs, que si les hipoteques *subprime*, que si el crèdit. Loretta Napoleoni és una troballa en l'anàlisi econòmica del nostre món. La vam descobrir en el seu darrer llibre també publicat fa dos anys al nostre país, *Economía canalla*, just abans que esclatés la famosa crisi actual.

Aquella vegada vam descobrir de quina manera l'economia mundial se sustentava més en el miratge, en l'explotació de les persones, en l'especulació borsària i dels preus de les matèries primeres. Napoleoni apuntava, en aquella ocasió, a l'economia desfermada en el seu auge neoliberal, sense intervenció dels poders polítics o, encara pitjor, amb la protecció i animació de la política. Per aquest camí quèiem en el pitjor dels mons possibles, d'on només se salvaven, curiosament, les finances musulmanes, basades en la manca d'especulació, la participació en el negoci, tant en els guanys com en les pèrdues, i en l'aplicació de beneficis en el desenvolupament directe de la societat.

Ara, dos anys després, ja vivim les conseqüències d'aquells plantejaments desafortats que ocasionen milions de víctimes. El títol del llibre, la mordassa,

LORETTA NAPOLEONI

La mordaza. Las verdaderas razones de la crisis económica
Paidós, 2010, 217 pàg.

és el tapaboques que s'ha posat a la societat per distreure-la de les veritables raons de la crisi mundial.

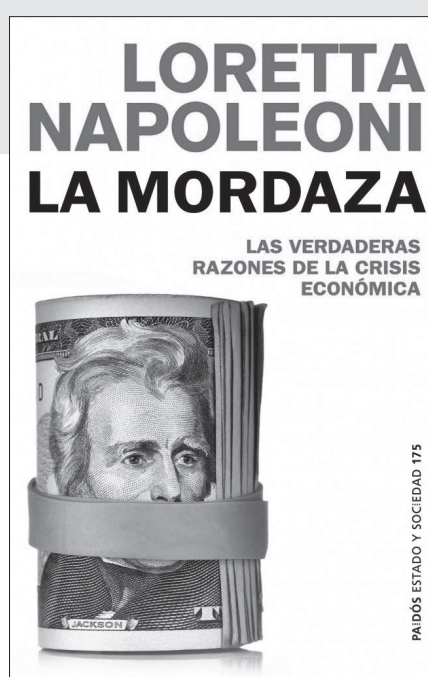
Així com se'ns ha explicat que el crèdit fàcil ha portat a l'especulació, als beneficis en cascada i als sistemes piramidals que s'han acabat enfonsant, en canvi s'ha buscat un boc expiatori en el terrorisme islamista, en el foment de la guerra al Pròxim Orient i en la recerca del guany per part de les oligarquies armamentístiques i del petroli.

Com a mostra, l'autora s'estén sobre les dues capitals del joc, avui en una profunda recessió: Las Vegas als Estats Units, i Dubai, al golf Pèrsic. Totes dues ciutats s'han vist abocades al més gran dels fracassos després d'haver viscut la seva edat d'or: la primera amb els guanys en els jocs d'atzar, que no produeixen cap mena de progrés ni de desenvolupament social, i l'altra, Dubai, amb l'especulació immobiliària, una mena de

ruleta russa que també s'ha esfondrat com un castell de cartes.

Van distreure el món i l'opinió pública dient que l'enemic era a l'Orient mentre es jugava amb els diners dels ciutadans i els banquers, jugadors especuladors que no creaven cap riquesa, els prenen de la butxaca sota forma de devaluació o de pèrdua de valor de les coses, especialment dels habitatges. Recordem que milions de famílies estan amenaçades de perdre casa seva a causa de la reculada de valor de la seva llar, contra una hipoteca que continua augmentant de valor i a la qual van caure gràcies a l'engany dels diners fàcils.

En resum, una obra no gaire llarga, però molt atractiva i fàcilment entenedora per entrar al cor de les situacions actuals i per comprendre, una mica millor, els mecanismes de funcionament del món econòmic, militar, polític i social. Molt recomanable.

Crítica cinematogràfica

Per l'aventura de la fe

Peio Sánchez
Director del Departament
de Cinema de l'arquebisbat
de Barcelona

LA TRAVESÍA DEL VIAJERO DEL ALBA
DIRECTOR: Michael Apted.
INTÈRPRETS: Ben Barnes, Skandar Keynes, Georgie Henley, Will Poulter, Eddie Izzard, Peter Dinklarge, Liam Neeson, entre altres.
Aventures-Fantasia.
115 minuts.
EUA, 2010.

Arriba a les pantalles l'estrena esperada del tercer lliurament de les *Cròniques de Narnia: La travesía del Viajero del Alba*. En aquesta ocasió amb més fidelitat al relat original i sense que el relat d'aventures desdibuixi la profunditat del missatge que C. S. Lewis va voler transmetre en aquest relat fantàstic per a nens i per als que no ho són tant.

Aquest nou lliurament representa un gir en la concepció de la sèrie motivat pel fracàs comercial de la segona part, *Cròniques de Narnia: El príncipe Caspian*, en aquell cas produïda per Walt Disney. Ara sota la producció de Fox i Walden Media, el director Michael Apted —*Gorilas en la niebla* (1988), *Nell* (1994), *Amazing Grace* (2006)— realitza una adaptació fidel i intel·ligent a la vegada que actual d'aquest clàssic

de la literatura infantil. El més interessant d'aquesta tercera part és que es manté en la mateixa línia de la primera: oferir un relat d'aventures atractiu a la vegada que amb claus de sentit interessants.

Tornem a la terra de Narnia aquesta vegada servint de finestra de comunicació el quadre d'un vaixell la proa del qual és daurada i té la forma del cap d'un drac. Es tracta d'El Viajero del

Alba i allà desembarquen dos dels germans Pevensie, Edmund i la ja no tan petita Lucy, aquesta vegada acompanyats pel seu cosí, el repel·lent a la vegada que malcriat Eustace. Després de retrobar-se amb Caspian, rei de Narnia, i el valent ratolí Reepicheep coneixen el capità Lord Drinian, i se sumen a l'aventura del rescat dels set lords expulsats per l'usurpador de Narnia, Miraz, anys enrere. La peripècia els porta a vèncer els venedors d'esclaus, lluitar contra les temptacions, enfrontar-se a serps marines, fer visibles els invisibles, sortejar la foscor i arribar al llindar mateix de la fi de món.

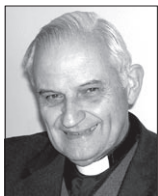
Novament la pel·lícula permet una doble lectura. D'una banda un relat d'aventures amable i ben explicat, amb picades d'ullet a altres lliuraments de la sèrie, desplegament imaginatiu d'efectes especials i personatges entraenyables que entrenen processos suggeridors. Tot això sense perdre el pols a una història divertida i amable. I a més, per als que busquen alguna cosa més, hi ha un desplegament simbòlic abundant al qual ja ens han acostumat aquesta mena de relats.

L'eix central, com en qualsevol relat d'aventures com cal, es troba en la lluita del bé contra el mal. En aquest cas el mal ja no apareix personalitzat, sinó que s'emmarca a l'interior com

a temptació del poder (Edmund-Caspian), de riquesa (Eustace) o d'imatge (Lucy) tot això difuminat en la foscor que ho envolta tot. De la banda del bé hi ha la fe novament representada per Lucy, el valor subratllat per Reepicheep i la conversió a una vida nova d'Eustace. Tots ells sempre guiats per les aparicions d'Aslan. A més, l'abundància de la simbologia cristiana i apocalíptica es mostra en les set espases, la taula-altar, els cavallers adormits i despertats, les escates del drac, l'extrem del món o el lleó. Amb tot, el més interessant és que el relat d'aventures serveix com a iniciació des del que és extraordinari al que és sobrenatural i des de l'al·legoria introdueix en el procés personal de la fe.

El llibre acaba amb una confessió explícita on Aslan s'acaba convertint en xai que convida a un sopar pasqual. No obstant això, la pel·lícula, amb discreció però amb profunditat, recull el missatge central del lleó cristià quan convida Edmund i Lucy a tornar al món real: «Allà tinc un altre nom. Heu d'aprendre a conèixer-me per aquest nom. Aquest va ser el motiu pel qual se us va portar a Narnia, perquè quan em conegueu aquí un temps, em poguéssiu reconèixer més bé allà.»

Una oportunitat magnífica destinada a famílies i educadors per ajudar a arribar més enllà de l'aventura i aprofundir en la fe. Un servei que Lewis i aquesta pel·lícula ens presenta avui.

Per Francesc Nicolau
Professor de la Facultat
de Filosofia de Catalunya

Actualitats científiques

Una estrella monstruosa ha desconcertat els astrònoms

No senpre els càlculs teòrics sobre realitats de la natura reben la confirmació observacional que els donaria plena validesa. La teoria sobre la formació de les estrelles semblava ben desenvolupada. Fins ara no s'havia trobat cap contraexemple que en fes dubtar. Però aquest estiu passat els astrònoms que treballen amb el telescopi austral europeu dels Andes, a Xile, han descobert una estrella que invalida, almenys en part, l'esquema teòric establert pels astrofísics. Aquests sobre com es formen les estrelles havien construït una teoria que arribava a la conclusió o resultat que no podien existir estrelles de massa superior a un cert límit. Segons els càlculs, com a màxim una estrella només podia arribar a tenir una massa equivalent a la de 150 vegades la del Sol. I fins ara, a la nostra galàxia, poques se n'havien trobat que voregessin aquest límit. Doncs bé, ens trobem que a aquest observatori de l'hemisferi sud que hem dit, bo i analitzant la galàxia coneguda amb el nom de «Gran Núvol de Magallanes» hi han detectat amb seguretat pràcticament total una estrella que fa unes 265 masses

El «Gran Núvol de Magallanes».

solars, cosa que vol dir que al moment de formar-se havia d'arribar a ser de 320! Què dir-hi? Fa llum

com 10 milions de sols alhora. Com s'ha pogut formar aquesta monstruositat? És evident que és una estrella de formació recent: diu el professor Olivier Schnurr que, per les seves característiques, només deu fer 1,7 milions d'anys que existeix (recordeu que el nostre Sol en fa 4.600 milions) i té «vida» per poc temps perquè a més massa més ràpid el seu desgast i menys temps per a consumir-la, ja ho sabem; això és segur. Aquest «poc» temps, diu Schnurr, serà uns 800.000 anys, menys d'un milió (al Sol li'n resten encara uns 5.000 milions de vida pacífica). L'admiració dels científics per aquesta estrella és molt gran; amb un diàmetre de gairebé 50 milions de quilòmetres, en el seu interior hi cabrien uns 30.000 sols. Com s'ha pogut formar? Què s'hi pot dir? Olivier Schnurr ha de confessar que «tindrem de replantejar-nos les teories de formació de les grans estrelles. Avui és un bon dia per als teòrics». Nosaltres només hi afegirem: la grandesa del Creador es manifesta en les seves obres. *Nota de l'autor: Aquesta notícia és posterior al contingut del capítol núm. 6 de l'univers de les galàxies.*

L'univers de les galàxies

6. La investigació de la massa i volum de les estrelles

Ja vam dir que la paraula magnitud aplicada a les estrelles només fa referència a la seva lluminositat. No vol dir mai grandària ni en volum ni en massa. Ara bé, a lluminositats del mateix tipus no corresponen pas sempre volums semblants o masses iguals. Això ens diu que per poder saber com és realment una estrella no en tenim prou amb el coneixement de la seva magnitud. Ben aviat es presentaren els astrònoms del segle XIX la qüestió d'esbrinar-ne el volum i la massa, però es trobaren amb dificultats. Calgué un bon enginy de certs científics per poder arribar als resultats fiables que avui dia ja tenim de moltes estrelles. Ho hem d'explicar. És prou interessant.

Primeres determinacions de volums estel·lars

Més d'un lector pensarà: És que amb un bon telescopi no es pot veure com és de gran una estrella? Només cal amidar-ne el diàmetre i deduir-ne el volum! Doncs no és tan senzill. Les estrelles, fins i tot les més properes, són sempre tan lluny que ni el millor telescopi és capaç d'augmentar-ne l'aspecte que sempre tenen d'un piquet de llum. És per un fenomen òptic, a causa de ser tan brillants, que a simple vista semblin tenir ja un cert diàmetre. La vista enganya; el que hi passa s'assembla al que podem percebre en un filament de bombeta elèctrica. No us heu fixat mai en el canvi que fa, aparentment, el seu gruix quan s'encén? Determinar el diàmetre d'una estrella només es pot fer de manera indirecta. El nostre Sol posat a la distància de l'estrella que tenim més propera (que és la Proxima Centauri) tindria un diàmetre aparent inferior a 0,007" (set mil·lèsimes de segon d'arc) i és gairebé impossible precisar dècimes de segon amb el millor dels telescopis existents.

Com resoldre el problema?

El 1868 el francès Armand Fizeau (1819-96) va trobar un mètode molt enginyós per veure si un estel era doble fundat en la interferència de la llum (a la galàxia hi moltes estrelles que són dobles, o sigui dues unides gravitacionalment, i també triples, quàdruples,... ja en parlarem). Si són dues o més el seu espectre lluminós presenta interferències. L'alemany Albert A. Michelson (1852-1931), nascut a Strelno (Prússia), nacionalitzat americà (només tenia dos anys quan la família es traslladà als Estats Units) trobà la manera d'aplicar el mètode de Fizeau per obtenir el diàmetre aparent d'una estrella. La seva passió científica era la llum. Va ser ell qui el 1873 va mesurar-ne la velocitat de propagació i n'obtingué el valor més aproximat aconseguit fins aleshores. I per detectar el diàmetre d'estrelles va inventar l'«interferòmetre», que era un aparell que feia separar en dos el raig lluminós rebut d'una estrella, els separava més de 7 metres i els reunia un altre cop, de manera que interferissin. I del valor de la interferència en deduïa el diàmetre aparent.

Va aplicar el seu invent al telescopi de Mount Wilson i l'èxit l'acompanyà. Només va poder fer-ho amb estrelles molt brillants, però va ser un avenç científic important. No n'hi hagué cap que tingués un diàmetre que arribés a mitja dècima de segon d'arc, cosa que mostrà amb quina finor s'han de fer aquestes mesures. Heus aquí alguns dels resultats obtinguts: Artur (Alfa Bootis) el té de 0,02" (cosa que ens diu que, per la distància a què és de lluny, és de 23 diàmetres solars), Aldebaran, Alfa Tauri) també el té de 0,02" (que, en aquest cas, en vol dir 36), Beta Pegasi de 0,021 (110 vegades el del Sol) i Antares (Alfa Scorpionis) de 0,04" (280 diàmetres solars). Certament resultaren ser estrelles enormes. Si en

calculem el volum, que és proporcional al cub del diàmetre, resulta que, per exemple, Antares el té de 21.952.000 sols. Afegim-hi encara, que s'han perfeccionat els mètodes de Michelson i actualment es dona com a més segur, per a Antares, el valor de 37.768.000 volums solars.

A la llista de Michelson no hi havia encara les tres estrelles que avui dia es consideren les més voluminoses de totes les conegudes de la nostra galàxia: Aurigae, de 2.700 diàmetres solars, Delta Cephei de 1.200 i Rasalgheti (Alfa Herculis) de 800. la primera d'aquestes tres col·locada al centre del nostre sistema solar englobaria els planetes fins a l'òrbita de Saturn.

Avui dia s'ha perfeccionat molt el mètode de Michelson i ja s'obtenen imatges que, tractades amb ordinador, restitueixen fins i tot l'aspecte de l'estrella amb les regions més fosques que hi hagi i que s'anomenen «taques», cosa aconseguida, és clar, només en un nombre reduït d'estels. I, per una altra banda, s'ha vist que hi ha també estrelles de diàmetre molt petit fins a una centèsima del solar (o sigui amb una milionèsima de volum del Sol). Això passa amb les «nanes blanques», com la companya de Sírius que té un diàmetre de només 10.700 km, que és inferior al de la terra. De les estrelles molt petites i brillants anomenades «nanes blanques» ja en parlarem més endavant.

La massa de les estrelles encara és més difícil de determinar

És impossible saber la massa d'una estrella isolada; no hi ha cap balança còsmica que ho faci possible. Però si l'estrella és doble, formada per dues d'unides gravitatoriament, fent el que s'anomena un «sistema binari», sí que es poden fer càlculs: l'estrella «satèl·lit»

proporciona amb el seu moviment un mitjà per calcular la massa de l'estrella central sempre que ens sigui possible determinar el seu període de revolució, ja que per la 3a Llei de Kepler podem saber la distància a què es troben i aplicant la llei de la gravitació universal de Newton deduir-ne la massa.

Les estrelles dobles són molt abundants i això ha fet que els astrònoms poguessin obtenir una bona quantitat de masses estel·lars. Se'n pot fer una extrapolació per a altres estrelles? Amb una certa probabilitat sí: com que és presumible que dues estrelles de la mateixa classe espectral i lluminositat igual tinguin la mateixa massa, s'han estès els resultats obtinguts amb els sistemes binaris a altres estrelles.

Això ha permès treure'n algunes conclusions. La primera, i força important, és que hi ha poca diferència de massa entre els estels, no passa com amb els volums. Les petites són de densitat altíssima i les voluminoses de densitat feble. És una regla amb molt poques excepcions. En un 90% dels casos la massa sempre està compresa entre 0,5 i 4 masses solars. La companya de Sírius, que no arriba a una milionèsima del volum del Sol, té una massa precisament una mica superior a la solar, i no cal dir que aquelles tan enormes dites abans són de densitat debilíssima; concretament l'Épsilon de la constel·lació de l'Auriga és menys densa que la nostra atmosfera terrestre: és d'una centmilionèsima de gram per centímetre cúbic. Entre les del 10% restant hi ha les candidates a forats negres, algunes de masses enormes, les quals presenten interrogants dins de la Galàxia: com és que hagin acumulat tanta matèria i encara no s'hagin convertit en forats negres? N'hi ha que sobrepassen les 100 masses solars. Què ha passat en el lloc on es troben? Per ara no en sabem la resposta.

Valors i reflexió

Enric Frigola
Coordinador de Ràdio Estel

Quan el dia arriba als seus últims batecs i l'esperit comença a recuperar la calma i la tranquil·litat, Ràdio Estel-Ràdio Principat fan als seus oients una proposta única: una col·lecció de programes basats en els valors que proposa l'humanisme i el cristianisme i que sovint passen per alt en una bona part de la societat actual. Els imparables avenços tecnològics que milloren la qualitat de vida de l'esser humà, si més no teòricament, han prioritzat l'anhel d'una bona vida material deixant de banda el desenvolupament de la nostra vida anterior. És per això que aquesta temporada hem decidit posar en marxa una sèrie de programes que facilitin elements i debats per a una reflexió que ajudi la ciutadania a ser una mica més solidària i justa. Tal com estan les coses, aquest no és un camí planer, atrapats com estem en un món de comoditats i objectius fàcils i a curt termini. De nou a onze de la nit la nostra ràdio esdevé una franja amb programes especialment pensats per ajudar-nos a tots a veure i viure el món d'una altra manera. Els dilluns proposem els programes *Valors a peu de carrer*, fet en col·laboració amb la revista *Valors*, que tracta temes molt variats des d'aquesta perspectiva; i *Missatge en una ampolla*, que recull textos amb visió cristiana de la vida, una selecció de cançons amb missatge i, si cal, la crítica a situacions injustes. El dimarts és el dia de *De cap i de nou* i *Buscant la llum*, el primer sobre qüestions vinculades al nostre viure quotidià, i el segon basat en reflexions cristianes. *Plusvàlua* i *Punt ORG* ocupen la franja cada dimecres. El tractament crític al sistema econòmic que ens envolta i el valor de la solidaritat en relació amb el tercer món en constitueixen els eixos. Els dijous *El mètode Guardiola* tracta d'aplicar a la vida diària la filosofia que ha portat Josep Guardiola a ser considerat un referent de bones pràctiques esportives. Li pren el relleu *Paraules d'amor*, programa de debat sobre la família, entre d'altres temes. *Catalunya sense barreres* i *Amb llum pròpia* configuren la proposta del divendres. Veu lliure i desinhibida del món dels discapacitats, i entrevistes a personatges destacats del nostre entorn des d'una perspectiva humana. Si no coneixeu encara aquests programes us convidem a descobrir-los, cada nit, a Ràdio Estel-Ràdio Principat. Una oferta radiofònica per ajudar-nos a créixer en valors fonamentals per al gènere humà, tan antics com necessaris.

«De cap i de nou»,
els dimarts a les 21 h.

Graella de Ràdio Estel

Horari	Dilluns	Dimarts	Dimecres	Dijous	Divendres	Dissabte	Diumenge	Horari
0.00	Completes des de Sta. Maria de Solius							0.00
	l'Evangeli							
1.00	Dietaris de música i músics							1.00
2.00	Espurna d'Alba							2.00
3.00	Informació							3.00
4.00	Informació							4.00
5.00	Informació							5.00
6.00	L'albada							6.00
7.00	Titulars							7.00
	El Rosari l'Evangeli							
7.30	Laudes des del monestir de Montserrat							7.30
8.00	El primer cafè					El Campanar		8.00
						Església viva	Església d'Urgell	
9.00						Serveis (Temps)		9.00
						Sons de la terra	Tot sardana	
10.00	Informatiu					Santoral		10.00
10.30	Santoral					A tota costa	Avui és festa La taula de l'Evangeli	
11.00	Informatiu					Trotamundos	Missa Conventual des de Montserrat	11.00
11.30	Informatiu							
12.00	Àngelus							12.00
	Titulars					Cinema		
12.30	Informatiu					Trotamundos	En concert	12.30
13.00	Cant de la Salve des del monestir de Montserrat					Cinema		13.00
13.30	Informació					Tenim un problema	Rutes per Catalunya	
	Informació							
14.00						Fora d'àrea		14.00
14.30	Reportatge							
15.00	Informatiu					Clip de teatre		15.00
15.30	Informació					Club+amics	Catalunya Cristiana	15.30
16.00	Informatiu					Clip de cinema		16.00
16.30	Comentari General							16.30
17.00	Informació							17.00
17.30	Racó de premsa					Clip d'art		17.30
18.00	Informatiu						La taula de l'Evangeli	18.00
18.30	Serveis (Trànsit)						Avui és el dia del Senyor	18.30
18.45	l'Evangeli							
19.00	Vespres des del monestir de Montserrat							
19.30								19.00
	Capvespre							
20.00	Nits estel					1 raó per viure	Cantato Domino	20.00
21.00	Informatiu							21.00
	Clip de teatre							
22.00	Valors a peu de carrer	De cap i de nou	Plusvàlua	Mètode Guardiola	Catalunya sense barreres		Missatge en una ampolla	22.00
	Informatiu Andorra							
23.30	Missatge en una ampolla	Buscant la llum	Punt ORG	Paraules d'Amor	Amb llum pròpia	Catalunya sense barreres	Escolta'm	23.00
	Informatiu Andorra							
23.30	Kosmos	Tal com érem	Gent jazz	Escolta'm	Arsènic per compassió	Cantata del diumenge	Gent Jazz	23.00
Horari	Dilluns	Dimarts	Dimecres	Dijous	Divendres	Dissabte	Diumenge	Horari

 Espais de radiofórmula

DESEMBRE ÉS EL MES CONSAGRAT A LA IMMACULADA CONCEPCIÓ

INTERNET

- **PASTORAL DE LA SALUT.**— El Secretariat de Pastoral de la Salut de la diòcesi d'Oviedo ha obert l'espai www.curateinfirmos.blogspot.com, des del qual es pot accedir a multitud de serveis relacionats amb les activitats de l'Església en el camp de la malaltia i la salut.

BARCELONA

- **SENSIBILITAT QUÍMICA MÚLTIPLE.**— El 13 de desembre, de 9.00 a 14.15, la Delegació de Pastoral de la Salut de l'arquebisbat de Barcelona organitza la jornada *Nous temps, noves patologies*, dedicada a la sensibilitat química múltiple. Serà al Seminari Conciliar de Barcelona, sala Sant Jordi, c/ Diputació, 231.
- **FUNDACIÓ JOAN MARAGALL.**— El 13 de desembre, a les 19.00, sessió de reflexió de l'actualitat cultural i religiosa amb Josep M. Turull, rector del Seminari Conciliar de Barcelona. C/ València, 244, 1r - Barcelona.

- **ASSOCIACIÓ AMICS DELS ÀNGELS.**— El 14 de desembre, a les

20.00, Nadal a Àngelus, per a tots els amics i simpatitzants. C/ València, 216 - Barcelona.

- **FAMÍLIA FRANCISCANA.**— El 14 de desembre, a les 19.30, pregària mensual de la família franciscana de Barcelona sobre *Recés d'Advent: taller d'oració*. Pl. Universitat, 2 - Barcelona, tel. 934 543 469.

- **COSMOCAIXA.**— El 14 de desembre, a les 19.00, conferència d'Enric Carreras (director del programa espanyol de trasplantament del moll de l'os) sobre *Trasplantaments cel·lulars per al tractament de la leucèmia*; el 19, a les 12.00, activitat científica per a nens de 7 a 12 anys sobre *3, 2, 1, 0! El coet s'ha enlairat!*. C/ Isaac Newton, 26 - Barcelona, www.laCaixa.es/ObraSocial.

- **UNIÓ ESPIRITUAL DE MARES.**— El 15 de desembre Mn. J. Berdoy, vicari general de Sant Feliu, parlarà sobre *El futur de la fe a Catalunya*. A les 16.30, eucaristia; a les 17.30, conferència. Riera de Sant Miquel, 1 bis - Barcelona.

- **FACULTAT DE TEOLOGIA DE CATALUNYA.**— El 16 de desembre, de 9.15 a 14.00, jornada acadèmica *La relació entre Església i món d'avui a la llum del Concili Vaticà II*. Ponents: Giuseppe Ruggieri (Bolonya), Giacomo Canobbio (Milà), Joan Planellas i Xavier Morlans. Presideix la jornada l'arquebisbe de Barcelona, el cardenal Lluís Martínez Sistach. Seminari Conciliar de Barcelona, c/ Diputació, 231.

- **VIDA CREIXENT.**— El 16 de desembre, a les 17.00, reunió d'animadors *Feliços els qui tenen fam i set de ser justos, Déu els saciarà*. C/ Rivedeneyra, 6, 3r - Barcelona.

- **ESPAI VON BALTHASAR.**— El 16

de desembre, a les 19.00, conversa sobre *Bellesa i espiritualitat de les formes en la Creació*, a càrrec de Mònica Rozman, Arrel (arquitecta, professora i pintora) i David Jou (catedràtic de Física a la UAB i poeta), amb motiu de la presentació del seu llibre *L'expressivitat de la creació*. C/ Villarroel, 81, baixos - Barcelona. Aforament limitat. Cal confirmar l'assistència: tel. 933 233 368, espaivonbalthasar@dpuniversitaria.org.

- **AMICS DE SANT FRANCESC.**— El 16 de desembre, a les 20.00, trobada sobre *Reptes de l'actitud franciscana en el món actual*. Convent dels frares franciscans, c/ Santaló, 80 - Barcelona.

- **POMPEIA.**— El 16 de desembre, a les 20.00, conferència d'Advent *Acollir Jesús i els seus criteris*, amb fra Josep Manuel Vallejo, caputxí. C/ Riera Sant Miquel, 1 bis - Barcelona.

- **CONCERT DE NADAL.**— El 16 de desembre, a les 21.00, concert del Cor de Cambra Francesc Valls, dirigit per David Malet, a benefici de la Fundació Catalana Privada de Llars Residencials per a persones amb discapacitat intel·lectual. Serà a l'església del monestir de Pedralbes, de Barcelona.

- **CAIXAFORUM.**— El 17 de desembre, a les 19.00, conferència de Pablo Nart (assessor científica a la universitat d'Edimburg) sobre *Pedro Alonso Galeas: les singulars vicissituds d'un anònim aventurer espanyol en l'Amèrica del XVI*. Av. Ferrer i Guàrdia, 6-8 - Barcelona, tel. 934 768 635.

- **ESTACIÓ D'ENLLAÇ.**— El 17 de desembre, a les 22.00, *Viu el Nadal al carrer*, concert de nades. Capella del Palau.

- **ESGLÉSIA DE SANT GAIETÀ.**— El 17 de desembre, a les 20.30, concert

de l'Escola Musicant: coral infantil, coral de grans, coral de joves, coral de pares. Dirigeix: Eulàlia Caso i Berta Junqué; el 18, a les 18.00, concert de Nadal amb el cor Petits Cantus Barcelona i el cor Mitjans Cantus Barcelona, dirigits per Gemma Tatay, i el cor Cantus Barcelona, dirigit per Alfred Cañamero; el 19, a les 18.00, concert d'intercanvi amb el cor Cantus de Barcelona, dirigit per Alfred Cañamero. C/ Consell de Cent, 293 - Barcelona.

- **CATEQUESI FRANCISCANA.**— El 18 de desembre, a les 10.00, recés d'Advent amb el lema «En tu mirada, Jesús; de tu mano, Francisco». Més informació: Franciscans conventuals, tel. 934 172 508, barcelona@pazybi-en.org.

- **JAUME BALMES.**— El 18 de desembre, a les 10.15, commemoració dels 200 anys del naixement de Jaume Balmes amb l'acte *Parlem de Jaume Balmes i Urpià en el segon centenari del seu naixement a Vic*. L'obertura de l'acte anirà a càrrec de Xavier Puigdollers, advocat i president de l'Associació d'Amics i Devots de Sant Ramon de Penyafort. Conferenciants: Ignasi Roviró, doctor en Filosofia; Ramón M. Rodón, advocat i llicenciat en Història, i Josep M. Martí Bonet, canonge-arxiprest de la catedral de Barcelona. Cloenda: Joan Guiteres, canonge degà. Serà a la sala de la Mercè de la catedral de Barcelona.

- **SAGRADA FAMÍLIA.**— El 18 de desembre, a les 17.00, celebració eucarística en acció de gràcies a la basílica de la Sagrada Família per la visita de Benet XVI a Barcelona. Es resarà per les famílies i pel respecte a la vida humana. Presidirà la celebració l'arquebisbe de Barcelona, el cardenal Lluís Martínez Sistach.

- **TALLERS D'ORACIÓ I VIDA.**— Sessió de perseverança prèvia al Nadal *Aprendre a pregar per aprendre a viure*, dirigida a tots els talleristes i simpatitzants amb aquesta obra. Serà el 18 de desembre, a les 17.30, a la Comunitat de Jesús (c/ Joan Blanques, 10 - Barcelona).

- **CATEDRAL.**— El cor de cambra Francesc Valls participarà en la missa del 19 de desembre, a les 10.30: ofertori, estrena de l'*Ave Maria* de Xavier González (projecte de col·laboració amb el departament de composició de l'Escola Superior de Música de Catalunya); comunió, *Ecce Virgo concipiet* de Morales.

- **BASÍLICA DE LA CONCEPCIÓ.**— III Concurs de Nades: per promoure, revitalitzar i difondre la cançó i la música natalenca. Serà el 22 de desembre, a les 20.00. Es convidarà a concursar les famílies, col·legis, associacions professionals o de lleure i altres col·lectius de Barcelona que vulguin viure l'alegria del Nadal; III Concurs de Pessebres: obert a nens i gent gran, famílies, llars d'infants, col·legis i altres centres docents, col·legis professionals, cases religioses, comerços, empreses i oficines, residències geriàtriques i hospitals. Les bases dels dos concursos es poden

Serveis d'higiene... Greenservice

- Desinsectació • Desratització
- Desinfecció • Control d'aus urbanes • Tractament de fustes

Greenservice us ofereix experiència avalada per la feina feta pel nostre equip tècnic, i us garanteix eficàcia i absoluta seguretat en els resultats.

GREENSERVICE

c/ Ramón Turró, 47 - 08005 Barcelona
Tel. 934 855 399 - Fax 933 090 890
Mòbil: 691 314 063 - 616 960 952
Greenservice@greenservice-ambiental.com
Visiteu-nos a:
www.greenservice-ambiental.com

日逝逝日遠遠日反
道強爲之名曰大大
吾不知其名字之曰

En desconec el nom i l'anomeno Tao. Per poder-lo esmentar l'anomeno gran. Gran significa que està en moviment. En moviment, significa de llarg abast, i si va lluny torna al lloc d'origen.

MOVIMENT I TERTÚLIA AMB PETER YANG

Dissabte 18 de desembre, a les 18.30 h, tertúlia.
Diumenge 19, a les 12 h, missa.

TAI - TXI ZEN CRISTIÀ

«Rincón del Silencio»

c/ Floridablanca, 133, baixos - 08011 Barcelona
Informació, Tel. 934 242 787

太極

ALBA Residència d'Àvies

Torre de 24 places només per a dones.

Estades curtes i llargues. Centre de dia també els festius.

Tel.: 932 039 740 · www.albaresidencia.es · info@albaresidencia.es
Barcelona (Sarrià - Sant Gervasi)

demanar a la parròquia: c/ Aragó, 299 – 08009 Barcelona, tel. 934 576 552, purissima_concepcio@yahoo.com.

• **PESSEBRES.**— Fins al **16 de gener** es pot visitar l'exposició de pessebres «Ara ve Nadal», a l'ateneu de Caixa Laietana de Mataró (La Riera, 92).

• **PREMI DE LITERATURA INFANTIL I JUVENIL.**— La Fundació SM i l'Editorial Cruïlla convoquen el XXVII Premi de Literatura Infantil El Vaixell de Vapor i el XXI Premi de Literatura Juvenil Gran Angular. Els treballs es poden presentar fins al **1 de febrer**. Més informació: Editorial Cruïlla, c/ Balmes, 245, 4t - 08006 Barcelona, tel. 932 922 172.

GIRONA

• **VOCACIONS.**— El **16 de desembre**, a les 18.00, vetlla de pregària per les vocacions a l'església del Mercadal de Girona.

• **LLUM DE LA PAU.**— El **17 de desembre**, a les 21.00, acte d'acollida de la Llum de la Pau de Betlem a l'església de Sant Fèlix de Girona.

• **FESTA DEL PESSEBRISTA.**— El **19 de desembre**, a les 12.00, missa del pessebrista a l'església de Sant Esteve d'Olot. Intervencions musicals a l'orquestra a càrrec de Joaquim Masó.

LLEIDA

• **SERVEI DE DOL DE PONENT.**— El **16 de desembre**, a les 19.30, conferència sobre *És Nadal... i a casa no hi som tots*. Serà a l'Institut d'Acció Cultural, av. Blondel, 64 – Lleida.

• **REINSERCIÓ LABORAL.**— El **17 de desembre**, trobada de voluntaris i voluntàries de Troballes, empresa de reinserció laboral: a les 13.00, missa

a la parròquia de Sant Llorenç de Lleida; a les 14.00, dinar.

• **NADAL.**— El **18 de desembre**, a les 19.00, xerrada *Com vivim el Nadal?*, amb Angelina Prenafeta, als locals parroquials de Santa Maria Magdalena de Lleida.

SANT FELIU DE LLOBREGAT

• **750è ANIVERSARI DE LA PARRÒQUIA DE SANTA MARIA DE PIERA.**— El **12 de desembre**, jornada d'acció de gràcies per l'aniversari de la dedicació i consagració d'aquesta església parroquial: a les 11.15, el bisbe de Sant Feliu, Mons. Agustí Cortés, presidirà l'eucaristia; concert oratori-lied-òpera a càrrec de Guadalupe Fradera (soprano), Rosa Escolà (mezzosoprano) i Xavier Pardo i Aleix Colom al piano.

• **MISSIONS.**— El **19 de desembre**, a les 12.30, se celebrarà a la parròquia Maria Auxiliadora de Sant Boi de Llobregat la cerimònia d'enviament de voluntaris internacionals de llarga durada de l'ONG Voluntariat Solidari.

SOLSONA

• **JOVES.**— El **18 de desembre**, a les 10.00, II Agaplec, trobada de joves, al Seminari de Solsona.

TARRAGONA

• **SEMINARI LAÏCAL DIOCESÀ.**— El **18 de desembre**, a les 10.00, seminari sobre la relació home-dona; a les 17.30, Escola d'espiritualitat i vida. Lloc: santuari i monestir de la Mare de Déu de la Serra de Montblanc, tel. 977 860 097, seminari.laical.serra@arquebisbattarragona.cat.

• **SEMBRADORS D'ESTELS.**— El **16 de**

desembre, a les 15.30, a l'església de Sant Antoni de Pàdua de Tarragona, activitat «Sembradors d'estels» amb el lema «S'aixecà i el va seguir (Mt 9,9)».

• **RETAULES VIVENTS DE NADAL DE REUS.**— El Patronat Foc Nou durà a terme els dies **18, 19, 25 i 26 de desembre**, a les 19.00, la representació dels retaules vivents de Nadal, al voltant de l'església prioral de Sant Pere.

TERRASSA

• **EXPOSICIÓ.**— Del **15 de desembre al 16 de gener** es pot visitar a les esglésies de Sant Pere de Terrassa l'exposició «*El poema del Pessebre* de Joan Alavedra. Il·lustracions de Jordi Roca».

• **ESCOLA DE PREGÀRIA.**— El **17 de desembre**, de 21.00 a 22.00, escola de pregària de l'arxiprestat de Terrassa a la parròquia de Sant Josep.

• **GRUP AVANT. FEDERACIÓ DE CRISTIANS DE CATALUNYA.**— El **18 de desembre**, a les 17.30, a la sala capitular de la catedral de Terrassa, Ignasi Ricart (claretà, professor de la Facultat de Teologia de Catalunya) impartirà la conferència *Els evangelis de la infància de Jesús: història? llegenda? teologia?*

VIC

Museu Episcopal de Vic

• **MUSEU EPISCOPAL DE VIC.**— El **23 de desembre**, d'11.00 a 13.00, taller d'ornaments nadalencs per a nens de 6 a 12 anys. Més informació: pl. Bisbe Oliba, 3 – Vic, tel. 938 869 360, fax 938 869 361, informacio@museuepiscopalvic.com, www.museuepiscopalvic.com.

• **COVA DE SANT IGNASI.**— Del **26 al 31 de desembre**, seminari intensiu d'exercicis coordinat per Pere Borràs, Xavier Melloni, Josep Rambla, Francesc Riera, s.j. i Anna Pitarch. Més informació: tel. 938 720 422, covae@covamanresa.cat, www.covamanresa.cat.

Anuncis per paraules

COMPRA i VENDA

COMPRO SEGELLS, postals, monedes, rellotges, joguines, instruments musicals i tota classe d'objectes i mobles antics. Tel. 933 578 394.

COMPRO rellotges de qualsevol tipus, ràdios, làmpades, mobles, segells, postals, monedes, llibres, joies i instruments musicals. Tel. 609 230 303.

DIVERSOS

ADVOCADA especialista en nul·litats matrimonials i separacions. 1a visita gratuïta. Tel. 934 510 707.

DESCOBREIX premsa cristiana, ens comunica, ens uneix, ens enforteix.

PREGUEM PER LES INTENCIONS DEL PAPA

- Perquè l'experiència del patiment sigui ocasió per comprendre les situacions de malestar i de dolor dels altres
- Perquè els pobles obrin les portes a Crist i al seu evangeli

EL SEU PASSAT VA SER MOLT DUR. VOLEU MILLORAR-NE EL PRESENT?

Apadrineu un nen o un avi!

Delegació de la Fundació Cristiana per a Nens i Gent Gran

C/ Arrabal, 13, baixos A
47140 Laguna de Duero (Valladolid)
Tel. 983 544 750 - 983 545 206
www.dfcna.org
apadrina@ffundacioncristiana.es

Si voleu anunciar-vos, ompliu la BUTLLETA D'INSERCIÓ a base d'una lletra per quadret, deixant un espai en blanc entre cada paraula i envieu-ho juntament amb un gir postal o xec bancari a CATALUNYA CRISTIANA c/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 Barcelona.

NOMBRE DE SETMANES IMPORT TOTAL

NOM
ADREÇA
POBLACIÓ C. P.
TELÈFON DNI/CIF

12,20 €

20,35 €

Preus per setmana (IVA Inclòs)

RESERVAT EL DRET DE PUBLICACIÓ

Des del carrer

DENIS O. OKELLO, JOVE MEMBRE DEL MEETING POINT INTERNACIONAL DE KAMPALA

«Només Crist em pot satisfer plenament»

Giorgio Chevallard

D'ençà de la creació el 1992 del Meeting Point Internacional de Kampala, més de 2.000 dones malaltes de sida i i tants infants orfes per aquesta malaltia han estat atesos per l'ONG que a Uganda impulsa la infermera Rose Busingye, juntament amb membres de Comunió i Alliberament. Denis O. Okello és un d'aquests orfes. El seu testimoni és tan esfereïdor com ple d'esperança. Al Meeting Point de Kampala ha pogut refer la seva vida a partir de l'encontre personal amb Jesucrist. Ell és avui l'autèntic sentit de la seva vida.

Com va arribar al Meeting Point de Kampala? Quina era la seva experiència precedent a la vida?

Jo vaig arribar al Meeting Point de Kampala quan tenia 10 anys, després d'haver perdut els meus pares. La meua mare va morir en un accident quan jo tenia 8 mesos i el meu pare va morir de sida quan jo tenia 10 anys. Rose Busingye, fundadora i presidenta del Meeting Point Internacional de Kampala, em va venir a buscar, em va recollir i va tenir cura de mi. Gràcies a aquesta ONG vinculada a Comunió i Alliberament vaig poder tornar a l'escola i se'm van obrir els horitzons.

Què ha fet auntie Rose per tu?

Rose és una persona molt senzilla, molt directa. Jo em sento lliure amb ella. Per a ella no tinc secrets, com ella no els té amb mi.

Ha canviat alguna cosa en la teua vida després de la trobada el 2007 amb Julián Carrón, president de CA?

La trobada amb Carrón va ser com l'obertura d'una porta en la meua vida. Jo tenia moltíssimes preguntes, tenia una pila de desitjos, moltes coses que pensava que em podien satisfer... Però em vaig adonar que sóc infinit i que res no pot deixar-me realment satisfet.

Només Crist em pot satisfer plenament. Això és el que he après de Carrón. Les seves paraules em van omplir de felicitat. Sóc un home nou i visc per dir als altres que es pot viure així.

Quina creu que és la principal diferència entre aquest món nostre occidental ric i consumista, i el seu món a Uganda?

A l'Àfrica la gent és més pobre, no té tot el benestar d'Occident, la majoria viu amb menys d'un dòlar al dia: evidentment no és possible viure amb tan poc... Hi ha una gran diferència.

Pot un home europeu dels nostres dies creure, realment creure, en la divinitat de Jesucrist? És raonable per a vostè?

És absolutament raonable perquè per a mi Jesucrist és real, molt real,

no és un ésser imaginari. El sento en mi, no necessito que ningú em digui on és: el sento dintre meu. Ell viu en les persones, no és només un sentiment. D'aquesta forma Ell em parla, a través dels meus amics, per això dic que és real.

Què vol fer a la vida?

El fet d'haver descobert Crist em permet dir que vull viure una vida plena d'Ell: aquest és el sentit de la vida. Després de tot el que m'ha donat, fins i tot l'aire que respiro me'l dona ell, què més puc fer sinó viure-ho tot per a Ell i dir-li que «sí». De moment estic estudiant a la universitat i encara no he decidit què faré, això dependrà de Déu.

Vol dir res més?

Crist és viu, és real, no és imaginari: és molt real!

Pensant-ho millor

Núria Ferret i Canale

Orde de les Verges

Veniu i adorem-lo

No fa gaire vaig llegir en una publicació periòdica eclesial que algú estava preocupat per certes litúrgies que empen, entre altres coses, les «postures d'adoració». Jo no acabo de veure si el problema està en les postures, o més aviat en l'adoració, però m'agradaria comentar alguna cosa sobre aquest tema.

I començaré, ara que som a l'Advent, recordant un fragment de l'himne als Filipencs (Fl 2,6-11): «Jesucrist, que era de condició divina, no es volgué guardar gelosament la seva igualtat amb Déu, sinó que es va fer no-res (...) s'abaixà i es féu obedient fins a la mort, i una mort de creu.» Sí, aquests dies l'Església sencera alça les mans i les veus implorant la vinguda del Salvador, d'un Déu que ve, tot «baixant»; millor: d'un Déu que s'abaixa. I nosaltres, com diu la segona part de l'himne, també hem de participar d'aquest descens espiritual, hem de doblegar el genoll davant de Jesucrist i reconèixer-lo com a Senyor de la història i de les nostres vides. Em sembla que d'això en diem «adorar».

Ja sabeu, per Nadal cantarem allò de «Veniu, i adorem-lo». Però aquest Nadal, quan l'adorem, mirem-lo pobre en un pessebre, contemplem-lo envoltat de fred i de misèria, i si ens sembla oportú, fem com els Mags: despullem-nos de les nostres corones i mantells de supèrbia i acotem el cap i el cos fins a prostrar-nos davant l'únic Rei de cel i terra. Recordem que també Ell va despulgar-se del seu mantell i se cenyí la tovallola quan s'ajupí davant dels deixebles, inclòs el traïdor, la nit que els va rentar els peus; també Ell va pregar humilment agenollat davant el Pare la nit de Getsemaní, quan va acceptar la copa que li era oferta en benefici de la humanitat.

Ja sé que «abaixar-se», fer-se petit, és molt més que adoptar una determinada postura, però el cos pot ajudar, i molt, a expressar allò que anhelem en el nostre interior. Doblegar els genolls no és físicament tan difícil i, en canvi, és espiritualment trasbalsador; doblegar els genolls és fer-se feble, vulnerable, és acceptar humiliar-se, és entrar en la dinàmica de la súplica, és reconèixer que ho necessitem tot de Déu, començant per la seva misericòrdia.

Estem a punt de celebrar el naixement de Jesucrist, un Déu que accepta conviure amb nosaltres, l'Emmanuel: *pensant-ho millor*, hi ha quelcom que puguem fer de més gran que adorar-lo?

Rauxa

El fidel normal i corrent

Durant els anys seixanta i setanta a l'Església van predominar clarament els corrents i les iniciatives autopromocionades progressistes, que creien en les anomenades comunitats de base i que proposaven canvis més o menys profunds en certes maneres de fer de l'Església. Més tard aquests grups han estat substituïts i superats pels anomenats nous moviments, que posen èmfasi en la comunió sense fissures amb l'Església i que —sovint inspirats en corrents protestants— preconitzen un retorn als ideals evangèlics i duen a terme una predicació desacomplexada. Avui uns i altres continuen existint, amb una clara hegemonia dels segons.

Entremig d'uns i altres, però, cal demanar-se quin lloc queda per al cristià normal i corrent, el que no té —ni vol tenir— cap afiliació concreta perquè considera que el seu grup és l'Església universal i que amb això ja en té prou. L'Església hauria de cuidar molt especialment aquests fidels sense pertinença de grup, és a dir, els de tota la vida, els que fan de la missa a la parròquia el centre natural de la vida cristiana, perquè són precisament aquests els que a poc a poc i d'una manera silenciosa s'han anat allunyant de l'Església els darrers 30 anys. Són els fidels que menys es fan sentir, però sense ells l'Església no tindria sentit.

Eduard Brufau